

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

№ 118 ΔΡΧ 5

ΘΑ ΓΙΝΗ
ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ;

ΟΙ άπειροδύναμοι πρὸς τὸν δόκτορα Κάμα πρέπει ἅμα, ρετιτίττας νὰ ἀναφέρω: α) τὸ ἔτος γεννήσεως, β) τὸν μῆνα, γ) τὴν χρονολογίαν τοῦ μηνός, δ) τὴν ἡμέραν καὶ εἰ δυνατόν τὴν ὥραν. Αἱ ἐπιστολαὶ δέον τὰ συνδεδεμένοι ἀπὸ γραμμὰς τὸ σῆμα δέξαι δρχ. 5 διὰ τὴν ἀπάντησιν, θὰ διεκδύονται δὲ ἐπὶ τὸν τοιοῦτον ἀθροισμὸν πρὸς—διὰ τὸν δόκτορα Κάμα—δδὸς Σανταρόζα 5. Ἀθήνας.

Αἱ κοσμικαὶ ἐπιδράσεις κατὰ τὴν ἐβδομάδα ἀπὸ δὲς μέχρι καὶ τῆς 12ης Σεπτεμβρίου ἔχουν ὡς ἀκολουθῶς:

Ἦραι κατὰλληλοι: Διὰ τὰς ἐπιχειρήσεις σας: 9—10 π.μ. τῆς Τετάρτης (11), 6.30—10.45 μ.μ. τῆς Πέμπτης (12). Διὰ τὰ χρηματικὰ ζητήματα ἡ 3.45—6 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (6), 12—3.15 μ.μ. τοῦ Σαββάτου (7), 11—12.45 μ.μ. τῆς Τετάρτης (11). Διὰ τὴν ἀγορὰν λαχείων ἡ 12.45—2.15 μ.μ. τῆς Κυριακῆς (8). Διὰ τὰ τυχερὰ παιγνίδια δὲν ὑπάρχουν κατὰλληλοι ὥραι. Διὰ τὰς αἰσθηματικὰς συναντήσεις δὲ ἀλλοιῶν καὶ ἀπάντησιν τῆς Παρασκευῆς (6), 3—7.30 μ.μ. τῆς Δευτέρας (9) καὶ 11.30—1 μ. μεσον. τῆς Τετάρτης (11). Κατὰλληλος ὥρα διὰ γάμου εἶνε ἡ 3.30—4.30 μ.μ. τῆς Πέμπτης (12). Διὰ τὸ μέλλον σας ἡ 9—10 π.μ. τῆς Τρίτης (10). Αἱ ὥραι 12.30—2 μ. μεσ. τῆς Δευτέρας (9) καὶ 4—5 μ.μ. τῆς Τρίτης (10) εἶνε ἐπικίνδυνον διὰ τὴν υγίαν καὶ τὴν ζωὴν σας.

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ Δ)ΡΟΣ ΚΑΜΑ

ΝΤΕΛΙΑΝ, Ἀνάτολιν Ἀττικῆς. — Ἡ ζωὴ σας παραγμένη καὶ ἀνικανοποίητη. Βασανίζεσθε ἀπὸ τὸ μαρτύριον ἀνυπατάστον ἔρωτος. Ἡ οἰκογενειακὴ σας ζωὴ προκαλεῖ μάλον κοῦρας καὶ εὐχρηστίας. Οἱ κοινωνικαὶ κατὰστασις σχετικῶς καλὴ. Οἱ ἐνδομυχοὶ πόθοι σας θὰ ἰκανοποιηθῶν ὁπωδιόποτε μέσῳ ἑνᾶ πλοαίου πενταετίας. Ἐπὶ τοῦ παρόντος θὰ ἔχετε νὰ ἀντιμετωπίσετε σοβαρὰς δυσχερείας καὶ σὰς συνίσταται νὰ ἀπλοχεῖτε μετὰ τὸ ἀπαιτούμενον θάρρος. ΔΗΜ. ΜΥΣΤΗΝ. — Ἡ ἐπιβρασίς ὑπὸ τὴν ὁποίαν εὐρίσκεσθε θὰ σὰς παρεμβάλῃ προσκόμματα εἰς τὴν ζωὴν σας, ἰδίως εἰς τὴν ἐπιβίωσιν τῶν σκοπῶν σας. Οἰκογενειακὰ ἀτυχήματα καὶ οικονομικὰ περιπελοκά. Προσοχὴ εἰς τὰς φιλίας σας. Δὲν θὰ συναντήσετε εἰμὴ μετρίαν ὑποστήριξιν ἐκ μέρους τῶν. Ἐναντιόητες εἰς τὴν αἰσθηματικὴν σας ζωὴν. Σὰς συνιστῶ νὰ προτιμῆτε ἕνα λογικὸν καὶ συμφέροντον γάμον κατόπιν συν. οἰκεοῦ. Εἰς τὴν σταδιοδρομίαν σας θὰ συναντήσετε ἀντιζηλίαν καὶ ἐχθρότητας καὶ θὰ χρειασθῇ νὰ καταβάλετε σκληροὺς ἀγῶνας διὰ νὰ ἐπιπλεύσετε. ΑΝΘΟΥΛΗ. — Δὲν θὰ διαψεύσω τὰ ὅσα μοῦ λέτε, διότι πράγματι ἡ τύχη δὲν σὰς εὐνοεῖ δσον ἀξίζει. Ἀλλὰ χρειάζεται ὑπομονὴ καὶ ἐγκρατέρις. Ἐχετε ἀξιδόλογα ψυχικά χαρίσματα, τὰ ὁποία, παρ' ὅλας τὰς σημερινὰς δυσχερείας, θὰ σὰς κἀνουν ἐν τέλει νὰ ἀναδειχθῇτε νικητὴν. Σημαντικὴ μεταβολὴ εἰς τὴν ζωὴν σας θὰ ἐπέλθῃ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1946. Θὰ συνάψετε γάμον κατόπιν αἰσθηματος, δὲ ἀνθρώπων ὁ ὁποῖος θὰ σὰς κἀνῃ εὐτυχισμένην. Σὰς σημειῶν ὅμως δτι σήμερον δὲν εὐνοεῖσθε εἰς τὴν αἰσθηματικὰν ζητήματα καὶ καὶ δὲ αὐτὸ πρέπει νὰ εἰσθε ἀπολύτως ἐπιφυλακτικῇ. Τὸ μέλλον θὰ σὰς εἶνε πολὺ εὐνοϊκώτερον ἀπὸ τὸ παρὸν. ΧΙΟΝΑΤΗΝ ΠΙΚ ΝΙΚ. — 1) Ὁ

ἀνθρώπος αὐτὸς ἐξακολουθεῖ νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ σὰς, ἀλλὰ περίπτωσις γάμου δὲν ὑπάρχει. Εἶνε καλύτερον νὰ ἐγάζετε αὐτὴν τὴν ἰδέαν ἀπὸ τὸ μυαλό σας, πού σὰς ἀπασχολεῖ χαρὶς λόγων. Μὴν καταλήγουν εἰς λοι οἱ ἔρωτες δὲν καταλήγουν εἰς γάμον. 2) Ὁ γάμος σας θὰ θραυθῇ ἀκόμη. Θὰ εἶνε κατόπιν αἰσθηματος καὶ μετὰ πρόσωπον ἀνταρτίας κοινωνικῆς θέσεως ἀπὸ σὰς. 3) Εἰς τὴν ζωὴν σας θὰ συναντήσετε σημαντικὰς ὑποστηρίξεις, αἱ ὁποῖαι θὰ τροποποιήσουν εὐνοϊκῶς τὴν οικονομικὴν σας κατὰστασιν. 4) Ἀποβάλετε τὸν ἐριστικὸν καὶ δξύμουν χαρακτήρα σας, ὁ ὁποῖος εἶνε δυνατόν νὰ σὰς δημιουργήσῃ ἀναμάλαν καὶ εἰς τὴν συζυγικὴν σας ζωὴν. ΚΟΥΤΟΥΤΣΙΚΗΝ. — Παρὰ τὴν ἐκστασὶν σας, ἡ ζωὴ σας θὰ κληθῇ ἀρκετὰ καλὰ, ἀγαπητῇ μου φίλη. Ἐχετε δύο καλὰς ἐπιδράσεις εἰς τὴν ζωὴν σας, αἱ ὁποῖαι θὰ σὰς κἀνουν νὰ ὑπερικήτετε τὰ παρούσασθόμενα ἐμπόδια. Σὰς λείπει ὅμως λίγὸ θάρρος καὶ σὰς χρειάζεται περισστέρα ζωτικότητα. Αὐτὰ τὰ δύο πράγματα πρέπει νὰ φροντίσετε νὰ τὰ ἀποκτήσετε. Θὰ ἔχετε πρῶτος περιπελοίας στὴ ζωὴ σας. Ὁ γάμος σας θὰ πραγματοποιηθῇ βραδύως κατὰ τὴν ἐκτασὶν καλὴν θέσιν καὶ ἀπολαμβάνον μόνον εὐσδοξίαν. Ζωὴ ἡρεμὴ καὶ χωρὶς σοβαρὰς περιπελοίας. Ο. ΦΑΝΟ. — Ἡ ζωὴ σας θὰ εἶνε καλύτερα εἰς τὸ μέλλον παρὰ εἰς τὸ παρόν. Ὡς σταθμὸν μεταλλαγῆς ὀρίζετὶ τὸ ἔτος 1943—44 περίπτω. Πιθανὸν κατὰ τὴν ἐπεχὴν ἐκείνην νὰ συντελεσθῇ τὴν ἀποκατάστασιν σας. Ἐνωρίτερα τὸ βραδύ προβληματικόν. Διὰ τὸ πρόσωπον ποῦ μοῦ γράφετε δὲν βλέπω σοβαρὰν ἀπόφασιν γάμου. Πάντως σὰς προλέγω δτι εὐρίσκεσθε περὶ τοῦ τέμα τῶν ἀτυχμάτων σας καὶ τῶν ἐναντιότητων τῆς τύχης. ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ. — Τὸ περιεργὸν σὲ σὰς εἶνε δτι ἡ λογικὴ σας δὲν σὰς ἀφέλῃσθε σὲ τίποτε. Μοῦ λέτε δτι ἔχετε προσγειωθῇ καὶ ὅμως δὲν τὸ πιστεύω. Τρελλὲς σκέψεις περνοῦν ἀκόμη ἀπὸ τὸ μυαλό σας. Ἐχάσατε τελείως τὸ παρὸν, φίλη μου. Κυττάξετε τώρα πᾶς μετὰ τὸν δημιουργήσαν ἕνα καλὸν ῥομὸν. Θὰ ἤθελα νὰ σὰς τῶνισα δτι καὶ σὰς πᾶς πράγματα ὑπάρχει κάποτε μιά ἀρμονία καὶ ἡ ζωὴ σας θὰ εἶνε ἀπὸ τὸν πᾶν καλὴν καὶ ζήτωσε κανεὶς εἰς τὰ μεγάλα. Ἀπὸ τὰ δύο πρόσωπα ποῦ μοῦ γράφετε δὲν πρέπει νὰ ἐλπίσετε τίποτε. Ὁ ἕνας εἶνε ἀνάξιος προσοχῆς καὶ ὁ ἄλλος νομίζω δτι ἐδημιουργεῖ ἡ θὰ δημιουργήσῃ ζωὴν ἀποκλειοῦσαν κάθε σκέψιν σχετικὴν μετὰ τὸν ἄνθρωπον σας. Αἱ εὐκαιρία δὲν θὰ σὰς λείψουν καὶ εἰς τὸ μέλλον. Σὰς τὸν προλέγω μετὰ δεξιότητος. Συνεχίστε τὴν ἐργασίαν σας καὶ φροντίστε νὰ ἀποκτήσετε τὴν ψυχικὴν ἡρεμίαν ποῦ σὰς λείπει. Θὰ πανδρευθῇτε ἀρκετὰ καλὰ, μολοντὶ ὁ γάμος σας δὲν θὰ ἔχῃ καμμιὰ σχέσιν μετὰ τὴν παρὸν τρέλλαν σας. Πρὸς Θεοῦ ὁμοῦ! Ὅχι νέα αἰσθηματικά. Μιὰ εὐλογικὴν συμπάθεια θὰ σὰς ἦτο προτιμότερα. Σὰς συνδίδει μιά φήμῃ δὲ πολλὰ κολοκευτικῇ. Γι' αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ φροντίσετε νὰ ἀλλάξετε περιβάλλον. Θὰ τὸ κατορθώσετε ἀργότερα. ΜΑΡΑΤΑΝ Β. — Ἡ ζωὴ σας διέπεται ἀπὸ δύο ἀλλοσυγκρουόμεναις ἐπιδράσεσιν, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ δευτέρα ἀνελύκει τὴν τραχύτητα τῆς πρώτης. Εἰς τὸν σταδιοδρομὸν αὐτὸν ὁρεῖσονται ὀρισμαῖν ἀντιδράσεις, τὰς ὁποίας θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχετε παρατηρήσει δς σήμερα. Ἡ εὐνοία τῆς τύχης θὰ εἶνε μετρίαν ἐπὶ τοῦ αἰσθηματικοῦ πεδίου, πράγμα τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἀποκλείσῃ τελικῶς ἕνα γάμον ἐξ ἔρωτος. Θὰ συναντήσετε ὅμως πολλὰς δυσκολίας εἰς τὴν πραγματοποίησιν τοῦ καὶ διαρκεῖς ἀναβολὰς. Ἡ ζωὴ σας, παρ' ὅλας τὰς ἀντιδράσεις, θὰ ἡρεμήσῃ πολὺ βραδύτερον καὶ θὰ σὰς δώσῃ τὴν ἡρεμίαν ποῦ ποθεῖτε. ΤΖΕΝΝΗΝ Ν. Ε. — Πολὺ ραθυμὸς καὶ ἰσχυρογύμων. Ὀνειροπλοῦς διάθεσις. Ἡ ζωὴ σας φέρει μίαν κοῦρασιν καὶ σὰς κἀνουν νὰ ἀπογοητεύεσθε συχνά. Θὰ συνάψετε καλὸν γάμον ἐξ ἔρωτος εἰς νεαρὰν ἡλικίαν. Καλὴ κοινωνικὴ θέσις. Ἀποκτικὴς ἐγγείων ἰδιοκτησίας εἰς ἀπώτερον μέλλον. Σὰς καθιστῶ προσεκτικὴν

καὶ εἰς τὰς αἰσθηματὰς σας τῆς νεανικῆς ἡλικίας. Θὰ σὰς δώσουν περισσοτέρας λύπας παρὰ χαρὰς. ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΣΣΑΝ Μ. Χ. — Ὁ φίλος σας ἔχει μίαν ἐντονὴν αἰσθηματικὴν καὶ μίαν τάσιν πρὸς τὴν ἐκδοκὴν ζωὴν. Αὐτὸ σημαίνει δτι δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ ἀναπτύξῃ μόνον τὴν ἰκανὴν πρωτοβουλίαν καὶ δραστηριότητα. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ εἰς δτι ἀφορᾷ τὰς σχέσεις σας. Πρέπει σὰς νὰ τὸν παρασύρετε τρῶπον τινὰ εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ γάμου διότι, ἀνεξαρτήτως τῶν ὑπαρχόντων ἐμποδίων, μόνον τοῦ δὲν θὰ καταλήξῃ ποτὶ εἰς καμμιάν ἀπόφασιν. Ἡ εὐνοία σας ἐμφανίζεται πρᾶγμα δὲν εἶνε καλὴν ἐκδοκὴν ζωὴν. Ἐργασθεὶτε λοιπὸν μετὰ ἡρεμίας καὶ σταθερότητος πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνσιν. ΑΓΝΟ. ΛΟΥΛΟΥΔΙ Σ. Δ. — Κρήτην. — Ἡ ζωὴ σας δὲν ὑπῆρξε πολὺ εὐχάριστος ὡς τώρα. Ἐγνώρισετε πολλὰς ἀτυχίας καὶ ἐναντιότητας. Εἰς τὴν ψυχὴν σας ὑπάρχει πάντοτε κάποιον μακρὸν αἰσθηματὸν τὸ ὁποῖον σὰς ἀπασχολεῖ. Δὲν μπορῶ νὰ σὰς δώσω πολλὰς ἐλπίδας. Ὁ ἀστερισμός σας εὐρίσκειται εἰς πολὺ καλὴν θέσιν αὐτὴν τὴν στιγμὴν. Θὰ πρέπει νὰ ἦτε, διὰ νὰ δελτιώσετε τὴν ὁλὴν κατὰστασιν σας. Ὁ γάμος σας θὰ πραγματοποιηθῇ μάλλον σὺν τομα καὶ θὰ σὰς κἀνῃ εὐτυχῇ. Ἀποβλέπετε μετὰ ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ μέλλον. ΓΙΑΣΕΜΙ Χ. — Κρήτην. — Ἐχετε καταβιάσει πολὺ τὸ ἐπιπεδὸν τῆς ζωῆς σας, εἰς τρόπον ὥστε νὰ φυτῶνται σχεδὸν σήμερα. Δὲν ἔχετε καμμιάν ἡρεμίαν, καμμιάν ζωηρότητα καὶ ἔχετε ἀφῆσθαι συγχρόνως καὶ τὰς ἐλπίδας σας νὰ καταρρεύσουν. Θὰ δυσκολευθῇτε εἰς τὸν γάμον σας. Πάντως ὅμως θὰ πραγματοποιηθῇ. Ἐνα πρῶτον τὸν περιβάλλοντός σας θὰ ἀσκήσῃ συντόμως μίαν εὐεργετικὴν ἐπιδράσιν ἐπὶ ὁλοκλήρου τῆς ζωῆς σας καὶ θὰ τὴν ὀδηγήσῃ εἰς ἡρεμότητα πεπρωμένην. ΚΥΒΕΛΗΝ Κ. Κ. — Θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μοῦ γράψετε τὴν ἡμερομηνίαν γεννήσεως τοῦ φίλου σας. Θὰ μοῦ ὑπενημιώσετε ἐπίσης καὶ τὰ ἰδικὰ σας στοιχεῖα ὁμοῦ μετὰ τὰς ἐρωτήσεις σας. Δὲν χρειάζεται νέον γραμματόσημον. ΜΙΚΡΗΝ ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ Α. Κ. — 1) Μετρία εὐνοία τῆς τύχης, ἀλλ' ἐπαρκὴς διὰ νὰ σὰς δημιουργήσῃ μίαν εὐχάριστον καὶ ἀνετον ζωὴν. 2) Βλέπω πολλὰς ἐλπίδας διὰ τὸ 1940. Διὰ τὴν ἐπὶ τῆς 1940—44 θὰ Πάντως ἡ τετραετία 1940—44 θὰ εἶνε εὐνοϊκὴ καὶ θὰ σημειωθῶν σὰς εἶνε ἀνάξιος προσοχῆς καὶ ἀπὸ αὐτὴν πολλὰ εὐχάριστα γεγονότα. 3) Ὁ ἕνας εἶνε ἀνάξιος προσοχῆς καὶ ὁ ἄλλος νομίζω δτι ἐδημιουργεῖ ἡ θὰ δημιουργήσῃ ζωὴν ἀποκλειοῦσαν κάθε σκέψιν σχετικὴν μετὰ τὸν ἄνθρωπον σας. Αἱ εὐκαιρία δὲν θὰ σὰς λείψουν καὶ εἰς τὸ μέλλον. Σὰς τὸν προλέγω μετὰ δεξιότητος. Συνεχίστε τὴν ἐργασίαν σας καὶ φροντίστε νὰ ἀποκτήσετε τὴν ψυχικὴν ἡρεμίαν ποῦ σὰς λείπει. Θὰ πανδρευθῇτε ἀρκετὰ καλὰ, μολοντὶ ὁ γάμος σας δὲν θὰ ἔχῃ καμμιὰ σχέσιν μετὰ τὴν παρὸν τρέλλαν σας. Πρὸς Θεοῦ ὁμοῦ! Ὅχι νέα αἰσθηματικά. Μιὰ εὐλογικὴν συμπάθεια θὰ σὰς ἦτο προτιμότερα. Σὰς συνδίδει μιά φήμῃ δὲ πολλὰ κολοκευτικῇ. Γι' αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ φροντίσετε νὰ ἀλλάξετε περιβάλλον. Θὰ τὸ κατορθώσετε ἀργότερα. ΜΑΡΑΤΑΝ Β. — Ἡ ζωὴ σας διέπεται ἀπὸ δύο ἀλλοσυγκρουόμεναις ἐπιδράσεσιν, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ δευτέρα ἀνελύκει τὴν τραχύτητα τῆς πρώτης. Εἰς τὸν σταδιοδρομὸν αὐτὸν ὁρεῖσονται ὀρισμαῖν ἀντιδράσεις, τὰς ὁποίας θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχετε παρατηρήσει δς σήμερα. Ἡ εὐνοία τῆς τύχης θὰ εἶνε μετρίαν ἐπὶ τοῦ αἰσθηματικοῦ πεδίου, πράγμα τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἀποκλείσῃ τελικῶς ἕνα γάμον ἐξ ἔρωτος. Θὰ συναντήσετε ὅμως πολλὰς δυσκολίας εἰς τὴν πραγματοποίησιν τοῦ καὶ διαρκεῖς ἀναβολὰς. Ἡ ζωὴ σας, παρ' ὅλας τὰς ἀντιδράσεις, θὰ ἡρεμήσῃ πολὺ βραδύτερον καὶ θὰ σὰς δώσῃ τὴν ἡρεμίαν ποῦ ποθεῖτε. ΤΖΕΝΝΗΝ Ν. Ε. — Πολὺ ραθυμὸς καὶ ἰσχυρογύμων. Ὀνειροπλοῦς διάθεσις. Ἡ ζωὴ σας φέρει μίαν κοῦρασιν καὶ σὰς κἀνουν νὰ ἀπογοητεύεσθε συχνά. Θὰ συνάψετε καλὸν γάμον ἐξ ἔρωτος εἰς νεαρὰν ἡλικίαν. Καλὴ κοινωνικὴ θέσις. Ἀποκτικὴς ἐγγείων ἰδιοκτησίας εἰς ἀπώτερον μέλλον. Σὰς καθιστῶ προσεκτικὴν

καὶ εἰς τὰς αἰσθηματὰς σας τῆς νεανικῆς ἡλικίας. Θὰ σὰς δώσουν περισσοτέρας λύπας παρὰ χαρὰς. ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΣΣΑΝ Μ. Χ. — Ὁ φίλος σας ἔχει μίαν ἐντονὴν αἰσθηματικὴν καὶ μίαν τάσιν πρὸς τὴν ἐκδοκὴν ζωὴν. Αὐτὸ σημαίνει δτι δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ ἀναπτύξῃ μόνον τὴν ἰκανὴν πρωτοβουλίαν καὶ δραστηριότητα. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ εἰς δτι ἀφορᾷ τὰς σχέσεις σας. Πρέπει σὰς νὰ τὸν παρασύρετε τρῶπον τινὰ εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ γάμου διότι, ἀνεξαρτήτως τῶν ὑπαρχόντων ἐμποδίων, μόνον τοῦ δὲν θὰ καταλήξῃ ποτὶ εἰς καμμιάν ἀπόφασιν. Ἡ εὐνοία σας ἐμφανίζεται πρᾶγμα δὲν εἶνε καλὴν ἐκδοκὴν ζωὴν. Ἐργασθεὶτε λοιπὸν μετὰ ἡρεμίας καὶ σταθερότητος πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνσιν. ΑΓΝΟ. ΛΟΥΛΟΥΔΙ Σ. Δ. — Κρήτην. — Ἡ ζωὴ σας δὲν ὑπῆρξε πολὺ εὐχάριστος ὡς τώρα. Ἐγνώρισετε πολλὰς ἀτυχίας καὶ ἐναντιότητας. Εἰς τὴν ψυχὴν σας ὑπάρχει πάντοτε κάποιον μακρὸν αἰσθηματὸν τὸ ὁποῖον σὰς ἀπασχολεῖ. Δὲν μπορῶ νὰ σὰς δώσω πολλὰς ἐλπίδας. Ὁ ἀστερισμός σας εὐρίσκειται εἰς πολὺ καλὴν θέσιν αὐτὴν τὴν στιγμὴν. Θὰ πρέπει νὰ ἦτε, διὰ νὰ δελτιώσετε τὴν ὁλὴν κατὰστασιν σας. Ὁ γάμος σας θὰ πραγματοποιηθῇ μάλλον σὺν τομα καὶ θὰ σὰς κἀνῃ εὐτυχῇ. Ἀποβλέπετε μετὰ ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ μέλλον. ΓΙΑΣΕΜΙ Χ. — Κρήτην. — Ἐχετε καταβιάσει πολὺ τὸ ἐπιπεδὸν τῆς ζωῆς σας, εἰς τρόπον ὥστε νὰ φυτῶνται σχεδὸν σήμερα. Δὲν ἔχετε καμμιάν ἡρεμίαν, καμμιάν ζωηρότητα καὶ ἔχετε ἀφῆσθαι συγχρόνως καὶ τὰς ἐλπίδας σας νὰ καταρρεύσουν. Θὰ δυσκολευθῇτε εἰς τὸν γάμον σας. Πάντως ὅμως θὰ πραγματοποιηθῇ. Ἐνα πρῶτον τὸν περιβάλλοντός σας θὰ ἀσκήσῃ συντόμως μίαν εὐεργετικὴν ἐπιδράσιν ἐπὶ ὁλοκλήρου τῆς ζωῆς σας καὶ θὰ τὴν ὀδηγήσῃ εἰς ἡρεμότητα πεπρωμένην. ΚΥΒΕΛΗΝ Κ. Κ. — Θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μοῦ γράψετε τὴν ἡμερομηνίαν γεννήσεως τοῦ φίλου σας. Θὰ μοῦ ὑπενημιώσετε ἐπίσης καὶ τὰ ἰδικὰ σας στοιχεῖα ὁμοῦ μετὰ τὰς ἐρωτήσεις σας. Δὲν χρειάζεται νέον γραμματόσημον. ΜΙΚΡΗΝ ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ Α. Κ. — 1) Μετρία εὐνοία τῆς τύχης, ἀλλ' ἐπαρκὴς διὰ νὰ σὰς δημιουργήσῃ μίαν εὐχάριστον καὶ ἀνετον ζωὴν. 2) Βλέπω πολλὰς ἐλπίδας διὰ τὸ 1940. Διὰ τὴν ἐπὶ τῆς 1940—44 θὰ Πάντως ἡ τετραετία 1940—44 θὰ εἶνε εὐνοϊκὴ καὶ θὰ σημειωθῶν σὰς εἶνε ἀνάξιος προσοχῆς καὶ ἀπὸ αὐτὴν πολλὰ εὐχάριστα γεγονότα. 3) Ὁ ἕνας εἶνε ἀνάξιος προσοχῆς καὶ ὁ ἄλλος νομίζω δτι ἐδημιουργεῖ ἡ θὰ δημιουργήσῃ ζωὴν ἀποκλειοῦσαν κάθε σκέψιν σχετικὴν μετὰ τὸν ἄνθρωπον σας. Αἱ εὐκαιρία δὲν θὰ σὰς λείψουν καὶ εἰς τὸ μέλλον. Σὰς τὸν προλέγω μετὰ δεξιότητος. Συνεχίστε τὴν ἐργασίαν σας καὶ φροντίστε νὰ ἀποκτήσετε τὴν ψυχικὴν ἡρεμίαν ποῦ σὰς λείπει. Θὰ πανδρευθῇτε ἀρκετὰ καλὰ, μολοντὶ ὁ γάμος σας δὲν θὰ ἔχῃ καμμιὰ σχέσιν μετὰ τὴν παρὸν τρέλλαν σας. Πρὸς Θεοῦ ὁμοῦ! Ὅχι νέα αἰσθηματικά. Μιὰ εὐλογικὴν συμπάθεια θὰ σὰς ἦτο προτιμότερα. Σὰς συνδίδει μιά φήμῃ δὲ πολλὰ κολοκευτικῇ. Γι' αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ φροντίσετε νὰ ἀλλάξετε περιβάλλον. Θὰ τὸ κατορθώσετε ἀργότερα. ΜΑΡΑΤΑΝ Β. — Ἡ ζωὴ σας διέπεται ἀπὸ δύο ἀλλοσυγκρουόμεναις ἐπιδράσεσιν, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ δευτέρα ἀνελύκει τὴν τραχύτητα τῆς πρώτης. Εἰς τὸν σταδιοδρομὸν αὐτὸν ὁρεῖσονται ὀρισμαῖν ἀντιδράσεις, τὰς ὁποίας θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχετε παρατηρήσει δς σήμερα. Ἡ εὐνοία τῆς τύχης θὰ εἶνε μετρίαν ἐπὶ τοῦ αἰσθηματικοῦ πεδίου, πράγμα τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἀποκλείσῃ τελικῶς ἕνα γάμον ἐξ ἔρωτος. Θὰ συναντήσετε ὅμως πολλὰς δυσκολίας εἰς τὴν πραγματοποίησιν τοῦ καὶ διαρκεῖς ἀναβολὰς. Ἡ ζωὴ σας, παρ' ὅλας τὰς ἀντιδράσεις, θὰ ἡρεμήσῃ πολὺ βραδύτερον καὶ θὰ σὰς δώσῃ τὴν ἡρεμίαν ποῦ ποθεῖτε. ΤΖΕΝΝΗΝ Ν. Ε. — Πολὺ ραθυμὸς καὶ ἰσχυρογύμων. Ὀνειροπλοῦς διάθεσις. Ἡ ζωὴ σας φέρει μίαν κοῦρασιν καὶ σὰς κἀνουν νὰ ἀπογοητεύεσθε συχνά. Θὰ συνάψετε καλὸν γάμον ἐξ ἔρωτος εἰς νεαρὰν ἡλικίαν. Καλὴ κοινωνικὴ θέσις. Ἀποκτικὴς ἐγγείων ἰδιοκτησίας εἰς ἀπώτερον μέλλον. Σὰς καθιστῶ προσεκτικὴν

καὶ εἰς τὰς αἰσθηματὰς σας τῆς νεανικῆς ἡλικίας. Θὰ σὰς δώσουν περισσοτέρας λύπας παρὰ χαρὰς. ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΣΣΑΝ Μ. Χ. — Ὁ φίλος σας ἔχει μίαν ἐντονὴν αἰσθηματικὴν καὶ μίαν τάσιν πρὸς τὴν ἐκδοκὴν ζωὴν. Αὐτὸ σημαίνει δτι δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ ἀναπτύξῃ μόνον τὴν ἰκανὴν πρωτοβουλίαν καὶ δραστηριότητα. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ εἰς δτι ἀφορᾷ τὰς σχέσεις σας. Πρέπει σὰς νὰ τὸν παρασύρετε τρῶπον τινὰ εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ γάμου διότι, ἀνεξαρτήτως τῶν ὑπαρχόντων ἐμποδίων, μόνον τοῦ δὲν θὰ καταλήξῃ ποτὶ εἰς καμμιάν ἀπόφασιν. Ἡ εὐνοία σας ἐμφανίζεται πρᾶγμα δὲν εἶνε καλὴν ἐκδοκὴν ζωὴν. Ἐργασθεὶτε λοιπὸν μετὰ ἡρεμίας καὶ σταθερότητος πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνσιν. ΑΓΝΟ. ΛΟΥΛΟΥΔΙ Σ. Δ. — Κρήτην. — Ἡ ζωὴ σας δὲν ὑπῆρξε πολὺ εὐχάριστος ὡς τώρα. Ἐγνώρισετε πολλὰς ἀτυχίας καὶ ἐναντιότητας. Εἰς τὴν ψυχὴν σας ὑπάρχει πάντοτε κάποιον μακρὸν αἰσθηματὸν τὸ ὁποῖον σὰς ἀπασχολεῖ. Δὲν μπορῶ νὰ σὰς δώσω πολλὰς ἐλπίδας. Ὁ ἀστερισμός σας εὐρίσκειται εἰς πολὺ καλὴν θέσιν αὐτὴν τὴν στιγμὴν. Θὰ πρέπει νὰ ἦτε, διὰ νὰ δελτιώσετε τὴν ὁλὴν κατὰστασιν σας. Ὁ γάμος σας θὰ πραγματοποιηθῇ μάλλον σὺν τομα καὶ θὰ σὰς κἀνῃ εὐτυχῇ. Ἀποβλέπετε μετὰ ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ μέλλον. ΓΙΑΣΕΜΙ Χ. — Κρήτην. — Ἐχετε καταβιάσει πολὺ τὸ ἐπιπεδὸν τῆς ζωῆς σας, εἰς τρόπον ὥστε νὰ φυτῶνται σχεδὸν σήμερα. Δὲν ἔχετε καμμιάν ἡρεμίαν, καμμιάν ζωηρότητα καὶ ἔχετε ἀφῆσθαι συγχρόνως καὶ τὰς ἐλπίδας σας νὰ καταρρεύσουν. Θὰ δυσκολευθῇτε εἰς τὸν γάμον σας. Πάντως ὅμως θὰ πραγματοποιηθῇ. Ἐνα πρῶτον τὸν περιβάλλοντός σας θὰ ἀσκήσῃ συντόμως μίαν εὐεργετικὴν ἐπιδράσιν ἐπὶ ὁλοκλήρου τῆς ζωῆς σας καὶ θὰ τὴν ὀδηγήσῃ εἰς ἡρεμότητα πεπρωμένην. ΚΥΒΕΛΗΝ Κ. Κ. — Θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μοῦ γράψετε τὴν ἡμερομηνίαν γεννήσεως τοῦ φίλου σας. Θὰ μοῦ ὑπενημιώσετε ἐπίσης καὶ τὰ ἰδικὰ σας στοιχεῖα ὁμοῦ μετὰ τὰς ἐρωτήσεις σας. Δὲν χρειάζεται νέον γραμματόσημον. ΜΙΚΡΗΝ ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ Α. Κ. — 1) Μετρία εὐνοία τῆς τύχης, ἀλλ' ἐπαρκὴς διὰ νὰ σὰς δημιουργήσῃ μίαν εὐχάριστον καὶ ἀνετον ζωὴν. 2) Βλέπω πολλὰς ἐλπίδας διὰ τὸ 1940. Διὰ τὴν ἐπὶ τῆς 1940—44 θὰ Πάντως ἡ τετραετία 1940—44 θὰ εἶνε εὐνοϊκὴ καὶ θὰ σημειωθῶν σὰς εἶνε ἀνάξιος προσοχῆς καὶ ἀπὸ αὐτὴν πολλὰ εὐχάριστα γεγονότα. 3) Ὁ ἕνας εἶνε ἀνάξιος προσοχῆς καὶ ὁ ἄλλος νομίζω δτι ἐδημιουργεῖ ἡ θὰ δημιουργήσῃ ζωὴν ἀποκλειοῦσαν κάθε σκέψιν σχετικὴν μετὰ τὸν ἄνθρωπον σας. Αἱ εὐκαιρία δὲν θὰ σὰς λείψουν καὶ εἰς τὸ μέλλον. Σὰς τὸν προλέγω μετὰ δεξιότητος. Συνεχίστε τὴν ἐργασίαν σας καὶ φροντίστε νὰ ἀποκτήσετε τὴν ψυχικὴν ἡρεμίαν ποῦ σὰς λείπει. Θὰ πανδρευθῇτε ἀρκετὰ καλὰ, μολοντὶ ὁ γάμος σας δὲν θὰ ἔχῃ καμμιὰ σχέσιν μετὰ τὴν παρὸν τρέλλαν σας. Πρὸς Θεοῦ ὁμοῦ! Ὅχι νέα αἰσθηματικά. Μιὰ εὐλογικὴν συμπάθεια θὰ σὰς ἦτο προτιμότερα. Σὰς συνδίδει μιά φήμῃ δὲ πολλὰ κολοκευτικῇ. Γι' αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ φροντίσετε νὰ ἀλλάξετε περιβάλλον. Θὰ τὸ κατορθώσετε ἀργότερα. ΜΑΡΑΤΑΝ Β. — Ἡ ζωὴ σας διέπεται ἀπὸ δύο ἀλλοσυγκρουόμεναις ἐπιδράσεσιν, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ δευτέρα ἀνελύκει τὴν τραχύτητα τῆς πρώτης. Εἰς τὸν σταδιοδρομὸν αὐτὸν ὁρεῖσονται ὀρισμαῖν ἀντιδράσεις, τὰς ὁποίας θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχετε παρατηρήσει δς σήμερα. Ἡ εὐνοία τῆς τύχης θὰ εἶνε μετρίαν ἐπὶ τοῦ αἰσθηματικοῦ πεδίου, πράγμα τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἀποκλείσῃ τελικῶς ἕνα γάμον ἐξ ἔρωτος. Θὰ συναντήσετε ὅμως πολλὰς δυσκολίας εἰς τὴν πραγματοποίησιν τοῦ καὶ διαρκεῖς ἀναβολὰς. Ἡ ζωὴ σας, παρ' ὅλας τὰς ἀντιδράσεις, θὰ ἡρεμήσῃ πολὺ βραδύτερον καὶ θὰ σὰς δώσῃ τὴν ἡρεμίαν ποῦ ποθεῖτε. ΤΖΕΝΝΗΝ Ν. Ε. — Πολὺ ραθυμὸς καὶ ἰσχυρογύμων. Ὀνειροπλοῦς διάθεσις. Ἡ ζωὴ σας φέρει μίαν κοῦρασιν καὶ σὰς κἀνουν νὰ ἀπογοητεύεσθε συχνά. Θὰ συνάψετε καλὸν γάμον ἐξ ἔρωτος εἰς νεαρὰν ἡλικίαν. Καλὴ κοινωνικὴ θέσις. Ἀποκτικὴς ἐγγείων ἰδιοκτησίας εἰς ἀπώτερον μέλλον. Σὰς καθιστῶ προσεκτικὴν

καὶ εἰς τὰς αἰσθηματὰς σας τῆς νεανικῆς ἡλικίας. Θὰ σὰς δώσουν περισσοτέρας λύπας παρὰ χαρὰς. ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΣΣΑΝ Μ. Χ. — Ὁ φίλος σας ἔχει μίαν ἐντονὴν αἰσθηματικὴν καὶ μίαν τάσιν πρὸς τὴν ἐκδοκὴν ζωὴν. Αὐτὸ σημαίνει δτι δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ ἀναπτύξῃ μόνον τὴν ἰκανὴν πρωτοβουλίαν καὶ δραστηριότητα. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ εἰς δτι ἀφορᾷ τὰς σχέσεις σας. Πρέπει σὰς νὰ τὸν παρασύρετε τρῶπον τινὰ εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ γάμου διότι, ἀνεξαρτήτως τῶν ὑπαρχόντων ἐμποδίων, μόνον τοῦ δὲν θὰ καταλήξῃ ποτὶ εἰς καμμιάν ἀπόφασιν. Ἡ εὐνοία σας ἐμφανίζεται πρᾶγμα δὲν εἶνε καλὴν ἐκδοκὴν ζωὴν. Ἐργασθεὶτε λοιπὸν μετὰ ἡρεμίας καὶ σταθερότητος πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνσιν. ΑΓΝΟ. ΛΟΥΛΟΥΔΙ Σ. Δ. — Κρήτην. — Ἡ ζωὴ σας δὲν ὑπῆρξε πολὺ εὐχάριστος ὡς τώρα. Ἐγνώρισετε πολλὰς ἀτυχίας καὶ ἐναντιότητας. Εἰς τὴν ψυχὴν σας ὑπάρχει πάντοτε κάποιον μακρὸν αἰσθηματὸν τὸ ὁποῖον σὰς ἀπασχολεῖ. Δὲν μπορῶ νὰ σὰς δώσω πολλὰς ἐλπίδας.

Στὸ θέατρο «Μακεδό» (ὁδὸς Θεμιστοκλέους 4) ἐξακολουθοῦν οἱ θριαμβευτικῆς παραστάσεις τῆς μεγαλύτερας θεατρικῆς ἐπιτυχίας τῶν τελευταίων ἐτῶν, τῆς ὠραιότητας κομψοφιδίας τοῦ ἐκλεκτοῦ μας συνεργάτου Δ. Ψαβᾶ.

Την περασμένη Δευτέρα ο θίασος "Αργυροπούλου" έδωσε την πανηγυρικήν 200ήν παράστασιν στην οποία παρέστησαν έκπρωσώτοι του θεατρικού και καλλιτεχνικού κόσμου της πρωτεύουσας. Το "Στραβόξυλο" εξακολουθεί να παίζεται στο θέατρο "Μακέδου" με λαϊκά εισιτήρια 25—15 και 10 δραχμών για να μη μείνη κανείς πού να μην ιδή την θαυμασίαν αυτή έλληνική κωμωδία.

Ο «Θησαυρός», του οποίου «ολύτιμες συνεργάτις» είναι ο Δ. Παθάς από την αρχή της εκδόσεως του, συμμετέχει ολοψύχως στον πανηγυρισμό της 200ής παραστάσεως του «Στραβόδουλου», αντί άλλων δε σχολίων για το έργο, περιορίζεται να αναδημοσιεύσει την καλύτερω έπιστολήν, την οποίαν ο πρωταγωνιστής του Βασιλικού Γεάτρου Αίμ. Βεάκης απέστειλε τις πρώτες ημέρες των παραστάσεων προς τον συγγραφέα του έργου :

Ἀγαπητέ μου κ. Ψαθά,
Γύρισα σπίτι μου κατασυγκινημένος
ἀπὸ τὸ θέατρο τοῦ Ἀργυροπούλου καὶ
νιώθω ἀκατανίκητη τὴν ἀνάγκη νὰ σοὺ
γράψω λίγα λόγια, ἀσφαλῶς ἀνίκανσ

Ὁ θίσσας Μηλιάδη — Μαυ-

πρὸς ἀνεβάζειν στὸ θέατρο Σα-
μαρτίη τὴν νῦν ἐν ἐπιθεώρησιν ἴσων
κ.κ. Ἀχ. Μαμάκη καὶ Ν. Γιφ-
καρίνην τὴ «Σπιθαῶ». Οἱ συγγρ-
φεῖς τῆς σατυρικῆς αὐτῆς φαν-
τασμαγορίας δὲν εἶνε ἀγνωστοί
στὸ κοινόν. Ἐκλεκτοί καὶ γινώ-
στές τοι δημοσιογράφοι καὶ οἱ
δύο ἔχουν ἐπὶ πλεον στὸ ἐνε-
ργητικὸν τοὺς, ὅσον ἀφορᾷ τὸ
θέατρο, ὅτι φιλοδοξήσαν μὲ
μιὰ παλαιότερη σκηνικὴ δημι-
ουργία νὰ ἀναθεωρήσιν τὴν
ἐπιθεώρησιν τοῦ ὡς θεατρικὸ
εἶδος εἶχε ἀλήθεια πέσει πολὺ
χαμηλὰ τὰ τελευταῖα χρόνια.
Ἰδίως εἶχαν φιλοτιμῆθαι νὰ ἀ-
φαιρέσουν ἀπὸ τὸ μουσικόν θέα-
τρο ὅ, τι πρόστυχο καὶ γαργυ-
ριστικὸ τοῦ εἶχαν ἐπικολλήσει
μερικὸν συγγραφεῖς — ἐλαχι-
στον εὐτυχῶς — ποῦ ἐκνοῶν-
σαν νὰ κολακεύουν ἐκ συστή-
ματος τὰ ταπεινότερα ἐνστι-
κά τοῦ κοινού. Ἐξευγενισμός,
ἐκπολιτισμός τοῦ εἶδους — νὰ
ποιᾷ ἦταν ἡ φιλοδοξία τῶν κ.κ.
Μαμάκη καὶ Γιοκαρίνη. Τῆς
φιλοδοξίας αὐτῆς ἐκδήλωσις εἶ-
νε ἀκριβῶς καὶ ἡ νῦν ἐπιθεώ-
ρησις τούτη.

Για τη «Σπίθα» οι κινούμενοι περί το θέατρον έχουν τις καλύτερες πληροφορίες και προβλέψεις. Είναι λένε μια έπιθεώρησης πολιτισμένης, λεπτής, χωρίς μενιδιότητες, χωρίς μάγκες, χωρίς κουρελαρία, χωρίς θωμολαχίες, ένα έργο τέλους πάντων από το οποίο κανείς να τ' πα-

ρακολούθησεν με την οικόγένειά του, με τα παιδιά του, χωρίς φόβον... και παίδας. Γιά τὰ νου μερά της μόνο καλά λόγια έχουν ακουσθῆ, από ὅσους πα- ρακολούθησαν τίς πράξεις. Με πραγματικά χιούμορ, με φινό πνεύμα, με ἀληθινὴ σατυρική διάθεσι. Ὑπάρχει ἓνα νούμερο, τὰ «Κλειδιά» πού θὰ χαλάσῃ ἀσφαλῶς κόσμον. Θὰ τὸ ἐκτε- λέσουν ἡ Μαρίκα Καλουντὰ καὶ ὁ Μαυρέας. Ἐπειτα εἶνε ἓνα ξεκαρδιστικὸ σκέτς τοῦ ἐκτε- λεοῦ συνεργάτου τοῦ «Ἠσχαυ- ροῦ» Δημ. Παβὰ. Τὸ σκέτς αὐ- τοῦ πού θὰ τὸ ἐκτελέσουν τρία ἀπὸ τὰ φερόρι τοῦ μουσικοῦ θεάτρου — Μαυρέας, Δούκας, Καντιώτης — θεωρεῖται ἓνα ἀπὸ τὰ κεφάλαια τῆς «Σπι- θας». Τίτλοφθαίται ἡ «Εὐγέ- νεια ὑποχρεώνει». Χρειαζονται συστάσεις ἀγαγε γιὰ ἐνα σκέτς πού ἔγραψε ὁ δημιουργὸς τῆς πολυπληγικῆς «Σουσοῦς» καὶ τοῦ σπαρταριστοῦ «Στραβόξυ- λου»;

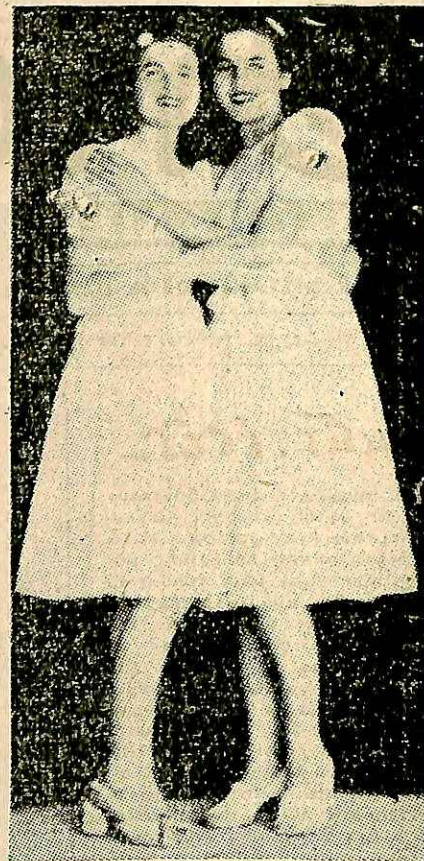
“Άλλο κεφάλαιο της «Σπι-
θα» είναι η μουσική της. Το
Μπιτάνο παρακαλώ, του περί-
φημου συνθέτη των θρασιτέρων
τογκά που άκουσε και τραγού-
δισε όλη η Ελλάδα. Για την έ-
πιθεώρηση που ανέδειξε ο Σα-
μαρτίβας έχει συνθέσει περίφη-
μα κομμάτια, μερικά δε απ’ αυ-
τά, έγραψε τη ρομάντσα «Μην
κλάψεις, άμωρη καρδιά» που
θα άκούσουμε από την Ρίτα Δη-
μητρίου ή τον Μανιστάκη, θα
είναι τραγουδάει σε λίγες ήμέ-
ρες ολόκληρη η Αθήνα. Ας

έρβαιμε τώρα στα πολυτοκίγια
νόμματα της «Σπίδας». Είπε
πρώτα-πρώτα ο «Δυο Ψωρά-
φοι» — Μηλιώδης και Δουκας
— πιστοί εις την παράδοσιν ὅ-
τι ένας, μοντέρνος ὁ ἄλλος, Ζω-
γραφίζοντι καὶ ὁ δυο, ἀλλὰ ὁ
πρώτος, όπως στὴν παλιὴ κα-
λὸ καιρὸ, ὁ καὶ δευτέρος, όπως
καὶ ὅτι, βλῆπει στὰ χρόνια τὰ
δικὰ μας, τὰ μοντέρνα. Κατα-
λαβαίνετε βέβαια τί σάτυροι
θγαίνει ἀπὸ ἕνα τέτοιο νουτε-
ριό, ἀπὸ μιὰ τέτοια ἀντίθεσι.
Ἄλλο νοῦμρὸ εἶπε ἡ μοιρα-
τίζου «Τὸ τυχὲρ σας» ἔτσι κα-
θὼς θὰ τὴν λέη, ὁ Μαυρέας—
ντυμένους τοιγυνάνικα — ὅχι μο-
νάχα στὴν Ἄνω Καλουτῶ, ἐκ-
τὼν χελεύων τῆς πόλεως θὰ ἀ-
κουσούμε τὰ θάσσανα τῶν γυναι-
κῶν ποὺ ἔχουν ἡ δὲν ἔχουν πο-
κα. Αἰώνιο καὶ πενελλήνιο θέ-
μα βλαβή. Ἄλλο ἀθανάτοδρι-
ο νοῦμρὸ τῆς «Σπίδας» εἶπε
ἡ «Ἀργεντινικὴ τραγωδία» δρα-
ματικὸ σκέτος κατὰ μίμνησιν
τῆς περιφήμης «Φλωρεντινῆς
τραγωδίας» τοῦ Οὐσσὶδῆ μὲ-
νὰ πᾶσο—ντυμένη ποὺ χορεύ-
ει ποὺ μπαλλετέ—διδασκαλίου
Στυροπούλου—μιά ρούμπα μὲ
τὴν Νηριόττακα καὶ ἕνα ταγκό
ἐ τὸν Μανιατῆ καὶ τὴ Μ. Κα-
λουτῶ. Στὸ σκέτος αὐτὸ πρῶτα-
γυνιστοί ἐ καλλιτεχνικῶς διευ-
θυντοί τοῦ θιάσου κ. Μηλιώδης.
Τὰ ντεκόρ τὰ ἔκαμε ὁ Μάριος
Ἀγγελόπουλος. Ἐξ ἰσού ἐπιτυ-
χες θεωρεῖται τὸ πρῶτο φινά-
λε «Τὰ διπλὰ τῆς γυναικας»
ὅπου ἐμφανίζονται τὸ ρούζ, τὸ
ριμπελ, ὁ κάλτσες, ἡ τουαλέτ

τα, τὸ κατέλλο, τὸ πολυώροφο
γοβάκι καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.
Τὸν Μακρὴν θὰ τὸν δοῦμε καὶ
πάλι μεθυσμένο, ἀλλὰ ἐνῶπιον
τοῦ μονοκέφαλου, ὅπου θὰ κάμῃ
τὴν ἀπολογία τοῦ κρασιῦ ὁ-
δον καὶ παρὰ ὁδον. Κλοῦ τῆς
ἐπιβεωρήσεως θεωρεῖται τὸ ντου-
έπτο τὸν ἐπαρχιωτὸν — Μαυ-
ρέας καὶ Ρένα Ντόρ — ποὺ ἀ-
φηγοῦνται χαλσοειδῶς τὰ παρὰ-
ξένα τῆς Ἀθῆνας, μὲ τὸ ὥραϊο
ρεφράιν:
«Παράξενα, παράξενα, παρὰ-
ξένα,
ὄλα μὰς φαίνονται παράξενα
καὶ στὴν καθὲ γειτονία
πεταλῶσανε τὸν δρόμον ἀπὸ
(ὡς) παρὰξένα»

Γιατί όμως να συνεχίσουμε
την ημερομηνολογία; Για να σας
πείσω ότι η «Σπίθα» θυάγει
πραγμάτι οπότες; Μά δεν τ'
λένε αρκετά τα όμορμα αυτών
που συνεργάσθηκαν για να την
κάμουν επιθεώρησι σπουδαία;
Μετράτε : Μαμακάς, Γιοκαρί-
νη, Παθός, Μπιάνκο, Μάριος
Άγγελόπουλος, Μαυρέας, Μη-
λιάδης, Μακρής, αδελφές Κα-
λούτα, Ρένα Ντόρ, Δούκας,
Σπυρόπουλος, Ντιριντάουα,
Παυλόφσκα, Καντιώτης, ζω-
γράφος Συρίγας και άλλοι.

Συμπέρασμα: Δὲν πιστεύο-
με νὰ λείψῃ καθεὶς ἀπὸ τὸ νὰ
δῇ τὴν «Σπίθα». Γιὰ μίαν, γιὰ
πρώτῃ φορὰ ἐννοοῦμε. Γιατί τὴ
δεύτερη καὶ τὴν τρίτη ἀκόμη
θα τρέξῃ μόνος του νὰ τὴν
θανασιῇ, χωρὶς ὑποδείξεις, χω-
ρὶς συστάσεις.

Ὁ μεναϊκὸς διὰ τὰς ἀνακαλύψεις τοῦ νέων ταλέντων Ἀττικ παρουσίασε ἐφέτος στὴ «Μάντρα» τοῦ τὰ δυὸ χαριτωμένα Βολιωτάκια, τὶς ἀδελφές «Π» καὶ «Ν», ἀπὸ τὰ περιφημότερα εὐρήματά του δλων τῶν προηγουμένων ἐτῶν.

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ
ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

✱ Στὸν Ζωολογικὸ Κήπο τῆς Νέας Υόρκης φιλοξενεῖται ἕνα μοσχάρι μετὰ δύο κεφάλαια, ποὺ εἶναι πάρα πολύ καλά στην ὑγεία του καὶ τρῶει μετὰ τὰ δύο στόματα. Καὶ τὸ φαινόμενον αὐτὸ δὲν ἱκανοποιεῖ μονάχα τὴν περιέργεια τοῦ κοινοῦ, ἀλλὰ ἀσχολεῖ καὶ τοὺς ἐπιστημονικοὺς κύκλους σοβαρώτατα, γιὰτὶ πολὺ σπάνιος ἔνα τέτοιο τῆρας διατηρεῖται στὴ ζωή.

Τὸ μοσχάρι αὐτὸ μὲ τὰ δύο κεφάλια ἀν-
ηκεν στὴν κατηγορία τῶν Σιαμαίων ἀ-
δελφῶν, ἀπὸ ἑξῆς μέσα τὸν ἐνν-
δύο ξεχωριστοὺς ὀργανισμοὺς, χωρὶς ὡ-
στόσο νὰ εἶνε πλήρη καὶ τὰ δύο σώματα.
Τὰ δύο κεφάλια χρησιμοποιοῦν ξεχωριστὰ
τὸ καθένα τὰ μάτια του, τὸ ἕνα στόμα ἡ-
σσεῖ ἢ χασμουριέται ὅταν τὸ ἄλλο μὲν
ἀκίνητο καὶ πολλὰς φορὲς τὸ ἕνα κεφα-
λομαίται ὅταν τὸ ἄλλο ἀγρυπνεῖ. Ὁ φύ-
λακος τοῦ Κήπου, πειραματιζόμενος, ἔδω-
σε δύο διαφορετικὰ ὀνόματα στὸ καθὲ κε-
φάλι καὶ τὸ καθένα τὸ ἀκούει.

★ Μιά χαριτωμένη πρωταγωνίστρια του ελαφρού θεάτρου, η Βερολινέζα Κάρολ Νέξερ, ανάμεσα στα τόσα δώρα που δέχεται καθημερινά από τους θαυμαστές της, έλαβε και μία μικρή θηλυκή τίγρι. Το θηρίο αυτό της το έστειλε ένας θαυμαστής της από την Αφρική, όπου είχε παύσει για να ξεχάσει το φλογόρο αίσθημα που του είχε εμπνεύσει η καλλιτέχνης.

Αφού εκράτησε την τίγρι μερικές εβδομάδες κοντά της, η Νέχηρ την έδωρε στον Ζωολογικό Κήπο του Βερολίνου όπου την έπιτοκείται σχεδόν καθημερινά στο κλουβί της. Καί ένα γερμανικό περιοδικό δημοσιεύει την εικόνα της καλιτέας χιτάς μαζί με την τίγρι, με την λεκάντα «τα δυο θηρία», θέλοντας έτσι να κινήσει υπαινιγμό στην σκληρότητα με την οποία η Νέχηρ υποδέχεται τις προσφορές των θαυμαστών της.

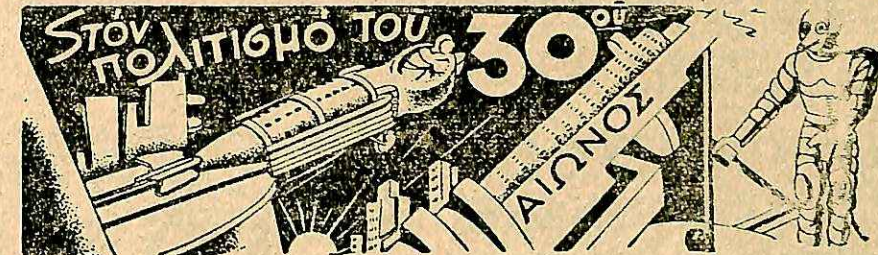
★ Οι εξ επαγγέλματος σωφερίνες στην Αμερική, πολλαπλασιάζονται καθημερινώς, σε άφραγκτο βαθμό. Και είναι περίεργο το γεγονός ότι οι Αμερικανές σωφερίνες, αντίθετα προς τους τους Ευρωπαίους συναδέλφους των, είναι ολοκάθαρες, κομψές και φιλάρεσκες, σαν υπάλληλοι ζαχαροπλαστείου.

Γι' αυτό έχει δημιουργηθεί εκεί μία ειδική μπάδα για τις σωφρονικές: φορούν ένα ανδρικό κοστούμακι με κοντό πανταλόνι, άσπρο κασκότ, άσπρες κάλτσες και άσπρα παπούτσια. Καταλαβαίνετε, λοιπόν τώρα, αν με την εμφάνισή αυτή, κάνουν δουλειές ή όχι!

☆ Μία πόρτσια Περουβιανή έπρόκειτο τις προάλλες να κάνει ένα ταξίδι και ή-ταν έτοιμη να επιβιβασθί σ' ένα βατόρι- που θάφευγε για τ'ό Σάν Φραντσίσκο, ό-ταν ανέληφθη πώς ή κομαρίνα είχε δεχά- σει στο σπίτι τόν αγαπημένο της παπα- γάλο. Καί έπειδή τόν αγαπούσε υπερβο- λικά, δέν μπορούσε νά κάνει ούτε μιά μέρα χωρίς νά έχη μαζί της τόν αγαπημένο της πουλί.

«Έβαλλή από την απεικρίτσια της η κυρία τρέχει άμασως στον πλοίαρχο και τον πειθεί να καθυστερήσει λίγο την αναγκαστική για να στείλει να της φέρουν τον παπαγάλο, αναλαμβάνοντας και όλα τα έξοδα της καθυστέρησης. Το ατμόπλοιο έφυγε 50 λεπτά αργότερα από το δρομολόγιο του, αλλά η κυρία είχε μαζί της τον αντιστοιχούμενο παπαγάλο!

Όταν όμως της έβρεхан τὸν λογαριασμὸ τῆς καθυστέρησης, παρὶ ὀλίγων νὰ λιποθύμησῃ, γιὰτὶ τῆς ἤτοῦσαν 300 δολλάρια, πηλαδὴ περὶ τῆς 50 χιλιάδης δραχμῆς. Τὴ συνέβαινε ὥστε νὰ ἀκριβοτηνῇ, μὲ τὸ ὅσο τὴ ὥρα αὐτῆς τῆς καθυστέρησης, τὸ πλοῖο μετέφερε πέντε ἑκατομμύρια δολλάρια, ὁ τόκος τῶν ὁποίων ἔτρεχε καὶ κατὰ τὴν μεταφορὰν τοὺς. Ὁ τόκος αὐτὸς ἦταν 6 δολλάρια τὸ λεπτό. Καὶ ἐπειδὴ τὸ πλοῖο καθυστέρησε 50 λεπτὰ ἐξ αἰτίας τῆς, ἡ κυρία ἔπρεπε νὰ πληρώσῃ 300 δολλάρια.

20% Ο ΔΙΣΥΡΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΛΑΝΗΤΩΝ

Σωτηρία τὴν ἐθεώρησε ὁ Πανσπάρ-
την ἀπροσδόκητη ἐκείνη τη τραδιοφω-
νικῇ πρόσκλησι, ποὺ τὸν ἐβοήθησε νὰ
ἀποφύγῃ τῆς συνέπειες τῆς πρωτόγ-
νης ἐρωτικῆς ἐκδήλωσής της Σίλης.
Ποῦ δάσθαναν καὶ οἱ δύο τους, ζαλι-
σμένοι ἀπὸ τὸν ἐρωτικὸ πόνου ποὺ τοὺς
κατέχει καὶ ποὺ ἡ ἴδια ἡ νέα δέξαι-
α τόσο ἀφηνειαστικὰ μετέδωσε καὶ σ' αὐ-
τὸν, ἂν τὴν κρίσιμη ἐκείνη ἀκριβῶς
στιγμὴ δὲν ἐπενεδαίει τὸ ἀτοκικὸ τη
λεραιοφάνου του, μὲ τὸν ξαφνικὸ φω-
τισμὸ τοῦ καὶ τὸν διακριτικὸ ἦχο του,
καὶ διακόψῃ τὸ ἔνοχο σφίχταγκάλισμά
τους;

Καὶ εὐνυμνοῦσε τώρα ἀπὸ μέσα
του ὁ πρῶν δημοσιογράφος το τοπικό
παράρτημα τῆς Ἑταιρίας Ἑκμεταλλεύ-
σεως Ἡπείρουδ' αὐτῶν, πού εἶχε τὴν ἔμ-
πνευσι νὰ τὸν καλέσῃ ἐκεῖνη τὴν στί-
γμῃ, γιὰ νὰ δοκιμάσῃ ἂν λειτουργοῦσε
καλὰ τὸ μικροσκοπικὸ μηχανάκι πού
τὸ ἐπρόμηθευσε μέσω τῆς Σίλης.

Όταν όμως η σωτηρία αυτή τηλε-
ραδιοφωνική συνομιλία — όπως την
έθερούσε — έληξε, ο Παναγόπου έπαινε
σκεπτικώς. Πού θα κατέληγε αυτή η
εξέλιξη με την Σίλη, που αποτροσε-
γμένη τώρα πιά πέρα μετακινούσε μη-
χανικά διάφορα έργαλεία του πατέρα
της με μίαν αφάνταστη αταραξία, σαν
να μην ήταν αυτή που πριν λίγες μο-
λις στιγμές τον είχε αναστατώσει με
το άγριο έσπασμα του έρωτικού της
πόθου; Ή συνεπίδησις του έπαινασ-
τούσε; Ένωσινε καλά ότι δεν ήταν ήλι-
κος, δεν ήταν σωστό σ' αυτόν που έ-
φαιλε τα πάντα στον καθηντή Νισάφ

καὶ ποῦ ἦταν γι' αὐτὸν ἕνας πραγμα-
τικός πατέρας, νὰ παρασύρῃ τὴν κορη-
τον σὲ μιὰ τρελλή ἐρωτική περιπέτεια,
ἀδιόφορο ἢ ἴδια ἡ Σίλη τὸν προ-
καλοῦσε σ' αὐτό. Πὰρ θὰ μπορούσε ὁ
μας ν' ἀποφύγῃ πάντα τίς τόσο ἐ-
πικίνδυνες αὐτὲς ἐκδηλώσεις τῆς νέας;
Τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ; Κι' εἰπεῖται, τί
συνέβαινε τάχα στὴν ψυχὴ τῆς ὁμορ-
φης κοπέλλας; Προχθές ἀκούα, κ' αὐτὴ
καὶ ὁ πατέρας τῆς ἐκαυτοπράξας πε-

τὰ χειρότερα λόγια τοὺς ἀνθρώπους
τῶν περασμένων αἰώνων ποὺ ἄφηναν νὰ

παρὰσυρθῶν ἀπὸ τοῦ πάθος τοῦ ἐρωτός
καὶ μὲ ὑπερφάνεια ἐτόνιζαν πὼς στή
ἐποχή τους, στὴν ὁποία τὸ πᾶν μετρά-
ται μὲ τὸν πᾶν τῆς ὕψισης λογι-
κῆς καὶ κάθε ἀνθρωπίνης ποδὶς εἶνε
ἰδεωδῶς ὑπολογισμένη, δὲν ἦταν δυνα-
τὸ νὰ γίνονται ἀνεκτός ὁ ἔρως πού
γελιοποιοῦσε καὶ ἐξευτελίζει ἄλλοτε
σοφούς καὶ σοδοροπρεπεῖς ἀνθρώπους!

ἤ λ' ἔψωπε, λοιπόν, τώρα ἡ Σίλη; Ἦ! Πόσο περιέργεια τάχα του προκαλοῦσε, ἢ ἐνωίονε πραγματικά μέσα της τὴν φλόγα τοῦ ἔρωτος που παρ' ὅλες τῆς διδασκαλίας τοῦ πολιτισμοῦ τοῦ τριακαστοῦ αἰῶνος, ἔμεινε ὥς καὶ κρυμμένη στὴν καρδιά κάθε νέας ὑπόσχεως. Ἐξέδθηκαν ἔτσι ἀσυναίσθητα τάχα ἡ Σίλη τὴν ἀγάπην τῆς σ' αὐτόν, πού δὲν μπορούσε νὰ τοῦ τὴν ἐκφράσῃ μὲ λόγια, γιατί δὲν ἔβλεπε ποτὲ ν' ἀκούσῃ νὰ μιλοῦν γι' ἀγάπην ἡ αὐτός, πού ἀνῆκε στὴν ἐποχὴν πού τώρα καθυποστάσαν γιὰ τῆς ἐρωτικῆς τῆς τρέλλης, γινόνταν ἀφορμὴ νὰ ἐκπύνησιν μέσα στὴν νέα τὸ ἀποκοιμισμένο ὥς ἐρωτικὸ ἐνστικτο, πού ὀδύνηρῶντας γιὰ ὅλα ἔντοια, τὸν δὲ δικαιωμάτῳ του:

Δέν ήταν εύκολο να βγάλει ένα συγ

πέρασμα ὁ δύστυχος Πανσπερ. Ἐκείνο ὅμως πού ἐνοιώθη ἦταν ὅτι δὲν μπορούσε πιά νὰ παραμείνῃ κάτω ἀπὸ τὴν ἴδια στέγῃ μὲ τὴν Σίλη. «Ὁχι, γιατί δὲν ἦταν βέβαιος γιὰ τὸν ἑαυτό του. Ἀλλὰ ἦταν καὶ αὐτὸς ἕνας νέος τριάντα πέντε, ὅλκις ἐτώνων καὶ ἡ Σίλη ἦταν ὁμορφη, προκλητικὰ ὁμορφὴ νέα.

Καὶ ἐπὶ πλέον, χωρὶς φυσικά νὰ τὸ ἐκδηλώῃ, ἔνοιωθε πολὺ καλὰ ὅτι μὲ ὅλο πού δὲν τὸ ἤθελε, ἀγαποῦσε κιόλα τὴν κοπέλλα αὐτὴν πρὸς εἶχε ὅλα τὰ χαρίσματα μιᾶς ὠριμῆς, μιᾶς ἀθελᾶτης ἐρωτιάρας γυναίκας.

Με τις σκέψεις αυτές και η νωπή
όκομη την επίδραση των καυτερόν φι-
λίων που σε μία στιγμή ποιος ξέρει
ποιάς ψυχικής καταστάσεως του έδω-
σε, έστράφηκε και είδε την Σίλη που
έξακολουθούσε πιδό πέρα να μετακινή
διάφορα έργαλεία του πατέρα της.

Τὴν ἐκύτταξε προεκλεκτικά.
Τὸ κορμί της λυγιστό, ὠραίο, ρωμα-
λέο, διεγάρφето καθαρά σὲ κάθε κίνη-
σὶ της, κάτω ἀπὸ τὴν φλοιογονατι-
νὴ λεπτὴ φόρμα της. Οἱ κινήσεις της
ἦσαν σύντηκες, ἐνεργητικὰ σχεδὸν ἀν-
δρικός. «Ἐλεγε πῶς ἡ ζωὴ ξεχειλί-
ζε ἀπὸ τὸ εἶναι της κ' ἑκεῖνος σὰν
νᾶπινε τὸ περίσσιο ρευστὸ της ζωῆς
της, σὰν νᾶπιναι μέσα στὸ δικό του
κορμί, ἐνωῖται τὸ αἷμα του νὰ βράζη,
τὶς φλέβες του νὰ σπάζουν, τ' αὐτιά
του νὰ βουίζουν, νὰ πέφτῃ ζάλῃ στὸ
κεφάλι του καὶ στὰ μάτια του σκοτει-
νιά».

Για μία στιγμή πού η νέα στράφηκε καί τόν κύτταξε κάπως περίεργα καί ἐπίμονα ἡ ἐπιθυμία νά τήν κάνει δική του, ἐπιθυμία πού τόν κρυφοταρουνόυσε τόσον καιρό, τόν κατέλαβε ὁλόκληρο. Ἦταν τώρα αὐτός πού ἤθελε νά δαγκώσει τὰ χεῖλη της καί νά σφίξει στήν ἀγκυράλιά του τὸ θεῖο ἐκείνο νεανικό κορμί.

— Σίλη, ἐπιθύρισε, εἰσαι . .
Δὲν ἐπρόλαβε ν' ἀποτελειώσῃ τὴ
φράσι του.

— 'Ο μπαμπάς! ἐφώναξε ἡ νέα, καθώς ἐστράφηκε ἀπότομο πρὸς τὸ μεγάλο τηλεαθροῖσμον τοῦ τοίχου στὸ φατεινὸ καντράν τοῦ ὁποῖου διακρίνονταν πράγματι καθαρὰ τώρα ὁ καθηγητὴς Νισάδ, πού καθισμένος σ' ἕνα γραφεῖο τοὺς ἐχάριετοῦσε χαμογελῶντας.

[illegible]

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ

Το πρώτο PANTEBOY

(Στο δωμάτιο ενός έργου. Σουρούττωμα. Το αμυδρό φως, που μπαίνει από το παράθυρο, δίνει στο μ' αρκετό γούστο περιποιημένο δωμάτιο έναν τόνο μελαγχολίας. Στο μεγάλο ντινιάνι είναι ξαπλωμένοι και κουδεντιάζουν. Έκείνη, μία χαριτωμένη μελαχροινούλα ως είκοσι πέντε χρόνων, σύζυγος γνωστού διανοητή, κι' εκείνος, ένας καλοδεμένος τριανταπεντάρης.)

ΕΚΕΙΝΗ — Άς είναι... Άν μου έλεγαν, προ δυο μηνών, ότι θα είμαστε τώρα μαζί σ' αυτή τη φωλιτσα, δεν θα μπορούσα να το πιστέψω! Έσύ;..

ΕΚΕΙΝΟΣ — Έγώ... θά το πίστευα! ΕΚΕΙΝΗ — Είσαι άναίδης και σα-χλός.

ΕΚΕΙΝΟΣ — Δεν με κατάλαβες... Ήθελα να πω, πώς από τη στιγμή που σε πρωτοείδα, ένοιωσα ότι κάτι θα συνέβαινε μεταξύ μας, ότι θα παίζεις έναν μεγάλο ρόλο στη ζωή μου...

ΕΚΕΙΝΗ — Μου λες την αλήθεια; (χαϊρευτικά :) Έλα, πές μου, δεν είν' αυτά από τα συνθησιμένα ψέματα των ανδρών...

ΕΚΕΙΝΟΣ — Όχι, σου το όρκίζομαι. Μάλιστα σε πρωτοαντίκρισα, ένοιωσα μία προαισθήσι, σαν κάτι να μου λέγε: «Αυτή είναι η γυναίκα που περιμένεις τόσο χρόνια!»...

ΕΚΕΙΝΗ (συλλογισμένη) — Ήταν στον χορό της κυρίας Πρεβή... Έφθάσαμε σχεδόν μαζί... Συναντηθήκαμε στον διάδρομο...

ΕΚΕΙΝΟΣ — Φορούσες ένα μακρύ γούνινο παλτό, από έρμινα, που σ' έτύλιγε δολοκλήρη...

ΕΚΕΙΝΗ — Ναι, θυμάμαι... Τα θλέματά μας συναντήθηκαν και νοιώσαμε σαν έναν κλονισμό και οι δυο μας... Υστερα, ήρθες και συστήθηκες... Κι' έμεινες δλο το βράδυ σχεδόν κοντά μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ — Πώς σ' έκληνγούσα!... Και πώς μ' έκανες να υποφέρω με την απάθεια σου!...

ΕΚΕΙΝΗ — Είχες μία τόσο κακή φίλη... Όλοι μου έλεγαν πώς δεν έκανες άλλη δουλειά από του να κυνηγάς γυναίκες... Πώς ήσουν άνικανος να αισθανθής έναν πραγματικό έρωτα...

ΕΚΕΙΝΟΣ — Ναι, μ' παρουσιάστηκες την εποχή ακριβώς που είχα συχαρή την δλακώδη αυτή ζωή των γλεντιών και των εύκολων έρωτων...

ΕΚΕΙΝΗ — Άγάπη μου!... ΕΚΕΙΝΟΣ — Γιατί, τί τα θές... Παρ' όλα όσα κι' αν λένε εις θάρους τους, οι κυρίες του κόσμου, οι «ψηλομύτες» καθώς τις λέει ο φίλος μου Ντιντής, ο έκφυλος αυτός Ντιντής, όταν δεν έχουν έναν τρίτο για να πληρώνη τους λογαριασμούς της μωδίστρας τους ή όταν δεν αλλάζουν φίλους σαν ποκαμίσα ή άκόμα...

ΕΚΕΙΝΗ — Τί φρίκη! Δεν είναι όλες τους έτσι...

ΕΚΕΙΝΟΣ — Άκριβώς, αυτού ήθελα να κοιταλήξω. Όταν λοιπόν τύχη να μην είναι «έτσι», ώ, τότε είναι υπέροχες... Είναι θείες... είναι άξιες για την πιο μεγάλη, την πιο ήαθεία αγάπη. Κι' από την πρώτη στιγμή που σε είδα, ένοιωσα, όπως σου είπα, ότι κάτι θα συνέβαινε μεταξύ μας... Τί, δεν τώζερα. Δεν προσπαθούσα να το μαντεύσω... (χαμογελώντας :) Κι' άλλωστε, θάπρεπε ναχα μεγάλη φαντασία για να το μαντεύσω...

ΕΚΕΙΝΗ (κοκκινίζοντας :) — Γιατί μου το λες αυτό;... (Μικρή σιγή). Άλήθεια, όταν μπήκα προτύτερα εδώ, για πρώτη φορά, φαντάζομαι τί θα σκέφθηκαν για μένα... Και δεν μπορώ να σ' ά-

δικήσω, γιατί τ' όμολογώ, υποτάχθηκα άμέσως χωρίς καν να επιχειρήσω ν' άμυνθώ...

ΕΚΕΙΝΟΣ (Την άγκαλιάζει) — Μα όχι!... Τί είν' αυτά που λες; Είσαι τρελή... Τί κακό μπορούσα να σκεφθώ για σένα;..

ΕΚΕΙΝΗ — Ναι... ναι... ξέρω έγω τί λέω... υποτάχθηκα πολύ γρήγορα...

ΕΚΕΙΝΟΣ — Πολύ γρήγορα;.. Πες το λες αυτό;.. Για θυμήσου πόσο καιρό σου έκανα κόρτε: Ένα μήνα!...

ΕΚΕΙΝΗ — Ναι... ένα μήνα.

ΕΚΕΙΝΟΣ — Ένας μήνας, μα είναι τρομερό! Για σκέψου, αγάπη μου...

ΕΚΕΙΝΗ (σοβαρή) — Ναι... Στο ζήτημα του έρωτος έχω, βλέπεις, διαφορετικές ιδέες από τις άλλες γυναίκες... Πιστεύω ότι στον πραγματικό έρωτα πρώτα πρέπει να κατακτά κανένας την ψυχή... Κι' αυτό που μ' ένδιεφερε να γνωρίσω πρώτα ήταν ή ψυχή σου και ή καρδιά σου.

ΕΚΕΙΝΟΣ — Δεν κύταζα, μου φαίνεται, να στίς κρύψω...

ΕΚΕΙΝΗ — Και πιστεύω ακόμη ότι και ή γυναίκα, την ψυχή της και την καρδιά της πρέπει πρωτίστως να φροντίζει να μην παραδώσει στον πρώτο τυχόντα...

Όπως οι άλλες γυναίκες καταβάλλουν κάθε φροντίδα για να μην παρασυρθούν από τον έρωτα και παραδώσουν άνεξέταστα το σώμα τους, έτσι έγω κατέβαλα υπεράνθρωπη προσπάθεια για να μη σου ξεγυμνώσω την ψυχή μου και την καρδιά μου. Όταν πια στίς παρέδωσα — τ' άλλα ήρθαν μονάχα τους...

ΕΚΕΙΝΟΣ (χαμογελώντας) — Στην τελευταία σου φράσι διαφωνώ!

ΕΚΕΙΝΗ — Όποτε τώρα που σου εξήγησα... δεν κρίνεις άσχημα την διαγωγή μου;

ΕΚΕΙΝΟΣ — Όχι... Τώρα σε καταλαβαίνω καλά και τα εξηγώ δλα. Όφειλω όμως να όμολογήσω ότι όταν ήρθες εδώ, ή ψυχραιμία σου, ή έλλειψη κάθε συγκι-ήσεως και παραχής, το ύφος σου το άπραφιστικό, όλα αυτά, πώς να σου πω, μ' εξέπληξαν και, για μία στιγμή μάλιστα, μου πέρασε από το μυαλό μία σκέψη... μία σκέψη φριχτή για την όποια σου ζητώ συγγνώμη... Μου πέρασε ή σκέψη πώς ίσως... ή συνήθεια...

ΕΚΕΙΝΗ — Τί θέλεις να πής; Τελείωσε την φράσι σου... Μ' έφαντάθηκες δηλαδή πώς είμαι καμιά από τις γυναίκες εκείνες που τώχουν πάρε συνήθεια να τρέχουν στα δωμάτια των άφρονών;.. Μα αυτό είναι τρομερό!... Θεέ μου!... (Κλαίει).

ΕΚΕΙΝΟΣ (Με ύφος άπελπισμένου) — Σε λύπησα;.. Άγάπη μου!... Συγχώρησέ με... Ξέρεις πόσο σε λατρεύω...

ΕΚΕΙΝΗ (Μέσ' απ' τα δάκρυά της) — Με λύπησες πολύ... γιατί, να, δεν ήθελα

να σου περάση από το μυαλό... δεν ήθελα να φαντασθής... Νά, βλέπεις; Άν ήμουν κι' έγω υποκρίτρια σαν τις άλλες, αν σου έκανα ένα σωρό σκέρτσα, αν έρχόμουν δυο-τρεις φορές πρώτα εδώ χωρίς να σου κάνω καμμία υποχώρησι, θά σκεπτόσουν: «Τί έξαιρετική γυναίκα!».

Έγω όμως υπήρξα ειλικρινής... Γιατί, όταν μία γυναίκα πηγαίνει στο σπίτι ενός νέου και φεύγει όπως έπηγε, αυτό σημαίνει ότι είναι υποκρίτρια, ότι παίζει μία άηδη κωμωδία... Άν σου έλεγα: «Άγάπη μου, όφρησέ με, ήρθα στο δωμάτιό σου μ' έμπιστοσύνη γιατί σε θεωρώ άνθρωπο με ήπιατικά αισθήματα... Μη μου ζητάς τίποτα και θά σου είμαι εύγνώμων...» Έ, αν σου τάλεγα αυτά, θάλεγα ψέματα!

ΕΚΕΙΝΟΣ — Ναι, θά μου ήσουν... πικρόχολα εύγνώμων!...

ΕΚΕΙΝΗ — Άκριβώς! Έπειδή, λοιπόν, έφέρθηκα έτσι τίμια και ειλικρινά απέναντί σου, γι' αυτό σου περνούν οι χειρότερες ύπνοιες από το μυαλό και με θεωρείς ως την τελευταία των γυναικών;..

(Ξανακλαίει κι' Έκείνος την ξαναπαρηγορεί... Το ρολόι του τοίχου χτυπάει έφτα φορές. Έκείνη σηκώνεται διαστικά, και σε δέκα λεπτά είναι έτοιμοι για έξω... Άγκαλιάζονται).

ΕΚΕΙΝΗ — Πότε θα ξαναδώθουμε; ΕΚΕΙΝΟΣ — Μά... αύριο, την ίδια ώρα, αν θέλεις...

ΕΚΕΙΝΗ — Σύμφωνοι. Όρεβούαρ, χρυσό μου... (Φιλιά).

ΕΚΕΙΝΟΣ — Σε λατρεύω, Κουκλί μου... Έσύ, φαντάζεσαι πώς θά μ' αγαπήσης;

ΕΚΕΙΝΗ — Δεν ξέρω... Δεν μπορώ να στο πω αυτό, έτσι, άμέσως... (Φεύγει).

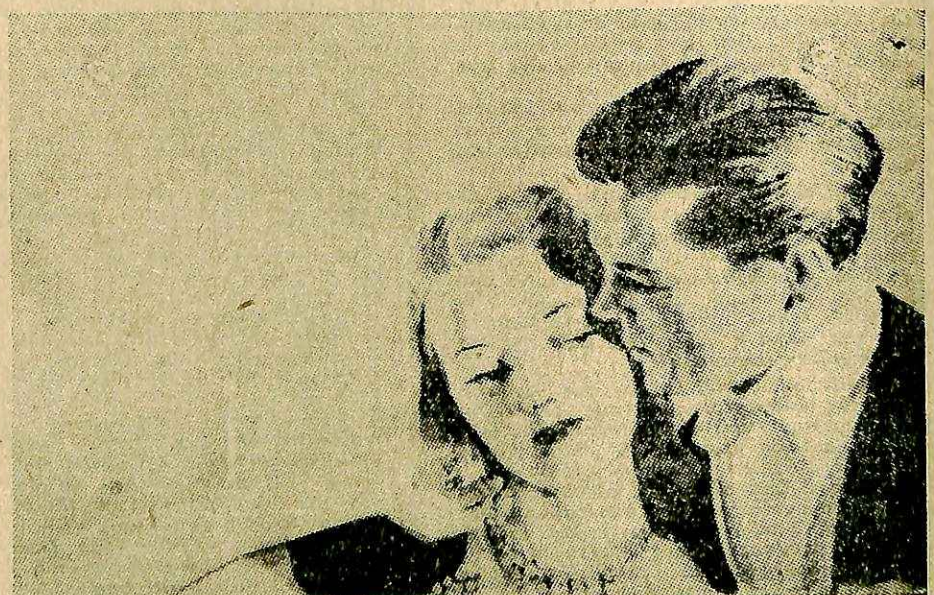
(Ένα τέταρτο της ώρας άργότερα. Δυο νέοι συζητούν καθισμένοι πίσω από ένα τραπέζι κάποιου μπαρ: ο εύτυχισμένος Έκείνος και ο Ντιντής).

ΝΤΙΝΤΗΣ — Πώς τα πέρασες, λοιπόν, με την «ψηλομύτη» σου, ΕΚΕΙΝΟΣ — Θαυμάσια, αγαπητέ μου. Μου είπε μάλιστα και κάτι υπέροχο.

ΝΤΙΝΤΗΣ — Τί πράγμα; Πές μου το. ΕΚΕΙΝΟΣ — Νά: Όταν της είπα την χιλιεπισμένη φράσι, όταν της έρώτησα, όπως γίνεται δα σ' όλα τα πρώτα ραντεβού: «φαντάζεσαι πώς θά μ' αγαπήσης;» Αυτή μου απάντησε: «Δεν ξέρω, δεν μπορώ να στο πω αυτό, έτσι, άμέσως...»

ΝΤΙΝΤΗΣ — Πετυχημένο, πραγματί! Κι' έσύ, δέ μου λές, την αγαπάς διόλου; ΕΚΕΙΝΟΣ — Άστειεύσαι; Με κύταρες καλά; Είμαστε τώρα έμεις γι' αγάπες και τέτοια κουραφέαλα... Νά, δα ή ώρα!...

ΑΥΛΑΙΑ

ΜΕΤΑ ΕΠΤΑ ΕΤΗ

Έπέρασαν έκτοτε έπτα έτη. Ό! τί υποέφερε σ' αυτό το φοβερό διάστημα ή πυρ γοδίστρινα του Μπιθούλα! Είχε βέβαια, παρά το πλευρόν της τόν αγαθόν Παναγιωτάκη, αλλά ή παρουσία του μόνο οικονομικώς την άνεκούφιζε. Δραματικούς μήνες πέρασε ως που να καταφέρει να πάρη δι-αζύγιο από τόν δραπέτη Μηνάν και να συνδεθί έκ νέου με τά δεσμά του γάμου με τόν πονόψυχον πρώτον σύζυγόν της.

Όλα αυτά όμως άποτελούσαν λεπτομέρειες εις την ζωήν της Σουσούς. Κρίμα μεγάλο και σαρικά φοβερό την έτρωγε. Πάλη έγινόνταν μέσα της. Συγκρούσεις τρομερές, έλάμβανον χώραν στα τρίαδα της ψυχής της ώσαν τις συγκρούσεις των αισθημάτων που μόνο στίς ήρωίδες της άρχαίας τραγωδίας άπαντά κανένας.

Και πρώτον: Τά έφτα χρόνια που έπέρασαν απ' την ήμεραν της εκθέσεως του βρέφους είχαν επίδρασιν όχι μόνον έσωτερική στην πυρ γοδίστρινα του Μπιθούλα αλλά και έξω-τερική. Η Σουσού έπλησίαζε πλέον τά σαραντά πέντε. Πάχος της κατιούσης; Άπα-πα. Η μεγάλη δέσποινα έστάθηκε ζαργάνα σε όλη της την ζωήν. Ξερακιανή παρέμεινε πάντα. Μόνο που ό χρόνος και ή περιπετειώδης ζωή της άρχισαν ν' άφί-κνουν ζωντανά τά ίχνη τους στο ύγιές έ-κείνο πρόσωπον. Ρυτίδες είχαν άναφανή πρό πολλού στίς άκρες των άριστοκρατι-κων ματιών της και στίς άκρες των αυ-τιών. Τό γεγονός αυτό έδινε μία τραχύτη-τα στο άσύγκριτον εκείνο πρόσωπον. Μυ-ήματα φθινοπάρου — οι άσπρες τρίχες— άρχισαν να έμφανίζονται δλο και περισ-σότερο στους κροτάφους της. Δεν έφρόν-τιζε άστόσο καθόλου να τις άποκρύψη,

διότι ένοιωθε ότι οι λευκοί κροτάφοι προ-σβίδουν τόνους ύγείας και μεγαλοπρε-πείας στίς σοβαρές γυναίκες.

—Πώς είπατε; —Για τά μαλλιά σας. —Νά βάψω τά μαλλιά μου; Άστείθ πράγμα! Και μήπως με έπεράσατε για καμμία άμυαλη και γελοία από αυτές που αγωνίζονται κατά έναντίον της φύσεως;.

—Ισα-ίσα που έβρισκε ή Σουσού ότι με τά λευκάζοντα μαλλιά ήταν περισσότερα σεβάστια από τόν κόσμον — αυτό που ά-ποτελούσε τό δνειρον δολοκλήρου της ζωής της: —Μ' άκούτε; —Πώς! κυρία Σουσού.

—Όταν ήμουν πολυεκατομμυριούχος και κάτοικος εις τό Κολωνάκι, ένα βράδυ σε μία δεξίωσι στα σαλόνια μου, με πλη-σιάζει ένας πρεσβευτής της Άγγλίας, καν της Γαλλίας, δεν ήμπορώ να θυμηθώ κα-λώς, καθ' ότι με όλους τούς πρεσβευτάς είχα φίλια, και μου λέει: «Σ, μαντάμ Σούζη, τρέ σικ! Τρέ κόμ-ιλ-φώ, και γοη-τευτική και ποζέ. Βού κομπραντρέ; Έχετε πολύ έλκυθρον στο πρόσωπό σας και ώ-σαν άρχαία δέσποινα. Και όταν περάση ό καιρός και φέρετε άσπρες τρίχες θά είσθε γλυκύτατον πράγμα.»

Πράγματι δέ ό πρεσβευτής της Άγγλί-ας, καν της Γαλλίας, που τά είπε αυτά καλώς επρόβλεψε τά πράγματα διότι ή Σουσού σ' αυτή την ήλικίαν άπέκτησε έλ-κυθρον που σπάνια τό έχουν οι γυναίκες. Τά σαρανταπέντε είναι μία από τις γλυκύ-τερες ήλικίες της γυναίκας — έχουν την καθαρότητα και την άπαλη λάμψιν του ή-λιου που γέρνει σιγά-σιγά προς τό μέρος της δύσεως και σκορπίζει όλογορά του φώς γενναία ευγένειαν. Μόνο που τά θή-λεα σ' αυτή την ήλικία — άς με συγχω-ρουν — εξακολουθούν να κάνουν ό,τι κά-νει και ένας κοινός ζωγράφος. Παραποι-ούν τό έργο του δημιουργού. Και υπάρ-χει φεύ!... τόση διαφορά μεταξύ μίας γυ-ναίκας φτιασιδωμένης και μίας φυσικής ό-ση διαφορά υπάρχει μεταξύ ενός ταμπλά-κοινού ζωγράφου που αντιγράφει την φύσιν και αυτής της ίδιες της φύσεως (από τόν κανόνα αυτόν, εξαιρείται, φυσικά, έσύ, ά-ναγιωστρία μου).

Η Σουσού ένοιούσε εύτυχώς να διατη-ρήση τόν εαυτό της στή φυσική του κα-τάστασιν και δεν έσκέφθηκε ούτε προς στιγμήν, να έναντιωθί στην νέαν φάσιν της ζωής της, όπου πλέον ως θήλυ είχε μόνον άναμνησεις. Τό θλέμμα της διατη-ρούσε άσθεστ ή λάμψιν και άμείωνον την μεγαλοπρέπειαν που άπέφερε από τις κρυφές πηγές των αισθημάτων της. Η πό-ζα της δεν άλλαζε καθόλου.

Υπεράνω όλων των πραγμάτων εξακό-λουθούσε να είναι ή Σουσού. Μόνο υπερά-νω του μητρικού αισθήματος δεν υπέρεσε να υποβή. Ήταν γυναίκα έκαστο τοίς έ-κατό και είχε εις τόν υπέρτατον βαθμόν ά-νεπτυγμένες όλες τις γυναικείες άρετές και τά έλαττώματα. Μόνο που ή πείρα της ζωής και οι άτυχίες της άφησαν ένα πικρό καταστάλαγμα στην ψυχή της που άρχισε να την πλησιάζη προς την πραγματικό-τητα. Όρες-ώρες την έδλεπε ό Παναγιω-τάκης να διυθίζεται σε μελαγχολικούς ώ-κεανούς σκέψεων και τό πρόσωπό της ά-

φινε αυτόμάτως την υπεροπτική εκείνη εκ-φρασι και έπαιρνε έμφανώς τις άποχρώ-σεις του πόνου.

—Τί έχεις Σουσού; —Τίποτε. —Μά έσύ υποφέρεις!

—Και βέβαια υποφέρω Παναγιώτη. Μία κυρία καθώς πρέπει υποφέρει τούς πόνους της ζωής και ό πόνος είναι δια-τους καλλιεργημένους ανθρώπους και όχι για τις τσοκαρίες που θέλουν μόνο να τρώνε και να πίνουν. Διότι τό φαί και τό ποτό είναι μία χυδαιότης και υπεράνω από αυτά υπάρχει ή ψυχή του ανθρώπου που όπότεν είναι καλλιεργημένη και μορφωμέ-νη υποφέρει τά δουσηρά πράγματα της ζωής. Και όποια υποφέρει είναι πραγμα-τική άριστοκράτις και όχι να κάθεται στο Κολωνάκι και να είναι παχυδέρμιον!

Η Σουσού είχε άποκτήσει μία έδουληρή πείραν της ζωής και από την πείραν αυ-τήν άναπηδούσε ή φιλοσοφία της. Ο Πα-ναγιωτάκης, άνθρωπος αγαθός και άφε-λής, δεν καθόταν ποτέ να σκοτισθί για τά ανθρώπινα προβλή-ατα. Δεν συνέδινε δ-μιας καθόλου τό ίδις με την πυροδέσποιν-να του Μπιθούλα. Δεν ένοιούσε έπ' ου-δενί λόγω να πάρη τά χτυπήματα της μοί-ρας απλώς ως ζιυχίες. Χωρίς ποτέ ή ίδια να τό θέλη άσθανονταν ύστερα από όλα αυτά να αναβλήζη από την ψυχήν της έ-να είδος περιέργου φιλοσοφίας που την έ-πλησίαζε πολύ κοντά στους ανθρώπους.

Αισθανόταν συμπίονα για τόν πλησίον της.

—Άκούς, Παναγιώτη; —Άκούω Σουσού!

—Πτωχέ άνθρωπε! Είσαι τόσο άμόρ-φωτος ώστε πρέπει να σου τας άπλοποιώ τας διανοήσεις μου και δεν είναι δλοι ε-τυχείς εις τόν κόσμον. Τσοκαρία και άρι-στοκράτις έχουν ένα χονδράκι που τους χωρίζει αλλά και έχουν μία γέφυρα που τους ένώνει, δηλαδή θέλω να είπω ό πό-νος. Με καταλαβαίνεις Παναγιώτη; Όπό-ταν μια άριστοκράτις χάνει τό παιδί της τίς δεξιότητες και τίς πολυκαταίσεις και σα-λόνια και ζέ βού πρι και μιλ μερσί! Ά-στείότης! Αυτά είναι όπως ή έπίφανεια της θαλάσσης, ώραιο και γαλανό πράγμα ά-πό πάνω και από κάτω χάος και δεν ζεύ-ρεις τί γίνεται. Βλέπεις συχνά τό πρό-σωπό μου μειδίμα, φασμαίν και τά τοι-αυτά και υποκάτω κατάμαυρος θυδός και άλλοιμονο αν τόν ψάξης. Βλέπεις ή κυρά Μαρίκα; Τσοκαρία και γυναικόουλα. Λαί-κος τύπος. Με καταλαβαίνεις; Άλλά δ-τάν ή κυρά Μαρίκα χάση τό παιδί της θά υποφέρει, Παναγιώτη, ώπερ και μία κυ-ρία της άριστοκρατίας. Και έπί τούτου είμεθα τό ίδιον πράγμα και έγω και ή κυρά Μαρίκα!

Έφτασε να πή, επί τέλους την μεγά-λην αυτή κουβέντα ή Σουσού. Κατάπλη-κτος την έκυτούσε ό Παναγιωτάκης.

—Σουσού! —Σε άκούω Παναγιώτη.

—Πότε τό είδες τό παιδί σου; —Την Κάθριν; Ά, τό χρυσό μου, σή-μερα έπερνούσα τυχαίως όδός Άχαρνών και κατέβαινε τις σκάλες με δυο δεσποί-νιδες καθώς πρέπει. Και πάσα! Και κα-μάρ! Και άγγλικά! Μου λές να πάω να τό ζητήσω Παναγιώτη. Άστείθ πράγμα.

Νά τό πάρο το χρυσό μου και να τό φέ-ρώ στον Μπιθούλα. Και με ποιούς θά μιλά τά άγγλικά του τό παιδί; Μ' έσά-να;

—Έ, όχι! —Μέ την κυρία Παναγοραία; —Έ, όχι βέβαια.

—Με τόν κύριο Μιστόκλη; —Βρε άδερφέ.

—Σιλάνς! Τό παιδί της μαντάμ Σου-σούς είναι ένα άριστοκρατικό άνδρος όπου μεγαλώνει μέσα εις ένα θερμικόπιν και αν τό δγάλης από τό θερμικόπιν και τό φέρης στον Μπιθούλα θά μαρσάβ! Και μ' μου δμιλής περί φιλοστοργία διότι ξέρεις πολύ καλά τόσα χρόνια τό πάθος μου. Νά περνώ έξω από τό θερμικόπιν, να κτώ τάς τας άνδρας και να καίγεται ή καρδιά μου και να μη πηγαίνει ή ψυχή μου να τό παραλάβω εις τούς κόλπους μου. Διότι τό άποφασίζω συχνάκις αλλά μέσα μου

μιά φωνή μου λέει «μὴ Σουσου! Μή! 'Η μοῖρά σου εἶνε νὰ εἶσαι δυστυχής. Καὶ ἡ μοῖρά τῆς Κάθριν εἶνε νὰ εἶνε εὐτυχής! Δὲν πρέπει νὰ παρενοχλήσης τὴ μοῖρά τοῦ παιδιοῦ σου καὶ νὰ τὸ κάνης δυστυχής.»

Καὶ τὰ ἔλεγε μὲν αὐτὰ ἡ Σουσου ἀλλὰ ἀπὸ μέσα τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸ χωνέψῃ. Αὐτὴ ἡ θυσία ποὺ ἐπέβαλε στὸν ἑαυτὴ τῆς τόσα χρόνια ἦταν πολὺ ἀνώτερη ἐπὶ τὴς δυνάμει τῆς. 'Επάλεψε μὲ τὴν λογικὴν. 'Ηγωνίσθη. 'Υπέφερε. 'Εκλονίσθη. 'Επείχε πόδι. 'Εταλάνευθη. 'Αλλὰ στὸ τέλος δὲν μπόρεσε νὰ ἀνθέξῃ πλέον.

Ἔτσι ἕνα πρωὶ ἐπῆρε τὴν μεγάλην ἀποφάσιν:

— Παναγιώτη!

— Ἄγε Σουσου μου.

— Ὅχι πάω.

— Ποῦ;

— Στὴν κύριο ἐφοπλιστή!

— Νὰ κάνης τί;

— Νὰ πάρω τὴ Κάθριν.

Δὲν ἐπίστευε στὴ αὐτιά του ὁ Παναγιώτης. 'Αλλὰ αὐτὴ τὴν φορὰν ἡ Σουσου δὲν ἐπρόκειτο πλέον νὰ ἀλλάξῃ γνώμην. Ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἔχτυπωσε ἡ καρδιά τῆς. Ἐντύθη. Ἐβαλε ἕνα γκρίζο ταγεράκι, ἕνα ἰδιότροπο καπελλάκι, ἐπῆρε τὸ τασιάνκι, τὰ φασμαίν, ὤψωσε τὸ κεφάλι τῆς πρὸς τοὺς αἰθέρας γιὰ νὰ φτάσῃ στὰ ὕψη τῆς κοινωνικῆς θέσεως τοῦ ἐφοπλιστοῦ καὶ ἐδῆκε μὲ λαχτὰ ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς. Ἐφάσε κάτωχρη στήν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τῆς οδοῦ Ἀχαρνῶν. Ἐτρέμαν τὰ γόνατά τῆς. 'Αλλὰ ἔκανε μιά τελευταία προσπάθεια, ἐτένωσε τὸ κορμὶ τῆς καὶ ἀπλωσε τὸ γαντοφορέμένο χέρι τῆς στὸ κουδούνι...

Δ. ΨΑΘΑΣ

(Τὸ δεύτερον μέρος στὸ προσεχές).

ΠΟΥΜΟΡ

ΕΠΙΣΗΜΑ ΝΕΑ..

— Κύριε, ἀναγγέλλουν σ' ἕνα ἀφηρημένο ἐπιστήμονα, ἡ γυναίκα σας πέθανε.
— Αἱ! κάνει ἐκεῖνος. Καὶ τὸ νέο αὐτὸ εἶνε ἐπίσημο;

ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΙΚΑ

Ἡ κ υ ρ ί α.— Δὲν εἶμαι καθόλου ἰκανοποιημένη ἀπὸ τὰ πιστοποιητικά σου. Ἡ ὕ π η ρ έ τ ρ ι α.— Οὔτε ἐγώ, δὲν μπορῶ ὅμως νὰ σὰς παρουσιάσω ἄλλα..

Ο ΑΔΙΚΗΜΕΝΟΣ

Στὸ Πταισματοδικεῖο:
Ὁ Πρόεδρος.— Ἐπὶ τέλους, ἔκλειψεν ἡ δίκη ἀπὸ τὸν φούρναρη αὐτὸν ἕνα ψωμὶ τῆς μιάς ὁκάς.
Ὁ κατηγορούμενος.— Ἐπῆρα ἕνα ψωμί, τὸ ἀναγνωρίζω, ἀλλὰ ὁ κλεμμένος εἶμαι ἐγώ! Τὸ ψωμὶ δὲν ἦταν οὔτε τριακόσια δράμια!

Ο ΕΥΤΥΧΕΣΤΕΡΟΣ

Συνμιλοῦν δύο σύζυγοι:
— Ἄν νομίζεις πῶς εἶνε ἀστεῖο αὐτό! λέγει ὁ ένας. Ἡ γυναίκα μου μοῦ μιλεῖ γιὰ τὸν ἄνδρα ποὺ εἶχε πρὶν ἀπὸ μένα..
— Εἶσαι πολὺ εὐτυχής, φίλε μου, ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος. Ἡ δική μου μιλεῖ πάντα γιὰ τὸν ἄνδρα ποὺ θὰ πάρῃ ὕστερα ἀπὸ μεναί!..

ΤΙ ΕΙΝΕ Ο ΓΑΜΟΣ

— Πρέπει νὰ ξέρης, λέγει ἕνας κύριος στὸν φίλο του, πῶς ὁ γάμος εἶνε ἕνα πῶνται. Ὁ ἄνδρας εἶνε τὸ κουνιάκι, ἡ γυναίκα εἶνε λεμόνι καὶ ὁ ἔρωας εἶνε τὸ ζεστό νερὸ ποὺ κρυώνει σιγά-σιγά.
— Καὶ τὸ κουκούτσι ποὺ δρίσκουν μέσα στὸ λεμόνι τί εἶνε; ἐρωτᾷ ὁ ἄλλος.
— Εἶνε ἡ πεθερά!

ΚΩΝΣΤΑΝΣ ΜΠΕΝΝΕΤ

Στοὺς κινηματογραφικοὺς κύκλους τοῦ Χόλλυγουντ ἐγνώσθη ὅτι ἡ Κωνσταντὴ Μπέννεντ πρόκειται νὰ παντρεῖ τὸν ἡθοποιὸ Τζίλμπερτ Ρόλλαντ. Ὁ αἶνε ὁ τέταρτος σύζυγος τῆς ὡραίης Ἀμερικανίδος ἡθοιοῦ, ἡ ὁποία προηγουμένως ἐνυμφεύθη ἕνα φοιτητὴ, ἕνα πολυεκατομμυριούχο καὶ ἕνα μαρκήσιο!

Ἡ Κωνσταντὴ εἶνε κόρη ἐκλεκτοῦ ἡθοιοῦ τοῦ Ἀμερικανικοῦ θεάτρου. Πρώτου ὅμως γίνῃ ἡθοποιός, ὁ πατέρας τῆς ὑπῆρξε διαδοχικῶς: τυπογράφος, διδασκάλος, ἐμπορὸς φιλικῶν, ἐπιχειρηματίας αὐτοκινήτων, ζαχαροπλαστής καὶ τελευταίον ἡθοποιός. Φυσικὰ, μετὰ τὴν ἐξάσκησιν τῶσαν ἐπαγγελμάτων εἶχε ἀποκτήσῃ μιά σπανία πεῖρα ἐπάνω στὴ ζῶν καὶ γι' αὐτὸ ἀπεφάσισε πρώτα ἀπ' ὅλα νὰ μάθῃ στὴς κόρες του πῶς νὰ κατακτήσῃ τὸν κόσμον. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴς συμβουλῆς καὶ τὴς οδηγίης πού τοὺς ἔδωκε ἐν ἀφθονίᾳ χωρὶς στήν πεῖρα του, τοὺς ἔδωκε καὶ μιά πολὺ ἐπιμελημένη μόρφωσιν τόσο στὴς ἠνωμένες Πολιτεῖς ὅσο καὶ στὴν Εὐρώπῃ, ἰδίως ὅμως στὴν Ἀμερική, ὅπου οἱ Ἀμερικανίδες, ὡς γνωστὸν, μαζὶ μὲ τὴν ἱππασίαν καὶ τὸ μπόξ μαθαίνουν καὶ πῶς πρέπει νὰ φέρονται καὶ νὰ ἐνεργοῦν γιὰ νὰ ἀρέσουν καὶ νὰ διαλέγουν τοὺς ἄνδρες. Καὶ ἔτσι, χωρὶς καὶ στήν ἐμφύτ, ἀντιληψί τῆς καὶ τὴν εὐφύιαν τῆς, ἡ Κωνσταντὴ ἐγίνε μιά τελεία νέα, ἐξαιρετικὰ νορμωμένη καὶ ἐτοιμὴ νὰ δείξῃ στὸν κόσμον τὰ θελγντὰ τῆς ἀλλὰ καὶ τὰ προσόντα τῆς.

Σὲ ἡλικία δέκα ἔξη ἐτῶν λοιπόν, ἡ Κωνσταντὴ ἐστάλη στὴ Παρίσι γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὴς σπουδῆς τῆς. Ἐμεῖνε δυὸ χρόνια σ' ἕνα οἰκοτροφεῖο τῶν Βερσαλλίων καὶ κατοπινὴν ἐπέστρεψε στὴν Νέα Ὑόρκη. Μετ' ὀλίγον ἐστάλη στὸ Πανεπιστήμιον τῆς Βιργινίας ἀλλὰ ὀλίγους μῆνες ἀργότερα ὁ πατέρας τῆς ἔλαβε ἕνα γράμμα τῆς κόρης τοῦ ἡ ὁποία τοῦ ἀνηγγέλλε τὸν γάμον τῆς μὲ τὸν φοιτητὴ Τσέστερ Μπούρχαντ. Ὁ πατέρας τῆς ἐσπευσε ἀμέσως στὴ Βιργινία ὅπου δρῆκε τὴν Κωνσταντὴν πλέουσιν σὲ ὡκεανούς εὐτυχίας. Εἶχε λησμονήσει ὅλες τὴς παλαιὰς φιλοῦς ξίης τῆς, νὰ γίνῃ μεγάλη ἡθοποιός καὶ ἐξοῦσε πανευτυχὴς στήν ἀγκαλὴν τοῦ νεοῦ Τσέστερ. Ὁ πατέρας τῆς ἐπέτυχε τότε τὸ διαζύγιον γιὰ τὴν κόρη τοῦ καὶ γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ τὴν ἔστειλε στὸ Χόλλυγουντ.

Ἐκεῖ, ἡ Κωνσταντὴ κατάρθωσε νὰ ἐπιβληθῇ σχεδὸν ἀμέσως καὶ μὲ ὀλίγον ἐνεφανίσθη σὲ μιά ταινία μαζὶ μὲ τὴν Τζέσιν Κράσφορντ καὶ τὴν Σάλλυ Ὁ' Νήιλ. Ἡ δόξα αὐτῆς ὅμως φαίνεται ὅτι τῆς ἐφαίνετο ἀνεπαρκὴς καὶ μετ' ὀλίγον ἡ Κωνσταντὴ ἐγκατέλειψε τὸν κινηματογράφον γιὰ νὰ νυμφεῖται τὸν πολυεκατομμυριούχον Φίλ Πλάντ. Ἐπὶ

ξίδευσε μαζὶ τοῦ α' ὀλόκληρην τὴν Εὐρώπην, μετ' ὀλίγον ὅμως τὸν διεξέσχῃ καὶ ἐπανήλθε στὸ Χόλλυγουντ μὲ τὴν σεβαστὴν ἐτήσιον διατροφὴν τοῦ ἐνὸς ἐκατομμυρίου δολλαρίων, ποσὸν τὸ ὁποῖο καὶ σήμερον προκαλεῖ ζῆλον ἐντύπωσιν στήν Ἀμερική. Δὲν σβύνει βέβαιον τόσο εὐκόλῃ μιά καλλιτεχνικὴ φλόγα ὅταν πραγματικὰ φωτίζῃ ἄνθρωπινὰ στήθη, γι' αὐτὸ καὶ ἡ Κωνσταντὴ τὸ 1928 ἔμεινε καὶ πάλιν στὰ στούντιο τῆς Μέτρο Γκόλντουν μὲ ἕνα νέο συμβόλαιον.

Μετ' ὀλίγον ὅμως συνεκέντρωσεν ἐναντίον τῆς τὸ μῖσος ὅλων τῶν γυναικῶν ἡθοποιῶν τοῦ κινηματογράφου, γιὰτὶ ἤθελε νὰ κατακτήσῃ τὰ σκήπτρα τῆς κομψότητος. Ἡ περιουσία τῆς τῆς ἐπέτρεπε καθὲ ἰδιοτροπία καὶ ἡ Κωνσταντὴ ἐξεστράτευσεν κατὰ τῆς Λίλιαν Τάσμαν, ἡ ὁποία μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκεῖνης ἐθεωρεῖτο ἡ βασιλεῖσα τῆς κομψότητος στὸ Χόλλυγουντ. Σὲ κάθε νέα τουαλέττα τῆς Τάσμαν, ἡ Μπέννεντ ἀπαντοῦσε μὲ μιά πολυτελεσιτέρα, μεχρὶς οὗτοῦ τὸ Χόλλυγουντ τὴν ἀνεγνώρισε ὡς τὴν πρῶτη κομψὴ γυναῖκα τοῦ ἡ Τάσμαν ἀναγνωρίζουσα τὴν ἡττὰ τῆς εἶπε ὅτι εἶνε εὐκόλῃ σὲ μιά γυναῖκα νὰ εἶνε κομψὴ ὅταν εἶνε πλουσιωτάτη καὶ δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν καλλιτεχνικὴν τῆς σταδιοδρομίαν.

Ἰδοὺ ὅμως ποῖα ἦταν ἡ ἀπάντησις τῆς Κωνσταντῆς:

— Ἡ καὶ μὲν ἡ Λίλιαν κάνει λάθος νὰ νομίζῃ ὅτι δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν σταδιοδρομίαν μου καὶ ἡ Κωνσταντὴ ἔδειξε ἕνα συμβόλαιον ποὺ εἶχε ὑπογράψῃ μὲ μιά μεγάλη εταιρία, μὲ μισθὸ 2.500 δολλαρίων τὴν ἐβδομάδα.

Ἀκολουθῶς ἐξήγησε νὰ προσέξουν τὴν ὑπογραφήν. Εἶχε ὑπογράψῃ τὸ συμβόλαιον μὲ τὸ ὄνομα τῆς «μαρκησίας ντὲ λα Φαλαίξ». Πράγματι, εἶχε νυμφεῖται ἐν τῷ μεταξύ τὸν μαρκησιον ντὲ λα Φαλαίξ, τὸν σύζυγον τῆς Γκλόρια Σβάνσον. Ταυτοχρόνως ἡ Κωνσταντὴ ἀρχίζει νῆαν σταδιοδρομίαν. Ἐγύριζε συνεχῶς διαφορὰς ταινίας καὶ ἐκέρδιζε 4 περίπου χιλιάδες δολλάρια τὴν ἐβδομάδα. Εἶχε ἐπιτυχὴ συγχρόνως δυὸ πράγματα: νὰ ἀποκτήσῃ τὴν συμπάθειαν τοῦ κοιντοῦ, τὸ ὁποῖο τὴν ὑπεδέχθη μὲ τὸσον ἐνθουσιασμόν κατὰ τὴν πρώτη τῆς ἐμφάνισιν καὶ συγχρόνως νὰ κατακτήσῃ τὸν τίτλον τῆς μαρκησίας.

Μέχρι σήμερον περνοῦσε τὸν καιρὸ τῆς στήν μεγαλοπρεπὴ κατοικίαν τῆς στὸ Μπερβλυ Χίλς, φροντίζοντας γιὰ τὸν θετὸ τῆς γιοῦ Πέτρο, παίζοντας μπριτζ, δίδοντας μεγαλοπρεπεῖς δεξιότητες καὶ διαβάζοντας γαλλικὰ διβλία, γιὰτὶ διατηρεῖ πάντοτε τὴν ἀγάπην τῆς πρὸς τὴν γηραιάν ἡπειρον ἐξ ἀφορμῆς τῆς ὁποίας ἐπωνομάσθηκε Εὐρωπαϊά.

Ταυτοχρόνως ὅμως θεωρεῖται ὡς ἡ ἡθοποιός μὲ τοὺς περισσοτέρους ἐχθρούς. Ἐχει τοῦλάχιστον δυὸ διασημοὺς: τὴν Λίλιαν Τάσμαν καὶ τὴν Γκλόριαν Σβάνσον. Μὲ τὴν μανίαν τῆς νὰ εἶνε παντοῦ πρώτη, δὲν ἀρκεῖται σὲ τὸ νὰ ἀμύνεται, ἀλλὰ ἐπιτίθεται. Εὐρίσκεται εἰς πολὺ κακὰς σχέσεις μὲ τὴν Ἀλὶς Φαίη μετὰ τὴν ταινίαν εἰς τὴν ὁποίαν ἐπαίξαν μαζὶ. Εὐρίσκεται ἐπίσης σὲ πολὺ ἀσχημὲς σχέσεις μὲ τὴν Ντόροθυ ντὲ Τράσσι, ἡ ὁποία ἦταν κάποτε ἡ καλύτερα φίλη τῆς. Ὁ ραδιοφωνικὸς Τζέιμς Φίλντερ, δὲν δύναται ἐπίσης νὰ καυχῆται ὅτι εὐρίσκεται σὲ πολὺ φιλικὰς σχέσεις μὲ τὴν Κωνσταντὴν Μπέννεντ ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ποὺ αὐτὴ ὑπέβαλεν ἀγῶν ἑναντίον του, ζητοῦσα ἀποζημιώσιν 350.000 δολλαρίων, διότι ἐσχολίασε δυσμενῶς τὴν συμπεριφορὰ τῆς ἐναντὶ τῆς Πάτρικ Κέλλυ μὲ τὴν ὁποίαν ἐγύριζαν τότε μαζὶ μιά ταινία.

Ὅλοι ἀναγνωρίζουν ὅτι εἶνε περισσότερο ἐξυπνὴ παρὰ αἰσθηματικὴ.

Α. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—

Στὴ Πομπηία, τὸ 79 περίπου μ. Χ., ἐνῶ ἡ Ἑλληνιστοῦλα Ροδόκλεια δισκαδεῖται καὶ τραγουδεῖ με φίλες τῆς, ὄρμιει στὸ σπῆτι, τῆς μιά γερώντισσα, πού φαίνεται μισοπεθαμένη ἀπὸ τὸ φόβον. Τρομάζουν καὶ τὰ κορίτσια καὶ συμβουλεύουν τὴ Ροδόκλειαν νὰ τὴ διώξῃ, ἀλλὰ ἡ γερώντισσα ἰκετεῖται νὰ τῆς δώσουν ἄστυ, ἐπειδὴ τὴν κυνηγοῦν οἱ Ρωμαῖοι στρατιῶτες, ὡς Χριστιανή. Ἡ Ροδόκλεια ἀποφασίζει νὰ τὴν κρύψῃ, ἀλλὰ δὲν προφθάνει. Ἐρχεται ὁ Ρωμαῖος ἐκατόνταρχος Μάρκελλος, καὶ διατάσσει τὴν γερώντισσαν νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Μὲ θάρρος ἡ Ροδόκλεια τὸν παρακαλεῖ νὰ τῆς κἀνὴ χάριν. Ἐπὶ τέλους ὁ ἐκατόνταρχος πείθεται.— φεύγοντας ὅμως κλέβει ἕνα φίλιν τῆς Ροδόκλειας. Ἡ γερώντισσα διηγείται τὴν ἱστορίαν τῆς στὴ Ροδόκλειαν. Εἶνε Ἑλληνίδα καὶ αὐτὴ—εἶχε πωληθῇ σκλάβαν σ' ἕνα πλούσιον Ρωμαῖον, ὁ ὁποῖος τὴν ἔχρησε σκλῆρὰ ἀπὸ τὸ μοναχικὸν ἀγῶνάκι τῆς. Ἀπὸ τότε δὲν ζαναῖδε τὸ παιδί τῆς, καὶ ζῇ μ' αὐτὸ τὸν καιρὸν. Στὸ μεταξύ ὁ Μάρκελλος, μὲ τοὺς φίλους του πάντε στὸ σπῆτι τῆς πλουσίας Πομπηίας Βαλπίς, τῆς ἀρραβωνιαστικῆς τοῦ Μάρκελλου. Οἱ φίλοι του προτρέπουν τὸ Μάρκελλον νὰ διηγηθῇ τὸ ἐπεισόδιον μὲ τὴν γυναικαὶ τῆς Ροδόκλειαν).

208

Κι' ἐνῶ ὁ Μάρκελλος ἐνοῖωσε τὴ στενωχώρα του νὰ μεγαλύνῃ, ἀρχισε ὁ Κλαύδιος, μὲ γελιοῖς ποικητικὰς ἐκφράσεις, νὰ ζωγραφίζῃ ὅσο μπορούσε πρὸς παραστατικὰ τὴ σκηνὴ τῆς συγγνώμης. Τὰ δάκρυα τῆς Ροδόκλειας, τὸν τρεμοῦλισμα τῆς γλῶσσης χριστιανῆς καὶ τὴν θαυμάσιαν συγκίνησιν τοῦ Μάρκελλου.

Κάτω ἀπὸ τὸν περίτεχον φθιασίδι, τὰ μάγουλα τῆς Βουλπίας ἐκοκκίνιζαν ὅσο προχωροῦσε ἡ διήγησις. Ἐνῶ ἦταν γεμμένη σχεδὸν στήν ἀγκαλίαν τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ τῆς, μὲ μίαν ἀποτραβήχθη. Τὰ μάτια τῆς ἔγιναν σκοτεινὰ, τρικυμισμένα, καθὼς ἐφώνασε, μόλις ἐτελείωσε ἐπὶ τέλους ὁ ποιητής.

— Πραγματικὰ ἐνδιαφέρουσα ἡ ἱστορία τοῦ Μάρκελλου, Κλαύδιε, καὶ πολὺ δισκαδεστική!

Τὰ ροθούνια τῆς ἐφτερούγιζαν ἀπὸ τὸ θυμὸ τῆς. Τῶνοιωσε ὁ Μάρκελλος κι' ἡ φησιγνώμια τοῦ σκοτεινίσανε. Εἶπε, προσπαθώντας νὰ γλῶσση:

— Ἐρεῖς, Βουλπία, πῶς ἡ ὑπερβολὴ εἶναι ἡ πρῶ ἀγαθὴν ἐντύπωσιν τοῦ ποιητῆ;

— Κι' ἡ ἀπιστία ἡ πρῶ ἀγαθὴν ἐντύπωσιν τοῦ στρατιώτη, ἀποκρίθηκε ἡ νέα κεραυνοβολώντας τον μὲ τὴν ματιὰ τῆς.

Ἦταν ἔξω φρενὺν, καὶ λίγο ἀκόμα, ξεχνώντας τὴν παρουσίαν τῶν καλεσμένων τῆς, θὰ ἔξασπε σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς περίφρους θυμούς τῆς, πού τοὺς ἐγνώριζαν φημους καὶ δσοι τὴν συναναστρέφονταν. πολὺ καλὰ ἔδοι τὴν συναναστρέφονταν.

Δὲν ἦταν καμμία ἀπὸ τὴς γνωστῆς ἐταίρας ἡ Βουλπία. Οὔτε ὅμως καὶ ἀπὸ τὴς σεμνῆς Πομπηϊανῆς κόρης, πού δὲν τῆς ἐγνώριζε ἀνδρικό μάτι. Εἰκοσιδύο ἐτῶν, πλουσία, ἐλεύθερη, εἶχε προτιμῇ ὀρφανή, ἀπὸ τὴν ἀπὸ τῆς φημιζόταν ζωῆς. Δύο χρόνια, τὸ σπῆτι τῆς φημιζόταν γιὰ τὴς περίφημες γιορτῆς τοῦ. Κανείς δὲ μὴς ἀπὸ τοὺς φίλους τῆς δὲν θὰ μπορούσε νὰ καυχῆται πῶς εἶχε προχωρήσῃ πρὸς τὸν ἀπὸ τῆς παρὰ νὰ τῆς φιλῆσῃ τῆς ἀκρὲς τῶν δακτύλων. Κι' ὅταν ἐχάρισε τὴν

εὐνοίαν τῆς ὁριστικὰ στὸ Μάρκελλον, ὅλοι δρῆκαν πῶς ὁ νεαρὸς ἐκατόνταρχος ἦταν πολὺ εὐτυχής, ἀν καὶ τὸ θεωροῦσαν ὅλοι τολμηρὸ νὰ παντρεῖται μιά γυναῖκα τόσο ἀνεξάρτητη καὶ τόσο θυροφῇ. Πάντως, κανείς δὲν δρῆκε πῶς θιγὸς ἦν ἡ τιμὴ τοῦ Ρωμαίου ἀξιοματικοῦ μ' αὐτὸ τὸ γάμον, ἐπειδὴ κανείς δὲν εἶχε συγκεκριμένη κατηγορία ἐναντίον τῆς ἡθικῆς τῆς Βουλπίας.

— Ζηλεύει ἡ ὡραία μου ἀρραβωνιαστική; ρώτησε ὁ Μάρκελλος διατηρῶντας τὸ εὐτράπελον ὕφος του.

— Νὰ ζηλέψω; ἐφώνασε αὐτὴ καὶ τὰ μάτια τῆς ἀσπρασαν σὰν ἀναμμένα κάρβουνα. Μιλᾷς σοβαρὰ, Μάρκελλε; Εἶναι δυνατόν ἐγὼ νὰ ζηλέψω μιά φτωχιά Ἑλληνοπούλα; Ἐνα ἄσχημο πλάσμα ποὺ δρῆθηκε μιά στιγμὴ στὸ θῆμα σου, καὶ ἀσφαλῶς δὲν πρόκειται νὰ θαναδρεθῇ! Ἐπειτα, καὶ τὴν Ἀφροδίτη τὴν ἴδια δὲν θὰ τὴν ἐζήλευα... Τί λέε, Κλαύδιε;

Χαμογέλασε ὁ ποιητὴς καὶ τὰ χλωμά, ἄσπρα καὶ χεῖλη τοῦ ἐφάνηκαν πρὸς ἀνά.

Ἡ Βουλπία σηκώθηκε. Ρίχνοντας μιά προκλητικὴ ματιὰ στὸν ἀρραβωνιαστικόν τῆς, ἔρε κι' ἐκάθησε κοντὰ στὸν Κλαύδιον.

— Ποιητὰ μου, εἶπε τρυφερά. Ἐλα, κρούρδισε τὴν ἴδρα σου. Θέλω ἕνα ποίημα ἐπάνω σ' αὐτὰ τὰ λόγια πού σου εἶπα. Ὅτι οὔτε τὴν ἴδια τὴν Ἀφροδίτη θὰ ἐζήλευα ποτέ μου.

Κοκκίνισε ὁ Κλαύδιος ἀπὸ εὐχαρίστησιν. Καὶ σὲ λίγο, ἀρχισε ν' ἀπαγγέλλῃ.

Ἡ Βουλπία, ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμόν τῆς τάχα, ἔγερνε τῶρα ἐπάνω του, ὅπως ἔγερνε πρὶν λίγα λεπτὰ στήν ἀγκαλίαν τοῦ ἀρ-

ραβωνιαστικόν τῆς.
Ὁ Μάρκελλος ἐδόγκωνε τὰ χεῖλη τοῦ. Οἱ ἄλλοι γελοῦσαν, νοιώθοντας τὸν θυμὸν τῶν δυὸ ἀρραβωνιασμένων. Μονος ὁ Πύρρος ἐκτύπησε μὲ μάτια σοδάρὰ τὸ φίλον τοῦ προσεκτικὰ, καὶ φαίνονταν νὰ συμμερίζεται τὸ θυμὸν τοῦ.

Ὅταν, σὲ μιά στιγμὴ, ἡ Βουλπία, νομίζοντας πῶς δὲν ἐτιμώρησε ἀρκετὰ ἀκόμη τὸν ἀρραβωνιαστικόν τῆς γιὰ τὴν ἀδυναμία τοῦ νὰ πείσῃ στὴς ἱκεσίες ἄλλης γυναίκας καὶ νὰ μὴν ἐκτελέσῃ αὐστηρὰ τὸ καθήκον τοῦ, θέλησε νὰ τὸν πειραξῇ ἀκόμα πρὸς πολὺ καὶ στεφάνωσε μὲ τὰ χεῖριά τῆς τὸν Κλαύδιον, ὁ Μάρκελλος, ἥρεμα, μὲ χεῖλη σφιχτὰ, σηκώθηκε.

— Ὁραία Βουλπία, εἶπε προσπαθώντας νὰ φανῇ ψυχραῖος καὶ φυσικός, θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ φύγω. Μοῦ ἔχουν ἀναθέσει κάποια νυκτερινὴ ὑπηρεσία καὶ εἶναι ἀπολύτῃ ἀνάγκη νὰ φύγω ἀμέσως. Ἐξ ἄλλου, σὲ ἀφῖνα χωρὶς τὴν σὺν, ἀφοῦ ἔχεις τόσο καλὴ συντροφία.

Ἡ Βουλπία κατσούφιασε. Τὰ μαῦρα τῆς φρύδια ἐσοῦφρῶσαν.

— Μήπως ἡ ὑπηρεσία τοῦ Μάρκελλου εἶναι ἔξω ἀπὸ τὴν Πομπηία, σὲ κανένα ἐξοχικὸν σπιτάκι; ρώτησε γρήγορα.

Ὅλοι ἐγέλασαν κι' ὁ Μάρκελλος ἀπακρίθηκε σὲ εὐθυμον τόνον κι' αὐτός:

— Μήπως ἡ ὡραία Βουλπία θέλει νὰ δοκιμάσῃ τὰ συναισθήματα τῶν κοινῶν θυγῶν, κάνοντας πῶς πιστεύει ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ τῆς φανῇ ἀπίστος ὁ ἄνδρας στὸν ὁποῖον ἐχάρισε μιά φορὰ τὴν εὐνοίαν τῆς;

Τὰ λόγια αὐτὰ σὰν νὰ εὐχαρίστησαν τὴ φιλαρέσκη νέα. Ὡστόσο, δὲν θέλησε νὰ ταπεινωθῇ καὶ νὰ παρακαλέσῃ τὸν ἀρραβωνιαστικόν τῆς νὰ μείνῃ ἄλλο. Καὶ ὁ Μάρκελλος τὴν ἀποχαίρετρεψε ἄσφον καὶ ἔφυγε ἀνάμεσα στὰ γέλια τῶν φίλων τοῦ ποὺ διασκέδαζαν, καὶ κάτω ἀπὸ τὰ θριαμβευτικὰ βλέμματα τοῦ Κλαυδίου, πού ἐνόμιζε πῶς εἶχε φθάσει ἡ ὥρα νὰ τὸν ἐκδικηθῇ γιὰ τὸ κακὸ ἄθελον τοῦ εἶχε κάμει ὡς τῶρα ὁ Μάρκελλος.

Μαζὶ μὲ τὸν ἐκατόνταρχον ἔφυγε κι' ὁ Πύρρος, νοιώθοντας πῶς ὁ φίλος τοῦ εἶναι στενοχωρημένος.

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ ΤΟΥ ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ

Ἐκἄντων οἱ δυὸ φίλοι κάμποσα δῆματα σιωπηλοὶ μέσα στοὺς ἡσυχούς δρόμους τῆς πολιτείας. Πού καὶ ποῦ, καμμιὰ παρὰ νέαν περνοῦσε ἀνθοστεφανωμένη. Κι' ὅλοι ἐγνώριζαν καὶ χαίρετοῦσαν τὸν ἐκατόνταρχον. Αὐτὸς ὅμως μόλις ἀνταπέδιδε τὸν χαίρετισμόν καὶ ἐσφιγγε πάλιν τὰ χεῖλη τοῦ

πέφτον αρμονικά στους ώμους του, και με τα μαύρα του τα μάτια έστραμμένα παρακλητικά προς αυτήν. Είχε μια καινούργια έκφραση το πρόσωπό του τώρα. Μιάν έκφραση μαλακιά, χαδιώτικη. Με μιάν έννοιασε έμπιστοσύνη στον άγνωστο αυτόν άνδρα ή Ροδόκλεια. Κι' ενώ μέσα της έλεγε πως ήταν τρέλλα, πως δεν έστεκε στην αξιοπρέπεία της να υποχωρήσει, πως το μόνο σωστό ήταν να φύγει τρέχοντας, να χωρή στο σπίτι και να κλειδώσει πίσω της την πόρτα, ώστόσο έκάρησε στο πεζούλι ή Ροδόκλεια. "Όσο μπορούσε πιδ μακρυσά του, με τα χέρια σταυρωμένα, με τα μάτια χαμηλωμένα.

—Εύχαριστώ, τώρα είσαι καλή, είπε ό Μάρκελλος εύχαριστημένος, κι' έκανε να την ζυγώσει. Μά κρατήθηκε καθώς την έδε έτσι σεμνή, έτσι ντροπαλή, έτσι παρθενική.

—Πόσων χρονών είσαι; τή ρώτησε μαλακά.

—Δεκαεπτά, άποκρίθηκε ή κοπέλλα.

—Και δεν αγάπησες ποτέ σου; Τόν έκύτταξε γρήγορα, με κάποιο παράπονο στη ματιά, σαν να τούλεγε πως δεν έπρεπε τώρα να ξαναρχίσει τέτοιες κουβέντες. "Όστόσο του άποκρίθηκε, χαμηλώνοντας τα μάτια:

—Είμαι μικρή ακόμα για ν' αγάπησω. Έξ' άλλου δεν σκέπτομαι ν' αγάπησω παρά τόν άνδρα που θα μου διαλέξουν για σύζυγο οι γονείς μου.

—Έχεις γονείς; ρώτησε μ' ενδιαφέρον ό Μάρκελλος. Πές μου τίποτε για' αυτούς. Εύχαριστημένη που απέφυγε τα έρωτικά λόγια ή Ροδόκλεια άρχισε να του μιλά για την οικογένειά της. "Όσο προχωρούσε, τόσο πιδ έλευθερά του μιλούσε. Καί σε λίγο, παρατήρησε μ' έκπληξή της, πως τοις κουβέντιαζε μ' άνοιχτή καρδιά, όπως θάκανε με κανέναν παλιό της γνώριμο. Δεν τούκουσε τίποτε από την καταγωγή της, από τη ζωή της, από τόν σκοπό του ταξιδιού των δικών της στη Ρώμη.

Παραξενευόταν κι' ό Μάρκελλος μέσα του. Τί ενδιαφέρον έβρισκε στην αφήγησή της μικρής και άσημης αυτής Έλληνοπούλας; Τί τόν εμπόδιζε να της κλείσει τα δροσερά παιδικά χείλη μ' ένα φιλή; Τί τόν εμπόδιζε να προχωρήσει και πιδ πολύ; "Αν έφώναζε ή μικρή; Κανείς δεν θάρρηχε το άδικο σ' αυτόν. Ποτέ δεν μπορούσε να δοθ ή άδικο σ' έναν Ρωμαιο άξιωματικό για τέτοια ζητήματα... τόσο μάλλον πού ή κοπέλλα ήταν Έλληνίδα.

Περνούσαν από το μυαλό του αυτές οι σκέψεις, μά καταλάβαινε πως του ήταν άδύνατον να φερθή έτσι. Κι' όμως, ποθούσε να νιώσει το λυγρό κορμάκι της μικρής στην άγκαλιά του. Ποθούσε να φιλήσει τόν υπερόψον αυτόν λαμό, έκει, στη θελκτική λακκούβισα έπάνω από τόν ρόδινο χιτώνά της. Μά κάτι είχε ή ματιά της ή στάσις της, που τόν εμπόδιζε.

Πόση ώρα έπέρασαν έτσι, κουβεντιάζοντας άγνα, ούτε ό Μάρκελλος, κατάλαβε, ούτε ή Ροδόκλεια. "Όσοι είδαν τόν πρώτο άστρο στον χλωμό ούρανό. Τίναχτηκε ή κοπέλλα κι' έφώναζε κοκινίζοντας:

—Τώρα όμως πρέπει σ' αλήθεια να πάω μέσα...

—Μιά στιγμή, της είπε ό Μάρκελλος χαμογελώντας. Μου φαίνεται πως έρχεται ή Θεανώ. Άκούω θήματα.

Πραγματικά, λαχνασμένη, έφάνηκε ή γρήνη ανθοπώλης. Κρατούσε ένα θαυμάσιο στεφάνι λουλούδια και τα μάτια της καρφώθηκαν ανήσυχα στην κοπέλλα. Της έχαμογέλασε ή Ροδόκλεια και τότε μόνον ή φυσιογνωμία της γεροντίσας πήρε πάλι μιάν ήρεμη έκφραση.

—Δός μου τόν στεφάνι, είπε ό Μάρκελλος. Σ' άρέσει, Ροδόκλεια;

—Είπε θαυμάσια, αλήθινά, άποκρίθηκε άθωά ή παιδούλα.

—Τότε θα μου επιτρέψης να σ' το περάσω στο λευκό σου λαμό, είπε γρήγορα ό νέος και, πριν προλάβει να καταλάβη ή μικρή τί ακριβώς ήθελε να κάνει, έννοιωσε τόν άπαλό χάδι των λουλουδιών γύρω στο λαμό της.

Έκοκκίνισε ως τις ρίζες των μαλλιών, σαν να ήταν φλόγινα τα λουλούδια.

—Στα μάτια της έπέρασε πάλι ή άπορία κι' ό τρόμος.

—Δεν πιστεύω να θυμώσης για' αυτό τόν μικρό κι' άθωο δώρο, έκαμε ό νέος παρακλητικά.

—"Ω, δεν ξέρω, έτραύλισε ή κοπέλλα κι' εστάθηκε μπροστά του ταραγμένη κι' όμορφη σαν δρυάδα πιδ τα λουλούδια στο λαμό.

—Ροδόκλεια! άρχισε ό Μάρκελλος. Μά σταμάτησε, κοκκαλωμένος. Κοντά του, πολύ κοντά, μία γυναικεία φωνή, σκληρή έξαγριωμένη άκούστηκε να φωνάζει τ' όνομά του:

—Μάρκελλε! Παραξενεμένος, έγύρισαν ή Θεανώ κι' ή Ροδόκλεια κι' αντίκρισαν, σαν όμορφη άρχόντισσα, ντυμένη πολυτελέστατα και φορτωμένη με κοσμήματα. Παρέκει εστάκονταν δυο σκλάβοι μ' ένα φορείο. Καμιά από τις δυο γυναίκες δεν την έγνώρισε. Μονάχα ό Μάρκελλος άνεγνώρισε τη Βουλπία.

ΑΝΑΛΑΦΡΗ ΚΑΤΑΓΙΓΔΑ

Τα μάτια της όμορφης και πλούσιας πομπηλιάς άρχόντισας πετούσαν φλόγες. Καθώς καρφώθηκαν στη Ροδόκλεια, ή μικρή, κι' άς ήταν άνυποπτη για τις σχέσεις τού Μάρκελλου με τη Βουλπία, άλλαξε χίλια χρώματα.

—Βουλπία! έφώναξε ό Μάρκελλος αστισμένος από την έκπληξη. Ποιός άνεμος σ' έφέρει από τούτα τα μέρη;

—"Ο ίδιος άνεμος που σ' έφερνε κι' έσένα, Μάρκελλε, ό άνεμος της αγάπης, άποκρίθηκε ή Βουλπία κι' ώρρωσε τόν ήγεμονικό της κορμί καρφώνοντας τόν βλέμμα στον άρραβωνιαστικό της με σημασία.

—Αν μ' έφερν ή ίδιος άνεμος, δεν τόν ώνόμασες σωστά, έφώναξε ό Μάρκελλος χαμογελώντας. Έμένα μ' έφερε από δω ή δίψα. Έσύ, σοβαρά, πως πέρασες από τούτα τα μέρη;

—"Η τύχη με ώδήγησε, αυτή είναι ή μόνη αλήθεια. Μάρκελλε. Άλλά βλέπω ότι δεν είναι πάντα τόσο τυφή όσο θέλουν να την παραστήσουν, ή Τύχη...

Πάλι ή ματιά της καρφώθηκε φλογερή, σκληρή στην Έλληνοπούλα.

—"Η Ροδόκλεια, σ' το μεταξύ, είχε συνέλθει. Δεν καταλάβαινε λέξη απ' αυτή τη στιχομυθία, μά είχε την άδριστη έντύπωσή πως ή ματιά της όμορφης αυτής άρχόντισας ήταν έχθρική. Θέλησε ώστόσο να κρατήσει τη θέση της, κι' είπε εύγενικά:

—Μήπως θα ήθελε κανένα ποτήρι νερό κι' ή Άρχόντισσα; "Η ζέστη ήταν πνιγηρή σήμερα...

—"Όχι, κοπέλλα μου, την έκοψε τσουχτερά ή Βουλπία. Μά τους Θεούς, όμως, άπορώ πως κατάλαβες τη ζέστη μ' αυτά τα δροσερά λουλούδια που φορείς στο λαμό. Έκτός αν τόν άνθινο στόλισμά σου ανάβει μέσα σου μάλλον φλόγες.

Κοκκίνισε ή παιδούλα ως τις ρίζες των μαλλιών γιατί τώρα κατάλαβε καλά. Οι ματιές της Βουλπίας, που πηγαίνονταν από τόν Μάρκελλο σ' αυτήν, της έγύγησαν την κατάστρο!

—Εσάστισε μία στιγμή. Άμέσως όμως βρήκε την ψυχραιμία της και την έτοιμότητά της.

—Άρχόντισσά μου, είπε με αξιοπρέπεια, πρώτη φορά πού μαθαίνω πως τόν εύχαριστώ που συνηθίζουν οι άρχόντισσες, όταν τους προσφέρουν φιλοξενία, είναι ή εірωνία.

Κι' έκαμε ένα δήμα να μπή στο σπίτι της.

—"Η Βουλπία όμως τη σταμάτησε.

—Είσαι δέξυθυμη, της είπε με ειρωνία πάλι. Άλλά δεν ταιριάζει ό θυμός σε μία τόσο όμορφη κοπέλλα. Για ράτα και τόν εκατόνταρχο! Θά σου επιβεβαιώση τα λόγια μου.

—Ροδόκλεια, είπε ό Μάρκελλος, στενοχωρημένος. Δεν ξέρεις έσύ πως ένα πείραγμα άθωο δεν είναι πάντα προσβολητικό. "Η ώραία Βουλπία, που ζή σ' ένα περιβάλλον άνεπτυγμένο κι' είχε μία από τις πιδ έξυπνες της Πομπηίας...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ ΤΟΥ ΕΝΟΣ ΛΕΠΤΟΥ...

Ο ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

—"Ο κ. Τέπ Λαμινουάρ, ξαπλωμένος σ' το κρεβάτι του, άφου έδιάβασε την έπιφυλλίδα του άστυνομικού μυθιστορήματος, έσβυσε τόν φώς κι' άποκοιμήθηκε. Ξαφνικά, ένας τρομακτικός θόρυβος τόν έγύπνισε. Ανασηκώθηκε σ' το κρεβάτι του, άναψε τη μικρή λαμπα που ήταν δίπλα του, ένέντωσε τα μάτια του κι' έβγαλε μία δυνατή κραυγή τρόμου. "Ενας άνθρωπος με προσωπίδα διηύθυνε κατ' έπάνω του τόν περιστροφό του.

—Σήκω έπάνω! διέταξε με σκαίότητα ό προσωπίδοφόρος.

Τρέμοντας, ό κ. Λαμινουάρ, ύπήκουσε χωρίς διαταγή.

—Και τώρα, δός μου δτι χρήματα έχεις! Πρώτα τα φιλά που έχεις στην τσέπη σου!

—Αδίστακτα, ό κ. Λαμινουάρ άδειασε όλες τις τσέπες του.

—Και τώρα, τὰ χαρονομίσματα, έ συνέχισε ό άγνωστος.

—Δεν έχω.

—Έχεις. Χθές, σ' τη λέσχη, έκέρδισες τέσσερις χιλιάδες φράγκα.

—"Ο κ. Λαμινουάρ πιδ είχε πράγματι αυτά τα χαρονομίσματα, τὰ όποια κι' έσπευσε να καταθέσει.

—Και τώρα, άνοιξε εκείνο τόν συρτάρι σου, τόν δεύτερο, τόν μικρό!, διέταξε ό προσωπίδοφόρος.

—Μά δεν έχει τίποτε μέσα.

—Σιωπή! Ξέρω πως έχει ξένα χαρονομίσματα λίρες και δολάρια. Είναι ντροπή σου να κατέχης ξένα νομίσματα, όταν αυτό άπαγορεύεται. "Ω! ώ!

πεντακόσιες λίρες και δυο χιλιάδες δολάρια! "Ολόκληρη περιουσία! Θά δώ πως θά την διαδώσω. Και τώρα, πλάγιασε... σου χαρίζω τη ζωή.

Και όταν ό δυστυχής Λαμινουάρ, περισσότερο νεκρός παρά ζωντανός, ύπήκουσε και στην τελευταία διαταγή, ό άλλος, δγάζοντας την προσωπίδα του, έξέσπασε σ' τα γέλια. Κι' ύστερα με πολλή ευθυμία είπε:

—Καλέ μου θεε, ένα άστειο θέλησα να σ' κάνω. Μία μικρή φάρσα. "Ομολογήστε ότι έπέτυχες! Κι' ή έπιτυχία μου αυτή φανερώνει τρία πράγματα: πρώτον ότι ξέρω περίφημα να μεταμφιέζωμαι και ότι έχετε άδικο να μ' ή φίνετε να γίνω ήθοποιός. Δεύτερον, ότι δεν είναι αλήθεια πως δεν έχετε χρήματα και δεν μπορείτε να μου δίνετε πια τόν τακτικό χιλιόφραγκο μηνιαίο έπιδιομα. Και τρίτον, ότι πρέπει να παίρνετε μεγαλύτερες προφυλάξεις, γιατί ό πρώτος τυχών μπορεί να μπή τή νύχτα μέσα σ' το σπίτι σας.

—Φτάνει. παληάνθρωπε! Φύγε, να μ' ή σε ξαναϊδθ σ' τα μάτια μου. Λίγο έλειψες να μ' κάνης να πεθάνω. Φύγε!

Προσεδβλημένος, ό άνεπιός, διότι παρεξηγήθηκε τόσο άσχημα ή φάρσα του, έσπευσε ν' άποσυρθθ. "Ηταν όμως τόσο πολύ συγκινημένος, πού έξέχασε να πάρη τόν περιστροφό του, όπως επίσης έξέχασε να επιστρέφει τὰ τέσσερα χιλιόφραγκα και δ' τα φιλά που είχε φάλε ήδη στην τσέπη του.

ΦΡΑΝΣΙΣ ΝΤΕ ΜΙΟΜΑΝΤΡ

ΣΤΟ ΒΩΜΟ

ΤΗΣ ΠΑΛΗΑΣ ΑΓΑΠΗΣ

Τρελλάθηκες, Άγγελική; Τί είναι αυτά που λές;

—Μ' έχει ανάγκη, μητέρα.

—Σκέψου φρολιμώτερα, παιδί μου. Σκέψου ότι αυτός ό άνθρωπος σ' έκαμε τόσο πολύ να υποφέρης. Σού έφαρμάκωσε τη ζωή. Σ' έπαντρεύτηκε δεκαοχτώ νονών κοριτσάκι. Δεν σου έδωσε καρμιά χαρά. Και δεν είχαν περάσει καλά-καλά δυο χρόνια από τόν γάμο σας, πού τόν έπαισες στην άγκαλιά μι'ας άλλης γυναίκας. Εύτυχώς που με άκουσες τότε και τόν έγκατέλειψες.

—Δεν έκαμα καλά, μητέρα.

—Έκαμες πολύ καλά παιδί μου. Τί προκοπή περίμενες από έναν τέτοιον άνθρωπο; Τόν έχωρises και βρήκες την ευτυχία. "Ο Θεός σου έστειλε τόν Παναγιώτη, τόν τωρινό σου άνδρα, που έχει καρδιά μάλαμα. Είδες πόσο σ' αγαπά και πόσο σε περιποιείται. Θά ήσουν πολύ άχάριστη αν δεν τόν παραδεχόσουν αυτό.

—Τό παραδέχομαι, μαμά.

—Λοιπόν, τί σου λείπει για να είσαι εύτυχισμένη; Έχεις τόν άνδρα σου, έχεις την κορούλα σου, είσαι άρχόντισσα μέσα σ' το σπίτι σου, όπου έχεις όλα τ' αγαθά. Και ύστερα κάθεται και μού λές, ότι πρέπει να γυρίσης κοντά σ' εκείνον τόν άχάριετο;

—Μ' έχει ανάγκη, μαμά. Είναι βαρεία άρρωστος. "Υποφέρει...

—Άς ύποφέρη. Έσύ δεν έχεις πια καρμιά σχέση μαζί του. "Επειτα σκέψου: "Αν κάμης αυτή την τρέλλα, ό Παπαγιώτης δεν θα σου τόν συχωρήσει ποτέ. Θά ζήτηση διώγηση. Ξέρεις, ότι ό μεγάλος του καυμός είναι πού ύποπτεύεται, ότι δεν τόν έξέχασες τόν πρώτο σου άνδρα. Αυτό του δηλητηριάζει τη ζωή. "Αν μ' ή τώρα, ότι έπήγες κοντά του, να τόν περιποιηθθ, στην άρρώστειά του, θά γίνη θηρίο. Και με τόν δίκομο του. Μην κάνης αυτή την τρέλλα. Άγγελική μου, σ' έξορκίζω. Μή π' ας...

—Θά πάω, μαμά. Δεν μπορώ να μ' ή πάλι. Σκέψου. Άλλ' όχι, θά ήταν μάταιο να σου έξηγοούσα. Δεν θά μπορούσες να με καταλάβης.

—Θά χάσης τὰ πάντα, Άγγελική. Θά χάσης την εύτυχία σου, τόν άνδρα σου, τόν παιδί σου. Μή! Σ' έξορκίζω...

—Άλλ' ή νέα γυναίκα δεν άκουσε πια. Είχε βγ' από την πόρτα και άποφασιστική, γυμνά, άν' δεν έρχόσουν, Άγγελική...

—Μή μιλάς τού είπε έκείνη...

ΔΙΠΛΑ ΣΤΟ ΚΡΕΒΒΑΤΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ ΤΟΥ.

Εξω είχε νυχτώσει. Έμπήκε σ' ένα ταξί και σ' έλιγο βρισκόταν σ' το σπίτι του πρώτου συζύγου της. "Η συγκίνησις την έπνιγε.

—Έκτύπησε τόν κουδούλι της πόρτας και της άνοιξε μία υπηρέτρια. "Η Άγγελική την παρεμέρισε και μπήκε όρμητικά.

—"Ο κύριος με περιμένει, είπε.

—"Ο κύριος είναι άρρωστος, είπε ή υπηρέτρια. Και ό γιατρός είπε να μ' ή τόν άνησυχήση κανείς.

—"Όχι, όχι, έμένα με περιμένει, ξαναείπε ή Άγγελική. Πρέπει να πάω άμέσως κοντά του.

—Μά ποιά είσθε, κυρία; ρώτησε με δειλία ή υπηρέτρια.

—Είμαι ή γυναίκα του.

Έρρίχισε και ή ίδια ή Άγγελική, όταν άκουσε αυτή τη φράση, που είχε ξεφύγει από τὰ χείλη της. Χείμαρρος οι εικόνες τού παρελθόντος ώρμησαν στην ψυχή της. Έμεινε για μία στιγμή ακίνητη, άφηρημένη. Είχε ξεσγαυρίσει νοερά στην παλιά εύτυχισμένη εποχή των πρώτων έρώτων και της πρώτης συζυγικής της ζωής.

—Περάστε, άκουσε την υπηρέτρια να της λέγει.

—Εμπήκε άργά-άργά σ' το δωμάτιο που βρισκόταν ό άσθενής. Και τόν είδε σ' το κρεβάτι του. Τρομερά ώχρό τόν πρόσωπό του είχε στραφή προς αυτήν. Είδε τὰ χείλη του να κινούνται κι' άκουσε να προφέρεται ψιθυριστά τ' όνομά της:

—Άγγελική!

—Επέταξε με μία τρελλή κίνηση τόν καπέλλο της και ρίχνον στην άγκαλιά, πού την πρόσμενε. Τὰ χείλη τους τὰ έσμιξε, παράφορα, ό πόνθος και ή λαχτάρα έξη έτών χωρισμού.

—"Ο άρρωστος δεν άντεξε στην τόσο συγκίνηση. "Η άσπνοή του έγινε άσθενέστερη. "Ηταν σαν να έσβυσε. Έκλεισαν τὰ μάτια του, τόν κεφάλι του έγείρε προς τὰ πίσω. "Η Άγγελική φοβήθηκε κι' έτοιμαζόταν να φωνάξη την υπηρέτρια, άλλα τόν είδε να συνέρχεται.

—Δεν είναι τίποτε, της έγύθυρισε με σβυσμένη φωνή. Είναι από την εύτυχία...

Την έκύτταξε με άπέραντη λατρεία. Μέσα σ' τα μάτια του τὰ θαμπά και άνοτα από την άρρώστειά, είχε άνάψει μία γλυκεία, τρεμουλιαστή φλόγα, θούμα της αγάπης. Μέσα σ' εκείνη την τρυφερή λάμψη των ματιών του είχε συγκεντρωθθ ήλη ή λίγη ζωή, πού τόν άπέμενε.

—Σ' εύχαριστώ, της είπε, πού ήρθες. Θά επέθανα μέσα σ' το σκοτάδι και σ' τη δυστυχία, αν δεν έρχόσουν, Άγγελική...

—Μή μιλάς τού είπε έκείνη...

νη, γιατί σου κάνει κακό. "Ησύχασε. Είμαι έδω, κοντά σου...

Τού έπιασε τόν χέρι, πού έκαίε από τόν πυρετό. Τὰ δυο χέρια έμειναν σφιχτά ένωμένα κι' έξέφραζαν σιωπηλά τὰ αισθήματα δυο καρδιών, πού είχαν τόσο αγάπηθθ...

ΖΩΝΤΑΝΕΥΟΥΝ ΣΒΥΣΜΕΝΑ ΟΝΕΙΡΑ...

Βαθεία σιγή έπικρατούσε σ' το δωμάτιο. Έκείνος με τὰ μάτια κλειστά μόλις άνέπνεε. "Η συγκίνησις τόν είχε φοβερά έξασθενήσει. Άλλά τόν χέρι του κρατούσε πάντα σφιχτά τόν χέρι της Άγγελικής.

—"Η νεαρή γυναίκα είχε γονατίσει δίπλα του. Κι' έγείρε άπαλά τόν κεφάλι της έπάνω σ' τόν ίδιο μαξιλάρι, πού άναπαυσόταν ό αγαπημένος της. Ένοιώθε πάλι τόν χείλι των μαλλιών του έπάνω σ' τόν μάγουλό της όπως τις εύλογημένες ήμέρες της αγάπης των.

—Τό παρόν δεν ύπήρχε πια για' αυτήν. Ζούσε ολόκληρη εκείνες τις στιγμές σ' το παρελθόν. Θεωρούσε πως άκουε τὰ τρυφερά λόγια, πού της έλεγε τότε ό αγαπημένος. Τὰ χρυσά δνείρα, πού είχε πλάσει μαζί του, ξαναζώντανεσαν...

Τὰ έξη χρόνια, πού είχαν περάσει από τότε πού έξέσπασε τόν δράμα της φιλονεικίας των και τού χωρισμού των, είχαν σθέσει μονομιάς. "Ηταν σαν να συνέχισαν την παλιά τους ζωή, την εύτυχισμένη εκείνη ζωή τού έρώτος και των όνείρων. "Ηταν πάλι δίπλα στον αγαπημένο της. "Η εύτυχία την έροικνε σε μία γλυκεία κατάσταση μέθης.

Δεν έσκεφτόταν τίποτε άλλο εκείνη την ώρα. "Ότε τόν δεύτερο άνδρα της, τού θά την περιέμενε σ' το σπίτι, ύστε τόν παιδί της ακόμη, τόν πααδί, πού είχε άποκτήσει με τόν δεύτερον αυτόν σύζυγο, πού τον πήρε σε μία στιγμή άπελπισίας της και πού ποτέ δεν τόν άγόπησε. Δεν έσκεφτόταν άνετη, άλλα κούρια ζωή, πού της είχε διμωυργήσει ό δεύτερος γάμος της.

—Άλλά και αν την σκεφτόταν για' μία στιγμή, δεν θά μετάνοιανε πού την είχε θυσιάσει για να θρεθ' κοντά στον αγαπημένο της. Είχε άδιαφορήσει για' όλα: Για τόν τί θά έλεγε ό κόσμος, για τόν τί θά έκανε ό νόμιμος σύζυγός της, όταν θά μάθαινε την πράξη της. Θά την έδιώχνε, "Ας την έδιώχνε! Ένώπιον τού Θεού δεν άνεγνώρισε, εκείνη την ώρα, άλλον σύζυγο από εκείνον, πού είχε τότε άρρωστον δίπλα της. Γι' αυτόν θά μπορούσε να θυσιάσει πολύ περισσότερα απ' όσα έθυσίασε.

—Επειτα έσκέφθη την άρρώστειά τού αγαπημένου της. "Αχ, ναί! "Ηταν βαρεία άρρωστος, χλωμός κι' έξασθενήμένος. Έσθηνε δίπλα της, σιγά-σιγά! Αυτή ή σκέψις της εστάλαξε άνειπωτή λύπη στην ψυχή. Κι' έσκέφθη τούς όρκους, πού έκαναν τόν καιρό της πρώτης αγάπης των, τούς φλογερούς έκείνους όρκους, πού μιλούσαν για' αγάπη μέχρι θανάτου.

—"Ο θάνατος ήταν τόν μέγα μυστήριο, έπάνω σ' το όποϊόν είχαν βάλει τὰ χέρια τους και είχαν όρκισθθ αγάπη αιώνια. Και να πού τώρα ό θάνατος πού ήταν τόν σύμβολο και ή σφραγίς της παντοεινής λα-

τρείας των, ήταν τόσο κοντά...

Δάκρυα έρωτος και λύπης μαζί έρρευσαν σ' τα μάγουλά τους.

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ

—Άρρωστος άρροκινήθηκε, άνοιξε τὰ μάτια του και την έκύτταξε. Μιά βαθεία έκφρασις πόνου είχε χαραχθθ στην κάτωχρη μορφή του, ή όποία κάτω από τόν φώς τού ηλεκτρικού και από τόν έλαφρό φώς της αγάπης του έπαιρνε μία ύπερκόσμια μεγαλοπρέπεια. Άρχισε να μιλά:

—Έπρεπε τότε να με συχωρήσης, Άγγελική, της είπε. Έκαμα ένα βαρύ σφάλμα, ναί, τ' όμολογώ. Μά σε παρεκάλεσα να με συχωρήσης.

—Σε συχωρώ. Σε συχωρήσα, άπήντησε ή νέα.

—Πόσο επόνεσα, όταν σ' έχρησα! Θεέ μου, πόσο υπέφερα αυτά τὰ χρόνια...

—"Η άδύνατη φωνή του έπνιγη σ' ένα λυγμό. Τὰ μάτια του ξανακλείσαν. Και άρχισε ή άγανάκη τού θανάτου.

—"Η Άγγελική τόν περιέβαλε μ' όλη την θερμότητα της ψυχής της, σαν να ήθελε να τόν πωστατεύσει από τόν θάνατο. "Όταν εξημέρωσε ήθελε ό γιατρός. Έξήτασε τόν άσθενή και είπε:

—"Η κατάσταση του έχειροτέρησε πολύ. Κάποια συγκίνηση σ' τον έστάκισε.

Κι' έρριξε μία ματιά σ' τη γυναίκα του, πού είχε εξαγρυπνησει δίπλα του.

—Ποιά είσθε σεις; την ρώτησε.

—"Η... γυναίκα του, γιατρε, έγύθυρισε ή Άγγελική.

—"Ο γιατρός δεν είπε τίποτε. Έξήτασε άλλη μία φορά τόν άσθενή και βγήκε κουνώντας άθιβερά τόν κεφάλι. "Ο άρρωστος έσθηνε μέσα σε μία παρράση γαλήνη. Σε κάποια στιγμή μισάνοιξε τὰ μάτια του, μέσα σ' τα όποια έπεφτε τόν μυστηριώδες αντίφωγισμα ενός άλλου κόσμου, και κύτταξε την αγαπημένη του για ύστατη φορά.

—"Ηταν, φαίνεται, για να πάρη μαζί του την εικόνα της αγαπημένης του, για να την έχει συντροφέα σ' το ταξίδι πέρα από τις όχθες της ζωής...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

★ Γεμίσατε τόν πνεύμα σας και την καρδιά σας, όσο μπορείτε, από ιδέες και αισθήματα και τόν λόγο θά άναλωθθ.

Γκαίτε

★ Για να είναι εύτυχισμένος κανείς πρέπει να πιστεύη στην ύπαρξη της ανθρωπίνης εύτυχίας.

(ΓΚΕΝΤΡΙΕ)

★ "Η υπόθεσις της ειρήνης δεν θά θριαμβεύση με την κοινή γνώμη, άλλα με την γνώμη την άτομική, την πεπονηση την άτομική, την πολυτιμη και φλογερή αγάπη.

(ΡΑΛΦ Έμερσον)

★ Νικά πάντοτε εκείνος πού έχει την μεγαλύτερη έπιμονή και την μεγαλύτερη καρτερία.

(ΝΑΠΟΛΕΩΝ)

★ "Η εύτυχία δεν είναι παρά τ' αίσθημα της ελπίδος άλλω κληρωμένο.

(ΝΤΕΛΖΑΝ)

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΟΣΟΥΣ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΠΑΝΔΡΕΥΘΟΥΝ

Ο άνθρωπος πεθαίνει μία φορά, είπε κάποιος φιλόσοφος, άλλ' όταν παντρεύεται, αυτό γίνεται πάλι. Γι' αυτό, ένας άνδρας πρέπει να είναι πολύ προσεκτικός στην εκλογή εκείνης, που θα την κάνει συντροφο της ζωής του.

Αλλά τί είναι εκείνο που πρέπει να τον επηρεάσει περισσότερο σ' αυτή την εκλογή;

Τό χρήμα; Ποτέ —ά! ποτέ! — εκτός αν το κάνει από φιλανθρωπία και με τη σκέψη πως, στο κάτω-κάτω, θα ήταν πολύ σκληρό για τα πλούσια κορίτσια, να μη μπορούν να πανδρευθούν, επειδή έχουν χρήματα. Γιατί κι' αυτά δικαιούνται βέβαια να επιθυμούν το γάμο, όπως και όλα τα άλλα.

Η ομορφιά λοιπόν; Όχι. Η ομορφιά περνάει.

Η άσχημιά; Όύτε. Η άσχημιά μ' μένει.

Τί λοιπόν; Ένα σύνολο από φυσικά, ήθη και διανοητικά χαρίσματα, που να ανταποκρίνονται στα ιδεώδη αυτού του άνδρος και πρό πάντων μια απόλυτη ομοιότητα γούστου.

Η γυναίκα πρέπει να παντρεύεται νέα, πολύ νέα μάλιστα, έτσι που ο άνδρας της να απολαύσει όλες τις φάσεις της

ομορφιάς της: 'Από την κορτοιστική ομορφιά ως τα δεύτερα εκείνα νεύματα των σαράντα χρόνων, που πολλοί λένε πως είναι τα καλύτερα.

Αλλά, σε ποιά ηλικία, πρέπει να παντρευθεί ένας άνδρας;

Βέβαια, όχι πριν να είναι σε θέση να επαρκή σε όλες τις ανάγκες της σύζυγού του.

Όταν η προϋπόθεση αυτή υπάρχει, ποτέ η πολύ σπανίως πριν από τα τριάντα.

Μια καλή συμβουλή, που δίνουν οι 'Αμερικανοί, είναι ότι ο άνδρας πρέπει να παίρνει μια γυναίκα που να έχει τα μισά χρόνια απ' αυτόν, πλέον έπτά.

Φαίνεται, πως είναι μια καλή αναλογία, που ταιριάζει τόσο στον άνδρα, όσο και στη γυναίκα και σε οποιαδήποτε ηλικία.

Έννοείται, βέβαια, πως υπάρχουν πάμπολλες εξαιρέσεις, γιατί επί τέλους, ένας άνδρας και μια γυναίκα έχουν την ηλικία που δείχνουν και αισθάνονται.

Νά, μερικοί χρήσιμοι κανόνες:

★ Μην παντρευθείτε ποτέ μια γυναίκα πιο πλούσια, πιο ψηλή και πιο μεγάλη από σας.

★ Να είστε πάντοτε ανώτερος από τη γυναίκα σας σε περιουσία, σε αναστήμα και σε ηλικία, έτσι που πάντοτε να μπορείτε να βλέπετε σε σας έναν προστάτη και συγχρόνως να νοιώθετε τον εαυτό της κάπως κατώτερο από σας.

★ Παντρευθείτε την σε μια ηλικία, που θα σας επιτρέψει να παίξετε μαζί της όλους τους χαρακτηριστικούς ρόλους του

συζύγου, του φίλου, του έρω-μέου, του συμβούλου, του προστάτου και —ά! μόνο μία ιδέα! — του πατέρα.

★ Στην εκλογή του συντρόφου της ζωής τους, οι άνθρωποι πρέπει να είναι τόσο προσεκτικοί, όσο και στην εκλογή των προγόνων τους.

Αλλά το να δώση κανείς συμβουλές γι' αυτό το ζήτημα είναι ένα πράγμα πολύ λεπτό.

Γιατί η πρώτη συμβουλή που θα μπορούσε να δώση είναι η εξής:

«Πήγαινε και δοκίμασε και, αν δεν σ' άρεση, άφησε το και δοκίμασε κάτι άλλο».

Αλλ' οι νόμοι των πολιτισμένων εθνών δεν επιτρέπουν τέτοιο πράγμα. Γι' αυτό, η συμβουλή παραμένει χωρίς προσηγορική αξία.

Εκείνο όμως που αποτελεί ηλιθιότητα είναι το υποστηρίζόμενο από πολλούς ότι η εποχή των αρραβώνων να παρατείνεται πολύ, για να μπορούν οι μέλλοντες σύζυγοι να γνωρίσουν ο ένας τον άλλο.

Αλλοίμονο! «Επειτα από μια ώρα εγγάμου δίου, άνακα! λυπτεί κανείς τόσα πράγματα, που δεν θα μπορούσε να ανακαλύψει ούτε κατά την διάρκειαν πενήντα ετών μνηστείας».

ΚΛΩΝΤ ΑΝΕ

ΟΜΑΓΙΚΟΣ

Δεν νομίζετε πως είναι λιγάκι αδιάκριτη η ερώτησής σας, κύριε συγγραφέα; Με ρωτάτε αν εστάθηκα εύχισμένη στη παντρεία μου. Όστε λοιπόν για να γράψετε ένα μυθιστόρημα ή διήγημα έχω ανάγκη από τις εξομολογείσες μιάς ηλικιωμένης κυρίας; Θέλετε δηλαδή να μ' έθετε αν διατηρώ ακόμη την καρδιά μου λίγα έρωτικά ψιχουλά με τα όποια να σκαρώσετε μιάν αισθηματική ιστορία;

Λοιπόν, αγαπητή μου, μπορώ να σας απαντήσω, χωρίς τον παραμικρό δισταγμό. Ναι, στην παντρεία μου εστάθηκα πολύ εύχισμένη, γιατί δεν επέτρεψα στον άντρα μου να μου κάνει άπιστιες. Γι' αυτό και μπορώ να πεθάνω έντελώς ήσυχη τώρα.

Ομολογώ όμως ότι κάποτε έκόντευα να πεθάνω απ' το κακό μου, γιατί υπωψίστηκα τον άντρα μου. Και αφού ζητάτε τέτοιου είδους ντοκουμέντα, κάτι θα σας άφηγηθώ... Αλλά δεν είναι τίποτε το εξαιρετικό... Μια ιστορία σχεδόν συνηθισμένη...

—Λέγετε, λοιπόν, σας άκούω.

—Ο άντρας μου, κομφεραν σιέ της μόδας, μου είχε προκαλέσει πολλές ανησυχίες. Αυτό συνέβη δεκαπέντε — είκοσι χρόνια προτού πεθάνω. Στην αλληλογραφία του έδωλα πολλά γράμματα που έρχονταν σχεδόν καθημερινώς από την 'Ολλανδία. Και επειδή είχε κάμει μερικές διαλέξεις σ' αυτή τη χώρα, άμέσως ύποπτευόμην πως κάποια ελάνθη

γυναικούλα τού 'Αμστερνταμ θάταν έρωτευμένη μαζί του.

Μιάν απ' αυτές τις ημέρες ο άντρας μου έφυγε, δεν έτι Φλωρεντία, κι' εγώ δεν έδισα να ν' άνοιξω ένα γράμμα με δλλανδικό γραμματόσημο. Ήταν όπως τα είχα υποπτευθώ. Η κυρία που τού έγραφε είχε προσβληθώ από κεραυνόβολον έρωτα μαζί του. Τον έξωρριζε να πάη να την συναντήσει. Τον έπεριμενε με άνυπομονησία για να κάμουν ένα ταξίδι μαζί στη Βαλτική και τούστειλε φιλιά φλογερά σαν τον Βεζούβιο. Και στην τελευταία σελίδα (ήταν όκτω πυκνογραμμένες) είχε χαράξει με την πένα έναν μικρό κύκλο μέσα στον όποιον έγραφε την λέξη «έδω».

Προφανώς αυτό εσήμαινε ότι μέσα σ' αυτόν τον κύκλο είχε δάξει ένα φιλί, κι' έκαλούσε τον άντρα μου να φιλήσει κι' αυτός στο ίδιο μέρος. Έτσι θα είχαν την αταπάρτη πως φιλιούνται παρ' όλη την απόσταση που τους έχωριζε.

Ενόμισα πως θα τρελλανόμουν. Έλάτρενα τον άντρα μου. Και όταν, την ίδια μέρα, ανακάλυψα ότι δεν έμενε άδιόφορος στα αισθήματα αυτής της άγνωστου πως άπαντούσε στα φλογερά γράμματα της, μούρθε μια πραγματική κρί-

σις άπελπισίας. Αυτός ο κύκλος στο χαρτί ενόμιζα πως ήταν από άναμμένο σίδερο και μούσφιγγε το κεφάλι. Και όταν σκεφτόμουν ότι θάνοιγε ο άντρας μου το γράμμα, ίσως θα φιλούσε και θα έαναφιλούσε μέσα σ' αυτόν τον κύκλο!...

Αποφάσισα να έκδικηθώ. Αλλά πως; Αφού έσκέφθηκα άρκετά, βρήκα ένα μέσον πολύ πρόστυχο, για το όποιον ντρέπομαι ακόμη και τώρα: να θρώ ένα δραστικό δηλητήριο και να πασαλείψω μ' αυτό τον φοβερό εκείνον κύκλο. Είχα διαβάσει σε μυθιστορήματα ότι έδηλητηρίαζαν ανθρώπους κάνοντας τους να μυρίσουν ένα άρωμα ή να φορέσουν ένα γάντι που τώχαν προηγούμενος άλείψει από μένα με φοβερό δηλητήριο. Ή προμηθή μου ήλεια, λοιπόν, μ' έσπρωχνε να κάνω ένα έγκλημα τόσο τρομερό!...

Επειτα όμως έσκέφθηκα ότι κανένας φαρμακοποιός δεν θα μου έδινε ένα τέτοιο δηλητήριο και ότι αν μπορούσα κάπου να το βρώ, δεν θάταν τόσο άποπελεσματοκό όσο το φανταζόμουν. Η σκέψις αυτή με άπέλτισε τόσο πολύ, ώστε αποφάσισα να τ' άπα όλα στον πνευματικό μου και να ζητήσω τη σοφή συμβουλή

ΚΥΚΛΟΣ...

του. Ο καλός και άγιος άνθρωπος! Τι ώραία λόγια που μου έλπε, τί περιφημες συμβουλές που μου έδωσε! Και τόσο άπλη ή συμβουλή του, που άπόρησα πως δεν την βρήκα μόνη μου. Ούτε δηλητήριο, ούτε τίποτα που να μπορούσε να βλάψη, παρά μονάχα ένα κομματάκι χαρτί, που έπρεπε να το κολλήσω μέσα στον κύκλο της έπιστολής.

Ακολούθησα τη συμβουλή του. Έκόλλησα το χαρτάκι στον κύκλο, έσφράγισα πάλι το γράμμα και τ' ανακάτεψα με τ' άλλα, που έπερίμεναν την έπιστολή του συζύγου μου.

Ύστερα από λίγες μέρες έπέστρεψε απ' τη Φλωρεντία. Έδιάβασε την αλληλογραφία του, έμεινε λίγο σκεφτικός, μ' έκτύπαζε παράξενα, έμάντευε ότι το γράμμα από την 'Ολλανδία τώχα άνοιξει εγώ κι' έκανε τέσσερις μέρες να μου μιλήσει.

Αλλά την πέμπτη μέρα με φίλησε με άπερίγραπτη διαχυτικότητα και έζήτησε τί μου έπρότεινε; Νά κάνω με μαζί ένα ταξίδι, όχι στην Βαλτική, αλλά στη Μεσόγειο! Είχε χάσει λοιπόν την 'Ολλανδέζα. Γι' αυτόν, δεν ύπήρχε πιά στον κόσμο!...

Όστε λοιπόν, κυρία μου, ήταν άρκετό ένα κομματάκι χαρτί, κολλημένο στον κύκλο της έπιστολής, για να...

—Ακριβώς.

—Μά καλά, τί χαρτί ήταν; Μια μικρή φωτογραφία του παιδιού μας, που μονάκρι του παιδιού μας, που είχε πεθάνει λίγους μήνες πριν.

ΜΑΝΙΩ ΛΟΒΕΛΛΟ

Ι.ΑΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μαλέν Ιστορία και Θρύλου ΕΛΕΝΗ

Μέσα στις θριαμβευτικές ίσυχες των παλαιομένων που άνασκάφανε του Πριάμου την πόλην, καίγοντας τα σπήτια και σκοτώνοντας τους κατοίκους της, ή βροντερώτερη και έπιμονώτερη ήταν εκείνη που ζήτησε την φρικτή τιμωρία της ώραίας άπιστης, της βρυλλικής βασίλισσας 'Ελένης, για τής έρωτας της όποιας, επί δέκα χρόνια έτρεχε ποτάμι το αίμα της νεότητος κάτω από τ' άπόρητα τείχη της Τροίας.

Όλοι ζητούσαν τον θάνατό της, αλλά και όλοι άνεγνώριζαν πως την άπόφασι θάπαιρνε ο άπατημένος σύζυγος, ο 'Ατρείδης Μενέλαος, στον όποιον πραγματικά και παραδόθηκε μετά την νίκη, με άπερίοριστα δικαιώματα επί της ζωής και της τύχης της. Ο βασιλιάς της Σπάρτης όμως, που είχαν άναστατώσει την 'Ελλάδα για να την άνακτήσει, ο προδομένος σύζυγος που από τόσα χρόνια άνειροπολούσε την στιγμή της εκδίκης, όταν άντικρουσε την ώραϊαν 'Ελένη, όταν εκείνη κλαίγοντας του ώρκίσθηκε πως δε νείταγε τίποτα, αν ο Πάρις την αρπάξει και αν ή θεά 'Αφροδίτη την υπέχρεωνε να μην άντισταθί στις θελήσεις της, όταν του ώρκίσθηκε πως αυτόν αγαπούσε και ποτέ πιά δεν θα τον έπρόδιδε, έκράτησε το άπλησμένο του, χέρι και δεν έδομιούργησε το άνεπανάδρωτο.

Με ξεπλεγμένα μαλλιά, μ' άνασηκωμένα φορέματα, έτσι ώστε να φαίνονται οι θησαυροί ενός στήθους που εκείνος δεν έλησμούνησε και ή καλλιτεχνικότης ενός κορμιού, του όποιου την άσύγκριτη τελειότητα ώραματίζετο στις άτέλειωτες ώρες της άγρυπνιας του, άπλησμένη με την θεική της σαγήνη και το άκαταμάχητον όπλο κάθε ώραϊας —τά δάκρυα— ή 'Ελένη σπαρταρούσε στα χέρια του μετεώνωντας και σ' εκείνον τα ρίγη του έρωτος. Ο Μενέλαος δεν έκτύπησε, αλλά και δεν θέλησε να παραδεχθώ ότι νικήθηκε. Διεκήρυξε ότι θα την έσκότωνε όταν θα γυρίανε στην πατρίδα τους, μπροστά σ' εκείνες που χάσανε τα παιδιά, τους άδελφούς και τους έρωμένους των, και πρόσταζε να την έδηγήσουν, σ' ένα καράβι μαζί με τις άλλες σκλάβες του.

Η 'Ελένη άρπαξε και του φιλούσε τα χέρια ραίνοντας τα με δάκρυα. Βέβαιη τώρα ότι θα τον έβλεπε σε λίγο σκλάβο δικό της στα πόδια της. Πήγε στο καράβι, αλλά δεν έφοβήθηκε πιά. Ήξερε πως ή ομορφιά της ένικήσει κι' από την πρώτη στιγμή άρχισε να σκέπτεται νάδρη μια δικαιολογία όποιαδήποτε, για να πείση τους ύπηκόους της ότι δεν έπαιγε κι' ότι έπρεπε να την δεχόμνε βασίλισσά τους και πάλι, και να την περιβάλουν πάλι με την έκτίμησι τους και την αγάπη τους.

Ο Μενέλαος δεν μπήκε στο ίδιο καράβι της καράβι άλλ' ή σκέψις του ήταε διαρκώς κοντά της κι' όταν στο ταξίδι, ενώ βρισκότανε κοντά στον Μαλέα σηκώθηκε καταγής, τον εκυρίευσε τρόμος στη σκέψη ότι μπορούσε εκείνη και να πειγώ ή θύελλα ήταε τρομερή. Τα καράβια διεσκορπίσθηκαν, τα πονία τους ξεσχίσθηκαν και σε μια στιγμή ο καταπληκτικός βασιλιάς είδε το καράβι της 'Ελένης ν' αποδογυρίζεται και να βουλιάζει ενώ το δικό του, παλεύοντας με τα βουνά των νε-

δωσε την έλπίδα ότι θάδρισκαν τώρα περιθάλπι κι' ίσως άργότερα την δόθειαν να έπιστρέψουνε στην πατρίδα τους. Αναπαύθηκαν μέσα σε μια σπηλιά. Και το άλλο πρωί ο Μενέλαος μ' έναν του συντροφο, ξεκίνησαν για την άγνωστη πόλη, όπου έπρόκειτο να δοκιμάσουνε τρομερές εκπλήξεις και ν' άντιμετωπίσουν φοβερό κίνδυνο.

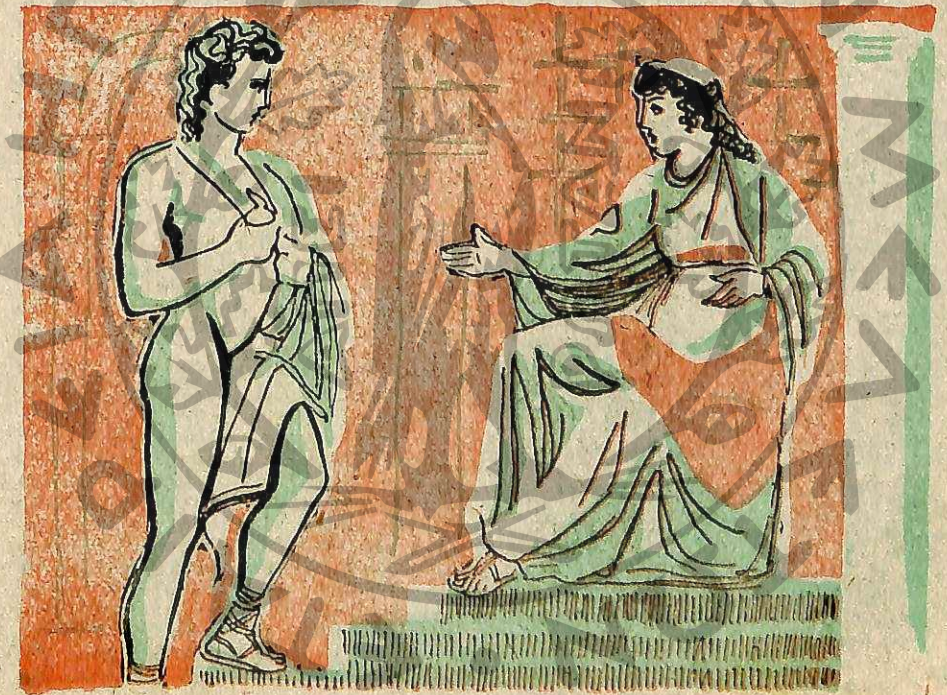
Στις άπελπισμένες φωνές της διορφής 'Ελένης που άγωνιζότανε να μην την καταβροχθίσουνε τα κύματα οι άνθρωποι του άλλου καραβιού που βρέθηκε δίπλα της στην τρομερή στιγμή του καταποντισμού της, δεν έμειναν άσυγκίνητοι. Η ναυαγισμένη ήταν ώραϊα, κι' ήταν έπισης βασίλισσα. Αν έπρεπε να τιμωρηθώ θά έκριναν άλλοι, κι' άλλοι θά ώριζαν το είδος της ποινής και το μέγεθος. Βοήθησαν την μοιραϊάν γυναίκα και την ανέβασαν στο καράβι τους, αλλά ή καταγίδα που όλοένα μεγάλωνε κι' ή νύχτα που σκέπαζε τους αϊθεράς με τις μαύρες πτερούγες της, άπεμάκρυναν από τους άλλους. Όταν έξημέρωσε, δεν έβλεπαν γύρω τους, παρά τα κύματα και τους άφρους των. Έξηκολούθησαν την τρικυμιώμενη πορεία τους, έρμια τα μανιασμένους άνέμων κι' ύστερ' από ταξίδι τρομερό και έπίπονο, το καράβι τους κτύπησε μια σκοτεινή νύχτα πάνω σε μια ύφαλο και συνετρίβη.

Η 'Ελένη ρίχθηκε στη θάλασσα κρατώντας σανίδα και το κύμα την έβγαλε σε κάποιο νησί. Σύρθηκε τότε με κόπο στο άσχημο έδαφος, και έσωρίσθηκε σε λίγο λιποθύμη.

Όταν συνήλθε κι' άνοιξε τα μάτια της, όταν κατώρωσε ν' άνακτήσει την δύναμη να ένοήση, κι' είδε μια άραδα μελαύων ανθρώπων να σκύβουν επάνω της, όταν διέκρινε τις άστραπές των ματιών κι' έμάντευσε την εντύπωσι που τους έκανε το μισόγυμνο κορμί της και τις σκέψεις που προκαλούσαν οι όμορφιες της, άφησε τρομαγμένη φωνή, ενώ με κίνησι άσυναίσθητη προσπαθούσε να σκεπάσει τις έπικίνδυνες της γυμνότητες.

Οι άνθρωποι που την βρήκανε, έκπληκτοι από την όμορφιά της, και με την πεποίθησι πως ήτανε κάποια θεά, ίσως ή ίδια ή 'Αφροδίτη που είχε φθάσει έως εκεί δδοιοπούσαν επάνω στα κύματα, την έπήρανε, την έπήρανε στον βασιλιά τους.

Η 'Ελένη είχε ναυαγήσει κοντά στο νησί Φάρον, κι' είχε έκβρασθή σ' αυτό. Βασίλιάς του νησιού ήταν ο Πρωτεύς, που κατοικούσε μ' εκεί, αλλά έβασίλευε όμως σ' όλη την Αίγυπτον, κι' είχε δύο παιδιά, τον Θεοκλήμενον, έναν γυιό μισοάγριο, και την Εϊώ, μια εύγενική παρθένα, χαρά της μάνας της, της νύμφης Ψαμάθης, παρ-

Τώρα... ΠΟΥ ΦΥΣΟΥΝ ΤΑ ΜΕΛΤΕΜΙΑ

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ
ΤΟΥ ΑΣΗΜ.ΓΙΑΛΛΑΜΑ

Το μελτέμι σκορπώ τις τρέλλες του και τις υπερμπανιές του στον ασημένιο δρόμο. Καπέλλα πολλά δεν βρίσκει ν' αρπάξει, διότι οι περισσότεροι διαβάτες κυκλοφορούν ξεσκουφωτοί. Ανακατώνει όμως μαλλιά και από πεζούς και αμούσους συμπολίτες δημιουργεί μουσικοσυνθέτας και ποιητές εις στιγμάς εξάλλου εμπνεύσεως. Κυρίως όμως τα βάσει με τις γυναικείες φούστες. Τις βρήκε πολύ κοντές εφέτος και τις τυραννεί. Ή μάλλον τυραννεί τους άρρενας με το να τους παρουσιάζει ακαλύπτους τους πειρασμούς πολλών βελγητών.

Αυτοί ακριβώς είναι οι... από άερος κίνδυνος αυτή την εποχή στην ελληνική Αθήνα. Και δεν είναι μικρότεροι από τους κινδύνους που διατρέχουν οι κάτοικοι των μετεωρίων Χωρών.

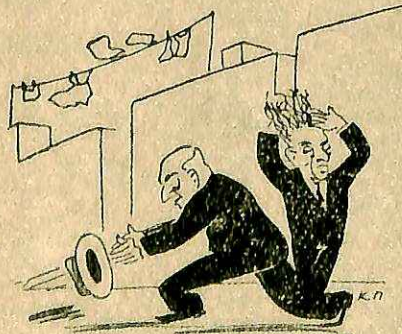
— Σε πένη για... άλεξιπτωτιστή, καπέλλα μου.

ΑΝΤΙΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ!...

Το μελτέμι διαλύει τους μυστικούς. Ο Μπαντλαίρ, αν περιπατούσε σήμαρ σ' έναν δρόμο της Αθήνας, δεν θα μπορούσε να πη για την γυναίκα φούστα, ότι είναι βάζο αναποδογυρισμένο, μέσα στο οποίο αναδύονται φίλτρα μυστικά. Διότι, όταν πνεύση το μελτέμι, δεν μένει τίποτε μυστικόν. «Ο μη φανερόν γενήσεται».

Αντίο, λοιπόν, μυστήριον. Αντίο σεμνοτυφία. Μία πνοή χάριτος διατρέχει τον δρόμο, που θαρρείς πως έρχεται κατ' ευθείαν από τους αρχαίους χρόνους, κατά τους οποίους είχε θεοποιηθεί το σωματικόν κάλλος. Κυττάζεις στο πεζοδρόμιο: Είναι σαν να βλέπετε νεανίδες της αρχαίας Σπάρτης την ώρα που γυμνάζονται στις όχθες του Εύρωτα και ο άνεμος, καθώς τρέχουν ή καθώς ρίχνουν το άκοντιο, κοιλώνεται τις κοντές εσθίτες των.

Αρτέμιδες σε κυνηγετικές εξορμήσεις στο ύπαιθρο, άμαζόνες που καλπάζουν, θαρρείς, προς την μάχη με τις πτυχές της χλαμύδας των παραδομένων σε στήν οίγη του ανέμου της νίκης.

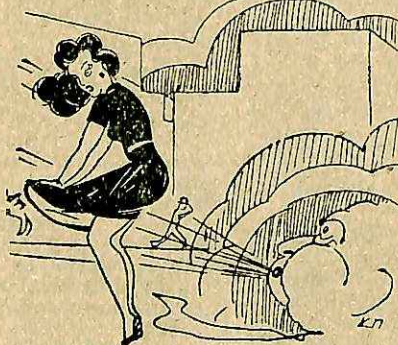
— να τ' αρχαία όράματα που ζωντανεύει το μελτέμι στους δρόμους. Άλλ' οι άνθρωποι δεν σταματούν στο επίπεδο της τέχνης. Κατεβαίνουν και πιο κάτω και δοκιμάζουν υλιστικώτερες συγκινήσεις. Ενώ ο άνεμος φυσά τρελλός εις ποδογύρους, αυτοί ξεφυσούν από την εξαφίν.

Μην επιχειρήσεις αυτές τις ημέρες των μελτεμιών να μιλήσεις σε φίλο σου συνοδοιπόρον για σπουδαία ζητήματα την ώρα που βαδίζετε στον δρόμο, διότι δεν θα σε προσέξουν. Θα τον αντιληφθείς, ενώ εσύ του μιλάς, να έχει στρεφεί ολόκληρη την προσοχή του σε κάποιο τερπνό θέαμα, που του παρέρχεται το μελτέμι.

Ο ΑΝΕΜΟΣ ΑΓΟΡΕΥΕΙ...

Ωμίλησα, θα πήτε, πολύ περί τερπνών θεαμάτων, τα οποία δημιουργεί το μελτέμι. Άλλα μόνον τερπνά θέαματα δημιουργεί. Όχι βεβαίως. Άπας άρθε ή αυλαία της φούστας δεν προβάλλουν μόνον όνειρα σαιήτη-ρείου φαντασίας. Προβάλλουν και δρόματα και κωμωδίες. Ήτοι κάτω άκρα, που υπενθυμίζουν τα πιο άθιβα και ποικίλα αντίκειμενα: Σκουπό-ξυλα, μοτιλίλλες, μαξιλιάρια γεμάτα λίπας...

Άλλ' εύτυχώς τίποτε δεν μας υπογρεώνει να επιμεινόμεν σ' αυτά τα φοβερά θεάματα. Αποστρεφόμεν το πρόσωπόν σου, όπως λέγει και ο ψαλ-

μός, άπ' αυτά. Και αναζήτησε το ωραϊόν.

Είπε δέβαια σπάνιον το ωραϊόν. Λίγα σώματα αντέχουν στο αυστηρό κριτήριο του ανέμου. Για εύρημα σώματα θηλέων μπορεί ν' αγοράσει σε λυρικό και πικάνικον τόνο ο άνεμος. Ό τί χαριτωμένη που είναι ή αγοράσε-σής του!

— Κυττάξετε αυτή τη μικρή, μάς λέει. Έκλεψε όλους τους θησαυρούς από τη φύση. Άρπαξε όλες τις σωματικές αρετές από το κέρας της Αμαλθείας: την τελειότητα της πλαστικής, την χάριν της καμπύλης, την άμενίαν της ιδεώδους σωματικής άρχι-τεκτονικής. Και δεν λείω τίποτε για την αδρότητα της επιδερμίδος, για την δροσιά, ή όποια παρ' ότι δροσιά, φλογίζει τον πόθο εις τυραννικόν θαυμόν.

— Όλ' αυτά τα έκλεψε, ή μικρή προνομιοχός και τα έχει μισοκρύψει κάτω από το ένδυμά της. Την κατηγορώ, λοιπόν, δημοσία ενώπιόν σας για την κλοπή, κύριοι ένορκοι — ένορκοι είμαστε όλοι έμεις, που παρακολουθούμε την μικρή διασχίζουσαν το πεζοδρόμιο — και αν άμφιβάλλετε επί της αληθείας των λεγομένων μου — τονίζει ο άνεμος — είμαι έτοιμος, όπως έγραφαν άλλοτε ποτέ σί σκανδαλοθηρούσαι έφημερίδες, να προδώ δημοσία εις άποκαλύψεις.

Πρόγματι. Το λέει και το κάνει. Με μίαν άπότομον πνοήν του επί της νέας ο άγορητής άνεμος προβαίνει εις... συνταρακτικές άποκαλύψεις. Και βεβαιώνει τα όσα μάς είπε παρουσιάζων την αλήθειαν γυμνήν...
ΑΣΗΜ.ΓΙΑΛΛΑΜΑ

Τρελλοί ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ

Ο έρωας, δεν είναι άλλο τίποτε παρά μία μορφή παραφροσύνης. Αυτό, τουλάχιστον, υποστηρίξιν μερικοί έπιστήμονες, και έχουν δίκιο. Έσεις, βέβαια, θα διαμαρτυρηθήτε, πρό παντός αν είσαστε έρωτευμένοι, και θα υποστηρίξετε ότι ο έρωας είναι το ευγενέστερο αίσθημα, που έξυψώνει τον άνθρωπον, έξευγενίζει την ψυχή του, την απαλύνει, την κάνει τρυφερή, και άλλα παρόμοια. Και όμως, άρκει να διαβάσετε τα παρακάτω αληθινά έπεισόδια, για να ταχθήτε άμέσως με τη γνώμη των έπιστημόνων που αναφέρουμε παραπάνω.

ΑΕΡΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Στο Τορόντο, ένας γιατρός, έπ' ευκαιρία της γιορτής της γυναίκας του, την όποιαν αγαπούσε υπερβολικά, της προσέφερε μία ραδιογραφία της καρδιάς του. Το περίεργο δέ είναι, ότι το πρωτότυπο αυτό δώρο ένεθυσίωσε την έρωτευμένη γυναίκα του.

Ο γνωστός Άμερικανός αεροπόρος Ταντ Αίρχιντ, έπέταξε πρό ημερών επάνω από το σπίτι της μηνητής του, στο Σάν Φραντσίσκο, γράφοντας στον άέρα με τον καπνό της μηχανής του τη λέξη «Σ' αγαπώ».

ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ

Στο Σικάγο, ένας τηλεφωνητής, ο Τζών Έλμερ, έρωτεύτηκε από τηλεφώνου μία σ. νάδελφό του, ακούοντας μονάχα τη φωνή της, και κάθε μέρα της έκανε με το τηλέφωνο μία θερμότητα έρωτικήν εξομολόγησι. Έτσι σχετίσθηκαν κι έμεινε ο ένας όλες τις λεπτομέρειες της ζωής του άλλου, ως που άπεφάσισαν να παντρευτούν.

Από εύνοιασύν ήμως προς το τηλέφωνο που τους είχεν ενώσει, και χωρίς να έχουν ιδή ποτέ ο ένας τον άλλον κατά προσωπον, παντρεύτηκαν τηλεφωνικώς.

Επήλυν στο τηλέφωνό τον πατά της Ενορίας του γαμπρού, του εξέφρασαν την έπιθυμία τους, κι αυτής πάλι τηλεφωνικώς έδωσε τη συγκατάθεσί του. Ψάλλοντας, από τηλεφώνου πάντα, τις σχετικές εύχες.

ΚΑΙ ΓΑΜΟΣ... ΑΟΡΑΤΟΣ

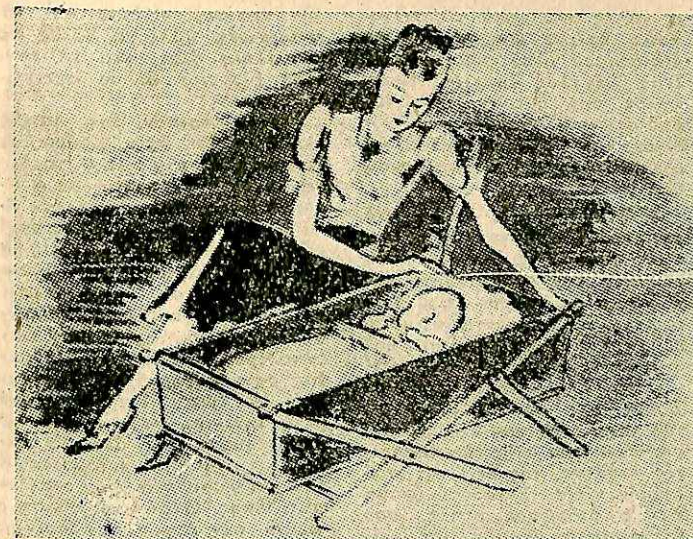
Ένα άλλο παρόμοιο έρωτικό έπεισόδιο, αλλά με δραματικές συνέπειες, άναφέρουν τα τελευταία άμερικανικά φύλλα.

Ένας άργεντινός, ο Πέντρο Άλλέγκρο, είχε άλληλογραφία με μία μακρινή εξαδέλφη του, στη Νέα Υόρκη, και ποτέ δεν την είχε γνωρίσει γιατί ούτε αυτός δεν μπορούσε να πάη στίς Ήν. Πολιτείες, ούτε αυτή να πάη στην Άργεντινή.

Η άλληλογραφία τους δεν άργησε να γίνει έρωτική, και τέλος άποφάσισαν να παντρευτούν έξ άποστάσεως. Ο Άλλέγκρο έστειλε στον δήμαρχο της Νέας Υόρκης τα σχετικά πιστοποιητικά, κι αυτός τους έπάνταξε, σύμφωνα με την γραπτήν συγκατάθεσί του γαμπρού.

Ύστερα δυος από καύποσους μήνες, ο Άλλέγκρο έπιασε να λαβαίνει γράμματα της γυναίκας του. Και όταν τέλος κατόρθωσε να έξοικονομήσει τα έξοδα του ταξιδιού, έπιασε στη Νέα Υόρκη για να ιδή τί συμβαίνει. Κι' εκεί, προς μεγάλην του κατόπληξιν, τον έπληροφόρουν πως ή άγαπημένη του γυναίκα είχε πεθάνει από καιρό.

Άσφαλώς, ο Άλλέγκρο είναι ο πρώτος σύζυγος στον κόσμο που δεν είδε ποτέ τη γυναίκα του, ούτε πριν, ούτε και μετά τον γάμο.

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

Μία συγκινητική
ΙΣΤΟΡΙΑ

Ένα βράδυ του Νοεμβρίου, παραμονή της Αγίας Ακατερίνης, ή καγκελόπορτα της φυλακής του Ώμπεριό, άνοιξε για ν' άφήση πέρασμα σε μία γυναίκα κάπου τριάντα χρόνων, ντυμένη μ' ένα φόρεμα μάλλινο ξεβαμμένο, με ένα σκουφάκι περιέργο στο κεφάλι που έδι-

νε την εντύπωσι ότι ή γυναίκα αυτή θα έπρεπε να υπήρξε φυλακισμένη. Πράγματι, ήταν μία κατάδικος, την όποιαν μόλις έλευθέρωσαν. Οι συντρόφισσές της της φυλακής την έλεγαν ή Βρεταννή. Καταδικασθείσα έπι παιδοκτονία πρό έξη άκριβώς έτών, είχε οδηγηθή στις Κεντρικές φυλακές. Άφου εξέτισε την ποινή της, επανέειρσε επί τέλους την έλευθερία της, με φύλλον πορείας θεωρημένη για το Λάγκρ. Το λεωφορείο για το Λάγκρ είχε φύγει. Δειλή κι' άδέξια διευθύθηκε τριγκλίζοντας προς το κυριώτερο πανδοχείο του τόπου και με φωνή τρεμουλιαστή, έζήτησε ένα κρεβάτι για να περάσει τη νύχτα. Το πανδοχείο ήταν γεμάτο, κι' ή ιδιοκτήτρια που λίγο νοιαζόταν για τη φιλοξενία κατόν των διαβατικών πουλών την έ συμβόλευσε να πάη ως το καμπαρέ που βοισκόταν στην άλλη άκρη του χωριού.

Η Βρεταννή έπηρε πιά το πομαγμένη και πιά άδέξια άκούριζαν σ' έναν βράχο και του όποιου το μοναδικό παράθυρο ήταν φωτισμένο. Με την καρδιά σφιγμένη, άποφάσισε να χτυπήσει. Το τραγούδι έστάλησε και μία χαριάτσικα έδηκε ν' άνοίξει — μία γυναίκα της ίδιας ηλικίας με την Βρεταννή, μία ήδη τσακισμένη και γερασμένη άπ' τη δουλειά.

Καλοπέρα έειπε, ύψωνοντας τη λάμπα του πετρελαίου που κρατούσε στο χέρι, τί θέλετε; — Δεν μπορώ πιά, έμουρμούρισε ή Βρεταννή με φωνή που την έπιγε κάποιος λυγμός, ή πόλις είναι μακριά κι' αν βελήσετε να μ' άφήσετε να κοιμηθώ εδώ άπόψε, θα μ' έξυμνηρήσε-

ως το Λάγκρ με τα πόδια. Τα τέλη Νοεμβρίου, σκοτεινιάζει γρήγορα. Σε λίγο βρέθηκε μοναχή στον σκοτεινό δρόμο που διέσχισε το δάσος κι' όπου ο βορράς έσφύριζε στριγγιάρικα διασκορπίζοντας σωρούς από κίτρινα φύλλα.

Μετά από έξη χρόνια καθιστική και κλεισμένη ζωή, δεν ήξερε πιά να περπατήσει. Ένόμιζε πως της είχαν δέσει τις κλειδώσεις των ποδιών. Τα πόδια της, συνηθισμένα στα τούοκα, δεν μπορούσαν να ύποφέρουν τα καινούργια παπούτσια. Μετά από δρόμο δυο χιλιομέτρων, έκαμε φούσκες και κουράστηκε. Έκάθισε σε κάτι πέτρες — τρέμοντας και ρωτώντας τον εαυτό της αν θα ήταν ύποχρεωμένη να πεθάνει άπ' το κρύο και τη πείνα, αυτή τη μαύρη νύχτα με τον παγωμένο άέρα που την έξύλιζε.

Έξαφνα, μέσα στην ερημιά του δρόμου, άναμεισε άπ' τα ούρλιασμα του ανέμου, της έφάνηκε πως άκούσε τον ήχο κάποιας φωνής που τραγουδούσε. Έτρενε τ' αυτή της και διέκρινε τον μουσικό ρυθμό ενός άπ' αυτά τα μόνονα και χαδιάρικά τραγούδια, με τα όποια νανουρίζουν τα παιδιά. Τότε ξανασηκώθηκε, έβάζισε προς το μέρος που άκούγονταν ή φωνή και στη στροφή ενός σταυροδρόμιου, είδε ένα φως μέσα άπ' τα κλαδιά των δένδρων.

Πέντε λεπτά άργότερα, έπλησίαζε σ' ένα φτωχόσπιτο, που ή χωμάτινη στέγη του στηριζόταν σ' έναν βράχο και του όποιου το μοναδικό παράθυρο ήταν φωτισμένο. Με την καρδιά σφιγμένη, άποφάσισε να χτυπήσει. Το τραγούδι έστάλησε και μία χαριάτσικα έδηκε ν' άνοίξει — μία γυναίκα της ίδιας ηλικίας με την Βρεταννή, μία ήδη τσακισμένη και γερασμένη άπ' τη δουλειά.

Καλοπέρα έειπε, ύψωνοντας τη λάμπα του πετρελαίου που κρατούσε στο χέρι, τί θέλετε; — Δεν μπορώ πιά, έμουρμούρισε ή Βρεταννή με φωνή που την έπιγε κάποιος λυγμός, ή πόλις είναι μακριά κι' αν βελήσετε να μ' άφήσετε να κοιμηθώ εδώ άπόψε, θα μ' έξυμνηρήσε-

τε πολύ. Έχω χρήματα και σε σάς πληρώσω τον κόπο σας. — Περάστε!, άπήντησε ή άλλη, άφου έδίστασε για κάποια στιγμή. — Έπειτα έξακολούθησε σε τόνο πιά δύσπιστο: — Γιατί δεν κοιμηθήκατε στο Ώμπεριό; — Δεν θέλησαν να μου δώσουν δωμάτιο... — Και χαμηλώνοντας τα γαλανά της μάτια, ή Βρεταννή έπρόσθεσε: — Γιατί καθώς βλέπετε, θαί νω άπ' τη φυλακή κι' αυτό δεν εμπνέει έμπιστοσύνη στους ανθρώπους.

— Α!... Όπως κι' αν έχη, μητή. Δεν φοβάμαι τίποτε έγω. Τα χριστιανικά μου αίσθηματά μου επιβάλλουν ν' άνοίξω την πόρτα μου μ' ένα τέτοιο κρύο. Θα σας έτοιμάσω ένα στρώμα από χόρτα... — Έπηρε κι' έπηρε άπ' το πόστογο μερικά δεματία ξερό άχυρο και τα άπλωσε σε μία γωνιά στο τζάκι.

— Μένετε μόνη εδώ; έρώτησε δειλά ή Βρεταννή. — Ναί, με το κοριτσάκι μου, που πάτησε στα έφτά του χρόνια... Κερδίζω το ψωμί μας δουλεύοντας στο δάσος. — Ο άνδρας σας πέθανε; — Ναί, έειπε άπότομα ή άλλη. Το καμμένο το κοριτσάκι μου δεν έχει πιά πατέρα. Καθένας έχει τα δάσανά του. Νά, το κρεβάτι σας έτοιμο και να και δυό τρεις βρασμένες πατάτες που έμειναν άπ' το δείπνο. Την έδιέφερε μία παιδική φωνή που έρχόταν άπ' το διπλανό δωμάτιο που έχώριζε μ' ένα ζυλίνο τοίχο.

— Καληνύχτα!, ξανάπε, πάω να βρω τη μικρή γιατί φοβάται... Προσπαθήστε να κοιμηθήτε καλά!

Έπηρε τη λάμπα κι' έμπηκε στο διπλανό — άς το πούμε — δωμάτιο, άφίνοντας τη Βρεταννή στο σκοτάδι.

Αυτή έξάπλωσε στα άχυρα. Άφου έφαγε, προσπαθήσε να κλείση τα μάτια της, μα ο ύπνος δεν της έρχόταν. Από το ζυλίνο χώρισμα άκούε τη νοικοκυρά να μιλάει σιγά με τη μικρή, την όποια έξύπνησε ο ένοχος της ζένης και δεν ήθελε πιά να κοιμηθή. Η μητέρα της την έχάιδευε, της μιλούσε με λόγια χαδιάρικα και ή άφελής αυτή μητοική έκδήλωσις συγκινοούσε ιδιαίτερα την Βρεταννή.

Η τρυφερής αυτή ξυπνούσε κάποιο μητρικό ένστικτο που κοιμόταν στα βάθη του είναι αυτής τη γυναίκας, που είχε καταδικασθή άλλοτε για τον στραγγαλισμό του νεογενήτου της.

— Έλα, μικρούλα, έλεγε ή μητέρα, κοιμήσου. Άν είσαι φρόνιμη, θα σε πάω αύριο στο πανηγύρι της Αγίας Αικατερίνης.

— Η Αγία Αικατερίνη είναι ή προστάτις των μικρών κοριτσιών, δεν είναι έτσι μαιά; Κι' είν' αλήθεια πως την ημέρα της ν.ο.ρ.ς της ή Αγία Αικατερίνη φέρνει παιχνίδια στα παιδιά;

— Ναί... καμμιά φορά. — Γιατί τότε δεν φέρνει ποτέ και σε μάς; — Έ, νά! Καμμιά μέρα... αν θάσαι φρόνιμη... αν κοιμηθής ήσυχια, θα σου φέρω κι' έσένα ίσως...

— Τότε, θα κοιμηθώ... για να μου φέρη αύριο! — Έπηκολούθησε ήσυχια. Έπειτα, άκούστηκε μία άναπνοή κανονική κι' έλαφρή. Το παιδί άποκοιμήθηκε κι' ή μητέρα έπιασε. Μόνο ή Βρεταννή δεν κοιμόταν. Μία δυνατή και συγχρόνως τρυφερή συγκίνησης της έσφιγγε την καρδιά και σκεφτόταν περισσότερο από κάθε άλλη φορά αυτό το παιδί που είχε άλλοτε στραγγαλίσει...

Ός τα ημεράματα έτοιε έπέρασε τη νύχτα της. Έπειτα, ή Βρεταννή, ενώ ή μητέρα και ή μικρούλα της κοιμόνταν άκόμη άγκαλιασμένες, έδηκε σιγά και περπατώντας γρήγορα έβασσε στα πρώτα σπείτια του Ώμπεριό. Κατόπιν άρχισε ν' άνεβαίνει σιγά το δρόμο, κυττώντας τις έπιδράσεις των μαγαζιών. Σ' ένα άπ' αυτά έσταμάτησε κι' έχτύπησε την πόρτα. Ήταν ένα έμπορικό κατάστημα, που είχε και παιχνίδια, φτωχικά παιχνιδίσια στραπατσarisμένα: κούκλες από χαρτόνι, άρνάκια, σκυλάκια. Προς μεγάλην κατάπληξιν του έμπορου, ή Βρεταννή τα άγόρασε όλα, έπληρώσε κι' έβγήκε. Ξαναπήρε το δρόμο του σπιτιού της φιλοξενιτιάς της, όταν έχη την έχτύπησε εις τον ώμο. Έγύρισε κι' άνατρίχισε, καθώς αντίκρυσε έναν άστυνομικό. Η δυστυχισμένη έλεγε ξεχάσει πως ήταν άπαγορευμένο στίς φυλακισμένες που άφιναν έλεύθερες, να παραμένουν στον περίχωρο της φυλακής!...

— Άντι ν' άλγχεύεις εδώ, θα έπρεπε να είσαι στο Λάγκρ, έειπε σοβαρά ο άστυνομικός. Έμπρός, δρόμο!... — Θέλησε να εξηγηθή. Χαμένος κόπος! Μ' ένα κλείσιμο του ματιού, έκείνος έσταμάτησε ένα κάρρο, την άνάγκασε ν' άνεβή με τη συνοδεία ενός χωροφύλακος κι' έδωσε διαταγή να φύγ!...

Στη στροφή ενός δρόμου, ή Βρεταννή άνεγνώρισε το μονοπάτι του άδωγούσε πίσω στο σπίτι της μητέρας. Παρακάλεσε με τόση έπιμονή τον χωροφύλακα, που έκείνος, καλός κατά βάθος, ένέδωσε. Έδεσαν το άλογο σ' ένα δένδρο κι' έπειτα άνέβηκαν το μονοπάτι. Στο σκαλοπάτι του σπιτιού ή μητέρα έφτιαχνε δεματία από ξύλα. Ξαναβλέποντας τη νυκτερινή έπισκέπτρια ύπό συνοδείαν χωροφύλακος, έμεινε με το στόμα άνοιχτό.

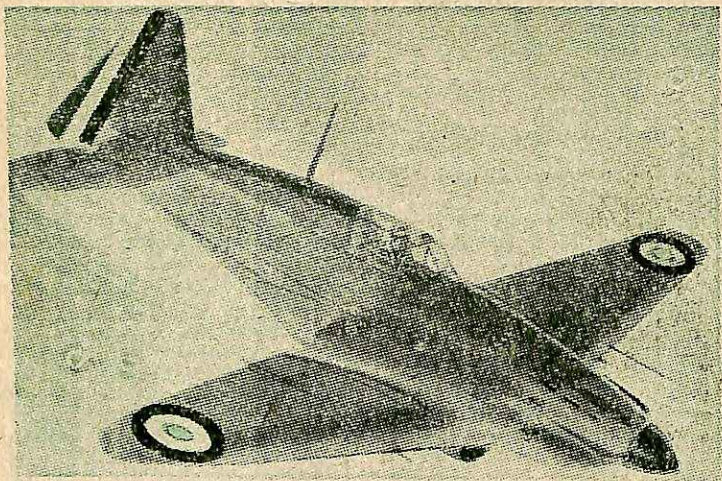
— Σούτ!, έκαμε ή Βρεταννή, ή μικρή κοιμάται άκόμη; — Ναί... μά...

— Πηγαίνετε αυτά τα παιχνίδια στο κρεβάτι της και πείτε της ότι της τα στέλνει ή Άγ. Αικατερίνη. Έγύρισε στο Ώμπεριό για να τα πάρω, μα φαίνεται πως δεν είχα το δικαίωμα και με οδηγούν δια της βίας στο Λάγκρ...

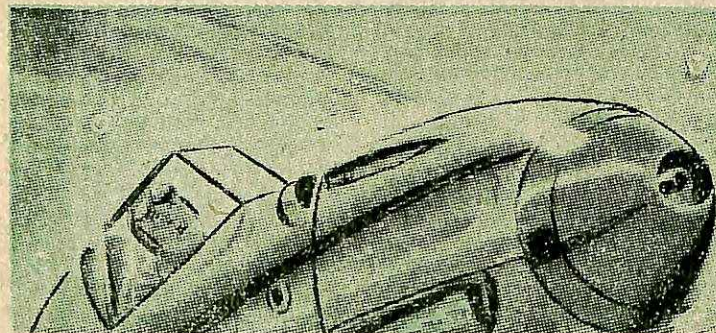
Επλησίασαν στο κρεβάτι. Πάντοτε συνοδευόμενη από τον χωροφύλακα ή Βρεταννή έσκόρπισε τα παιχνίδια στα σκεπάσματα, έφίλησε το γεράκι του παιδιού και γυρίζοντας προς τον χωροφύλακα που έτριβε τα μάτια του, έειπε:

— Τώρα, μπορούμε να φύγουμε.

ΑΝΤΡΕ ΤΕΡΙΕ

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ

Οι ήρωες του αιώνας μας!

Το κοριτσόπουλο και γενικότερα η κομψή κυρία που καμαρώνουν τον αεροπόρο του πλανιού τραπέζιου, η που έπάνω στο πέλαγος του θαυμασμού των αφίνων να πλαβάνται το όνειρο μιας γυναιμίας με τον άνθρωπο του ύψους, ασφαλώς ούτε μαντεύουν, ούτε αποδίδουν ίσως κομμιά σημασία στις δυσκολίες, στις εναντιότητες, στους κινδύνους που φέρει μέσα του η που δημιουργεί σε κάθε στιγμή ή τέχνη του, στον κομψό και θαυμαστό νέο, στον αεροπόρο.

Για το κοριτσόπουλο, για την κυρία, ο αεροπόρος είναι «κάτι το ευγενικό και άραιο, κάτι που είναι υπέρ των παληόκοσμου τούτου». Καμμία αντίρρηση, με την προϋπόθεση όμως να τον βλέπουμε στο τραπέζι του μήνα ή να περπατά στο ίδιο πεζοδρόμιο που περπατούν οι περίκομφοι θαυμασμοί... Κατά τα άλλα, δεν έχουμε ποιά να ρίζουμε μιά, έστω και φευγαλέα ματιά στις καθημερινές πολεμικές ειδήσεις των εφημερίδων, για να σχηματίσουμε μιά μικρή ιδέα της τραχείας ζωής των ανθρώπων του αέρος, που με την τόλη και την αυτοθυσία τους γράφουν ολόενα και περισσότερες σελίδες θάνατ'στού ήρωισμού.

Κι' άφοι έθαυμάσατε από κοντά, στην ήρεμη πεζή ζωή του, τον αεροπόρο του διπλανού τραπεζιού, ως τον παρακολουθήσαμε για λίγο στην περιοχή της δραστηριότητός του, εκεί ψηλά στους αιθέρες, εκεί

που θα γράφη μιά καινούργια πάλι σελίδα ήρωισμού ή θα αντικρύση τον θάνατο... "Ας διαλέξουμε έναν αεροπόρο καταδωκτικού αεροπλάνου.

ΚΟΥΜΠΙΑ... ΚΑΙ ΚΟΥΜΠΙΑ

Μόνος έπάνω στο φτερωτό του μηχανήμα, ο αεροπόρος αυτός είναι ταυτοχρόνως πιλότος, πυροβολητής και ασυρματιστής, είναι, δηλαδή, ο μόνος κύριος της τύχης του. Και ίσως να είναι αυτός ο λόγος για τον οποίον οι περισσότεροι αεροπόροι, μόλις συμπληρώσουν την γενική τους εκπαίδευση, προτιμούν να καταταχθούν στην καταδωκτική παρά στην βομβαρδιστική αεροπορία.

Βέβαια, από τη στιγμή της απογειώσεως εκ του αεροδromίου, μέχρις ότου συναντηθί ο έχθρος, ο αεροπόρος του καταδωκτικού εξαρτάται από τον αρχηγό του σμήνους, παίρνει τις διαταγές του και προσπαθεί να κρατήσει την θέση του και τις αποστάσεις του μέσα στο σμήνος. Έρχεται όμως η στιγμή κατά την οποίαν ο αρχηγός δίδει την διαταγή: «Ελευθεροί δι' ατομικόν αγώνα». Από τη στιγμή εκείνη αρχίζει η καθυτό δράσις του αεροπόρου καταδωξέως και από την στιγμή αυτή ως τον παρακολουθήσαμε πιο προσεκτικά.

Έπάνω στο ζήτημα αυτό, του τρόπου δηλαδή κατά τον οποίον μάχεται ο αεροπόρος του καταδωκτικού αεροπλάνου και συγκεκριμένως στις αερομαχίες

ας αυτές που κατά τις τελευταίες ημέρες απορροφούν το ενδιαφέρον όλου του κόσμου, ένας Άγγλος έμπειρογνώμων έδωσε προ ημερών, από τον ραδιοφωνικό σταθμό του Λονδίνου, την παρακάτω χαρακτηριστικατή και ενδιαφέρουσα εικόνα:

«Όταν κάθεται δίπλα στο ραδιοφώνό σας και έχετε έμπρός σας τα τέσσερα ή πέντε κουμπιά του, φαντασθήτε τον άνθρωπο του αέρος, που έχει έμπρός του σαράντα περίπου κουμπιά και χειριστήρια και μιά δεκάδα σχεδόν δεικτών, που τον πληροφορούν περί του ύψους στο οποίο βρίσκεται, της ταχύτητος που έχει το αεροπλάνο του, της βαρομετρικής πίεσεως, της βενζίνης του λαδιού κ.λ.π. Σκεφθήτε ακόμη ότι ο άνθρωπος αυτός, που βρίσκεται σε μεγάλο ύψος, τρέχει με ταχύτητα 700 και πλέον χιλιομέτρων, με την οποία πρέπει να διεξαγάγη όλους τους απότομους και δυσχερ'στατους χειρισμούς της μηχανής του, ότι κάθε κουμπί που θα πατήση ή κάθε χειριστήριο που θα έγγισή, μπορεί να καταστρέψή το μηχανήμα του, ότι ο θάνατος ενδεύει εναντίον του από παντού "Όταν σκεφθήτε όλα αυτά, τότε μονάχα ή αντίληψήτε πόση ψυχραιμία, πόση σημαντική άνταξη, πόση ταχύτης στην απόφασι και την εκτέλεσι πρέπει να διακρίνη τον άνθρωπο του ύψους.

ΟΤΑΝ ΑΡΧΙΖΗ Η ΑΕΡΟΜΑΧΙΑ

«Έμπρός του και σε άρκετην απόσταση είδε τον αντίπαλο εναντίον του, οποίου πρέπει να έπιτεθή. Με ταχείς και δυσκόλους ελιγμούς πρέπει να προσπαθήση όχι μόνο να προσγγίσι, αλλά και να βρεθί σε πλεονεκτική θέση απέναντί του, δηλαδή εάν είναι δυνατόν έπάνω και πίσω από τον έχθρο. Να προσπαθήση δηλαδή να του πιάσει την ουρά», όπως λέγεται, στην αεροπορική διαλεκτο. "Όταν φθάση σε απόσταση εκατόν πενήντα περίπου μέτρων, μπορεί να έλπίση ότι ή των έπιτινων ασφαλώς με τα όκτω πολυβόλα που διαθέτει και που είναι κρυμμένα στο φτερό του αεροπλάνου του. Ρίχνει πρώτα τα λεγόμενα άνωχεντικά βλήματα, τα οποία του επιτρέπουν να εξακριβώση εάν κυριαρχή ποσικατικά του στόχου του και έπειτα μόνο έρχεται ή σειρά των έκρηκτικών βλημάτων, που θα καταστρέψουν τον αντίπαλο. Για να γίνουν όλα αυτά άρκεί να πατήση μερικά κουμπιά. Ταυτοχρόνως όμως ο αεροπόρος του καταδωκτικού πρέπει να έχη το βλέμμα και το πνεύμα του έτοιμο να στραφή προς όλες τις κατευθύνσεις. Πρέπει να διατηρή πρώτα προσεκτικά το αεροπλάνο του στην κατάλληλη θέση. "Επειτα είναι πολύ πιθανόν, ενώ αυτός αγωνίζεται με τον αντίπαλο που εξέλεξε να προσγγίζουν άλλο έχθρικά αεροπλάνα από ψηλά έπάνω, από τα πλάγια, από πίσω. Και πρέπει, κατά συνέπεια, να είναι έτοιμος, μ' έναν έπιτυχημένο χειρισμό, με μιάν άπότομη πτώσι σε βάθος χιλιάδων όλων μέτρων, ν' αποφύγη

τον τρομερό κίνδυνο και να κατορθώση πάλι να βρεθί σε καταλληλή θέση, για να έπιτεθί εναντίον άλλου αντίπαλου...»

"Όταν, λοιπόν, έχη κανείς όλα αυτά ύπ' όψιν, μπορεί να εκτιμήση τί σημαίνουν τα λίγα λόγια ενός πολεμικού άνακοινωθέντος, που αναφέρουν ότι άρισμένα σμήνη καταδωκτικών συμμέτεσχον σε τρεις ή τέσσερις αερομαχίες μέσα στην ίδια μέρα, όπως μπορεί επίσης να καταλάβη θαυμάσια, γιατί ύπουργός ενός των έμπολέμων κρατών, αναφερόμενος στις καθημερινές αερομαχίες έδήλωσεν ότι: «...Όταν μετά την νίκη παραλαύνουν τα στρατευμάτα μας, όλοι θα χειροκρατήσωμε μ' ένθουσιασμό την διέλευσι των δημιουργών της νίκης. "Όταν όμως φθάση ή σειρά των αεροπορών, όλοι θα γονυπετήσωμε στο πέρασμά τους, για να έκφράσωμε έτσι την άπέραντη ευγνωμοσύνη μας στους κυρίους δημιουργούς της νίκης».

Και δεν θα κάμουν καμμιάν ύπερβολή, γιατί πραγματικά ή νίκη δεν θα κριθί παρά μονάχα από την εύτολμια, άποφασιστικότητα και αυτοθυσία των ανθρώπων του ύψους, των ήρώων αυτών του αιώνας μας, που δίκαια συγκεντρώνουν τον θαυμασμό όλων, έστω και την στιγμή που πίνουν τραπέζα, στο διπλανό μας τραπέζι, το πιστό τους...

ΣΟΝΑΘ

ΑΡΕΤΕΣ

ΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

"Ενα ξένο περιοδικό, άσχετο με τις άρετες του άνδρος και της γυναίκος, παραθέτει τον κατωτέρω πίνακα, στον οποίο αναφέρονται οι κυριότερες άρετες των δύο φύλων:

Ο άνδρας είναι δυνατός — Η γυναίκα είναι άραιο.

Ο άνδρας έχει τόλη και πεποίθησι — Η γυναίκα δειλία και μετοιοφροσύνη.

Ο άνδρας είναι μέγας όταν ένεργή — Η γυναίκα όταν παύσι.

Ο άνδρας λάμπει στην άγορά — Η γυναίκα στο σπίτι.

Ο άνδρας μιλεί για άα πληροφορη — Η γυναίκα για να πείθι και να γλυκαίνι.

Ο άνδρας έχει τραχεία καρδιά — Η γυναίκα μαλακή και τρυφερή.

Ο άνδρας έμποδίζει την άθλιότητα — Η γυναίκα την άνακαούφιει.

Ο άνδρας έχει έμπιστοσύνη — Η γυναίκα έχει φιλακαλία.

Ο άνδρας έχει κρίσι — Η γυναίκα έχει εύαισθησία.

Ο άνδρας έχει δικαιοσύνη — Η γυναίκα έχει έλεος.

ΕΠΙΦΩΡΕΣ ΠΟΥ ΦΟΡΙΖΟΥΝ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ

★ Είναι ένα μεγάλο δυστύχημα το να μην έχη κανείς άρκείτο πνεύμα για να μιλά, ούτε άρκητή κρίσι για να σωπαίνι.

Λά Μ π ρ υ γ ι έ ρ

★ Η καθαριότητα όταν εκφράζεται μ' ένα μέτρο, είναι άρκητή. "Όταν όμως φθάνη στην ύπερβολή, γίνεται μιά στενότης του πνεύματος.

Φενελογ

●● ΜΙΑ ΑΘΑΝΑΤΗ ΙΠΠΟΤΙΚΗ ΕΠΟΠΟΙΔ ●●

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.—

"Ενας νεαρός εύπατριδης φθάνει στο Παρίσι και διευθύνεται στο Λούβρο, όπου ζητεί να παραδώσι μιά έπιστολή στον κ. ντε Γκιτώ τον άρχηγό των σωματοφυλάκων της Βασιλείας.

Ο ντε Γκιτώ άπουσιάζει όμως και του άπαντούν να περάση το άπογευμα στις πέντε. Καθώς εινε έτοιμος να βγί από την αλή του Λούβρου, του δίδεται ή εύκαιρία να σώσι τη ζωή μιάς άκολούθου της Βασιλείας, της δεσποινίδος ντε Σερναί, που κινδύνευσε να πέση από ένα άμάξι. Μέχρις ότου έλθι ή άρα της συναντήσεως του με τον κ. ντε Γκιτώ, ο νεαρός εύπατριδης περιπλανάται διακοστούς δρόμους και, κατά την διάρκεια αυτής της περιπλανήσεως, κατορθώνει να γνώη χρήσιμος στον περίφημο ποιητή και ζωγράφο Σιρανό ντε Μπερζερακ, με τον οποίον γίνεται έπειτα στενοί φίλοι. Λίγη άρα άργότερα, καθώς ο ήρωας μας παρακολουθεί την ζωηρή κίνησι του μεγάρου Νεβέρ, στο οποίον δίδεται μιά έορτή εκείνη την ήμερα, έλπει να περνώ από μπροστά του, μέσα σ' ένα άμάξι, σαν μιά φευγαλέα όπτασις, ή έυραία νέα της οποίας είχε σώσει τη ζωή. Το βλέμμα της τον κάνει για μιά στιγμή να τ' άχάσι).

2ον

Τα μάτια του έσκοτίσθηκαν και άπλωσε το χέρι του σαν να ήθελε να πιασθί από κάπου.

Η ταραχή όμως αυτή ήταν προσωρινή. Και, μιά στιγμή έπειτα, ο 'Ιππότης Ταγκρέντ είχε ανακτήσει όλη την ψυχραιμία του.

Αντίκρυσε τότε ένα θέαμα, που έκαμε την ψυχή του να πλημμυρίση από όργη και άγαλιάκτση.

"Ενα άλλο άμάξι έρχόταν τρέχοντας σαν δαιμονισμένο πίσω από το άμάξι της ώραιας νέας και σε μιά στιγμή το πρόσλαβε.

Τα δύο άμάξια βρέθηκαν το ένα πλάι στο άλλο και για να συνιςουν το δρόμο τους θα έπρεπε το ένα απ' τα δύο να ύπουχωρήσι.

Συνέβη τότε το έξης:

Από το δεύτερο άμάξι έπηδήσαν μερικά νεοί και ένας απ' αυτούς έπραγώρησε με άπειλητικές διαθέσεις εναντίον της νέας, που, στο αντίκρυσμά του, έρριξε μιά σπαρρακτική κραυγή.

Ο 'Ιππότης έκαμε μερικά βήματα προς τα έμπρός και άκουσε έτσι τον έξης διάλογο:

Ο άνθρωπος που είχε πηδήσει από το δεύτερο άμάξι έλεγε προς την τρομαγμένη νέα:

—Επί τέλους, ώραιά μου! Αυτή τη φορά δεν θα μπορέσης να μου ξεφύγης!

—Αν με έγγισετε, θα καλέσω εις βοήθειαν!

—Κανείς δεν θα έλθι να σ' άσ βοηθήσι. Και λέγοντας αυτά, έκαμε ένα νεύμα στους ανθρώπους του να πλησιάσουν.

Ο 'Ιππότης Ταγκρέντ δεν έπεριμένε περισσότερο.

Έσπρε άμέσως το ξίφος του και άρμησε σαν λυσσασμένος εναντίον των ανθρώπων αυτών.

αυτο του άνησιχο, αλλά δεν έννοούσε να ύποχωρήσι.

—Είμαι στρατιώτης, είπε. Δεν γνωρίζω παρά μόνο εκείνους που συναντά στο πεδία των μαχών.

Η άπάντησις αυτή έφάνηκε προσβλητική στον εύπατριδι, γιατί έφώνασε άμέσως:

—Είμαι ο δούξ της 'Ορλεάνης!

—Λετε ψέματα! Έκαμε ο Ταγκρέντ.

Ο Γκαστόν της 'Ορλεάνης —γιατί αυτός ήταν— έθύμωσε ύπερβολικά.

Ποτέ άδελφός του βασιλέως δεν βρέθηκε σε πιο άξιοθήρητη θέση.

—Λετε ψέματα! έπανέλαβε ο νέος. Ένας άδελφός του βασιλέως δεν προσβάλλει ποτέ μιά γυναίκα και μάλιστα έμπρός στο άγαλμα του πατέρα του!

Και, με μιά έπιβλητική χειρονομία, ο 'Ιππότης έδειξε το άγαλμα του 'Ερρίκου 4ου, που βρισκόταν μερικά μέτρα πιο πέρα, στην πλατεία Ντωφέν.

Αντί όμως ή φράσις αυτή να έξεγειρή έκείνους στους οποίους άπετεινέτο, τους έπροκάλεσε τούναντιον μιά μεγάλη θυμωδία.

—Έσκασαν άμέσως στα γέλια, όπως και ο δούξ της 'Ορλεάνης.

Η σκηνή είχε άρχισι να γίνεται κομική.

Ο πρίγκηψ έπαι:

—Εύχαρίστησε το μεγάλο 'Ερρίκο, νεαρέ, γιατί αυτός σε έσωσε.

Και, λέγοντας αυτά, έτρεξε να μπη σ' άμάξι του και έφυγε.

Η νέα έπρόβλεπε τότε το ξανθό της κεφάλι από την πόρτα του άμαξιού και έπαι:

—Κύριε, σ' άς εύγνωμοώ! Πόσα πράγματα όφειλω στη γενναιότητα και το θάρρος σας!

—Δεν μου όφείλετε τίποτε, άπήντησε ο νέος. Έκαμα απλώς το καθήκον μου.

Σε λίγο έπρόσθεσε:

—Πρέπει να με συγχωρήσετε, δεσποινίς, γιατί είμαι πολύ διαστειμένος. Κινδυνεύω να χάσω μιά συνάντησι, από την οποίαν εξαρτάται όλη ή ζωή μου.

—Μά που πηγαίνετε λοιπόν;

—Στο Λούβρο.

—Και έγω έκει πηγαίνω. Ποιον πρόσκειται να συναντήσετε;

—Τον κ. ντε Γκιτώ, τον άρχηγό των φρουρών της Βασιλείας.

—Α! Τότε μην άνησυχήτε. Είναι πολλοί φίλος μου και θα σ' άς συγχωρήσι. Θέλετε ν' άνεβήτε στο άμάξι μου;

Η παρακλήσις αυτή ειπώθηκε με τόση χάρι, ώστε ο Ταγκρέντ δεν εύρηκε τη δύ-

ναμι να άρνηση.

«Αλλά τότε έπρεπε να σι ο άμαξας δεν δρισκόναν στη θέση του.

Προφανώς, τρομαγμένος από δι,τι είχε συμβεί και φοβούμενος ότι θα έπακολουθούσε συμπτωκή, είχε έξαφρανισθή.

Ο Ιππότης έπρόθυμοποιήθηκε να αναλάβει αυτός τή άνία, αλλά η νέα δεν θέλησε να τον άρνηση να ανέβει μόνος στην έδρα του άμαξά.

«Ανέβηκε λοιπόν και αυτή και έτσι οι φρουροί του Λούβρου είδαν έκπληκτοι σε λίγο να μπαίνει μέσα στη μεγάλη αΰλη του άνακτόρου ένα άμαξι χωρίς άμαξά και ύπηρέτες, που το άδηγούσε ένας στρατιώτης, έχοντας δίπλα του μια χαριτωμένη νέα.

«Όπως έφοδόνταν ο Ιππότης, η ώρα της συναντήσεως είχε περάσει.

Και όμως ο Ταγκρέντ δεν ήταν καθόλου στενοχωρημένος γι' αυτό.

Είχε μεγάλη έμπιστοσύνη στο άστέρι του και πρσπαντός στην προστασία που του προσέφερε η νέα αυτή, που τόνον άπροσδόκητα είχε βρεθεί στο δρόμο του.

Πράγματι, η δεσποινίς ντε Σερναί του επανέλαβε άλλη μια φορά την υπόσχεσή της ότι θα μιλούσε στον κύριο ντε Γκιτώ. Την άπεχρητέγησε λοιπόν και έτοιμάσθηκε να φύγει από το Λούβρο, άφου δεν είχε πια τίποτε να κάνει εκεί.

Μά τη στιγμή που έτοιμαζόταν να διγί από το Λούβρο, άκουσε έναν από τους φύλακες να τον φωνάζει:

— «Ε! Λοχία! Έσας περιμένει ο λοχαγός των φρουρών της βασιλίσσης;»

— Ναι.

— Δεν μπόρεσε να σάς περιμένη περισσότερο γιατι άργήσατε. Άφησε αυτό το σημείωμα για σάς.

Ο Ιππότης άνοιξε διαστικά το φάκελλο και έδιόδασε:

«Ο κ. ντε Γκιτώ θα περιμένη αύριο το νεαρό εύπατρίδη, που του έζητήσε άκρόασι, για να του άνακοινώση το πρτειχόμενο του κιβωτίου, που πρέπει να έχη μαζί του».

— Καλά! έπιθύρισε ο νέος. Θα ξαναγυρίσω αύριο το πρωί.

Η ΑΠΑΓΩΓΗ

«Όπως είχε είπει στο Σιρανό, ο Ιππότης είχε φθάσει στο Παρίσι την προηγούμενη ήμέρα και είχε σταθεύσει στο πανδοχείο του «Λευκού Ιππου», επί της οδού Δελφίνου.

Κατά την άφιξί του, έκρατούσε στα χέρια του ένα σεντούκι που δεν θέλησε με κανένα τρόπο να το άποχωρισθί.

Το γεγονός αυτό είχε έκπληξει το πρσσωπικό του πανδοχείου.

«Άμέσως, έπειτα, ο νεαρός εύπατρίδης έφρόντισε να βρή ένα δωμάτιο στο όποιον να μπορούσε να έγκατασταθί, έπειδή, όπως φαίνεται, το θαλάντίο του δεν μπορούσε να άνέξει στα έξοδα του πανδοχείου.

Εύρηκε τέλος εκείνο που έζητούσε σ' ένα σπίτι του πρσαστείου της Άγίας Γενεβιέβης.

Ο Ιππότης έγκατεστάθη εκεί και μια ώρα άργότερα έκοιμόταν μισαντυμένος.

Όλη τη νύκτα, είχε άνειρευθί τους θησαυρούς που ήταν έέβαιοσ ότι θα άποκτούσε. Και το πρωί έσηκώθηκε γεμάτος εύθυμία και χαρά.

Έκλειδωσε τότε καλά το σεντούκι που είχε μαζί του και έφυγε για το Λούβρο.

Σε προηγούμενο κεφάλαιο, είδαμε πώς τον ύπεβέβη ο κ. ντε Κομνένγκ, καθώς και την περιπέτεια του στην Πόν-Νέφ, που την διέσχισε δυο φορές.

Κατά την πρώτη είχε βρή ένα φίλο. Και τη δεύτερη φορά είχε συναντήσει τη γυναίκα, που έρεξης έμελλε να άσχολησθί αλη τη σκέψι του.

Έχασε όμως το ραντεβό του με τον λοχαγό της φρουράς της βασιλίσσης και έτσι η συνάντησις μαζί του άνεβλήθη για την άλλη ήμέρα.

Όταν έφυγε από το Λούβρο, στενοχωρημένος λίγο για την τραπή που είχαν πάρει τα πράγματα, ο Ιππότης άπέφυγε να

22

διασχίση για τρίτη φορά τη μοιραία γέφυρα και έφθασε στη συνοικία των Σχολών περνώντας από το Σατελέ.

Δεν έλπιμόνησε ότι είχε δώσει ραντεβό με τον πρωτότυπο φίλο του, που του είχε υπόσχεθί να τον κάμει να γνωρίση τις διασκεδάσεις του Παρισιού και να τον γνωρίση με μέλη της άνωτέρας παρισινής κοινοσίας.

Η άμφιεσίς του δεν τον ίκανοποιούσε όμως και έπιτάχυνε το δήμα του για να προφθάση να την άλλάξει.

Όταν έφθασε στο πρσάτειο της Άγίας Γενεβιέβης, είχε πια νυκτώσει έντελώς.

Ο Ιππότης έπέρασε γρήγορα έμπρός από το διαμέρισμα της σπιτονοικοκυράς του και άνέβηκε στο δωμάτιό του, χωρίς να τον άντιληφθί κανείς.

Μόλις έμπηκε μέσα, άναψε ένα φανάρι και άρχισε να καλλυπίζεται με τη μεγαλύτερη φροντίδα, όπως πρέπει να κάνει κάθε άνθρωπος όταν πρόκειται να παρουσιασθί σε καλό κόσμο.

Όταν τέλος ο καθρέφτης του τον έπληροφόρησε ότι είχε δώσει στο πρσωπό του τη νεανική χαρί, διευθύθηκε προς το μέτωπο είχε άφηση το σεντούκι του για να πάρη από εκεί το καλύτερο έδυμά του.

Άλλά, καθώς έτοιμαζόταν να περάση το κλειδί στην κλειδαριά, παρατήρησε έκπληκτος ότι το σεντούκι ήταν άνοιχτό.

— Και όμως εγώ ένόμια ότ, το είχα διπλοκλειδώσει! έκαμε ο Ιππότης.

Η έκπληξις του έγινε μεγαλύτερη, όταν άνοιξε το σεντούκι.

Τα ρούχα του, μέσα σ' αυτό, ήταν άνακατεμένα, σαν κάποιος να είχε μάζει.

Άλλά το πολύτιμο κουτί δεν ύπήρχε πουθενά.

Ο Ιππότης, μη θέλοντας να το πιστεύσει, άδειασε όλο το περιεχόμενο του μικρού σεντουκιού.

Άλλά και πόλι χωρίς άποτέλεσμα.

Το κουτάκι του μέσα στο όποιον περιείχοντο, όλες οι έλπίδες του, το μέλλον του είχε έξαφρανισθή.

Άφησε τότε μια κραυγή και κατέπεσε, τσακισμένος από τη λύπη, σ' ένα κάθισμα.

Για μια στιγμή, πρέμεινε σαν άπολιθωμένος, χωρίς καμμία σκέψη να περάση από το μυαλό του.

Άλλά, λίγη ώρα άργότερα, είχε άνακτήσει την ψυχραιμία του. «Έπιτάχθηκε άμέσως επάνω και η πρώτη του έντύπωσις ήταν να τρέξη στη σπιτονοικοκυρά του.

Αυτή έπρεπε να έξη βέβαια αν έμπηκε κανείς στο δωμάτιό του την ώρα που έλειπε.

Η σπιτονοικοκυρά του δεν ήταν όμως στα δωμάτιό της.

Ο Ιππότης άρχισε να σκέπτεται.

— Πολύ περίεργη αυτή η κλοπή, έλεγε.

Ο κλέφτης άφησε τα ρούχα, το πορτοφόλι, τα πάντα, και έπήρε μόνο το κουτί αυτό, που δεν πρέπει να έχη καμμία αξία για κανένα άλλον εκτός από μένα. Δεν πρσκειται λοιπόν για κοινή κλοπή... Έκείνος που το έπήρε άπέβλεπε προφανώς σε άλλο σκοπό.

Ο νέος, όσο πιο πολύ έσκεπτόταν, τόσο πιο πολύ έδυθίζόταν στο μυστήριο αυτής της κλοπής.

— Πάει να μου φύγη το μυαλό! έφώνασε σε μια στιγμή, σφίγγοντας την έπιτολή που έλεγε ότι έπρεπε να ιδί τον κ. Γκιτώ το ίδιο πρωί.

Άλλά πώς ν' άνακαλύψη το μυστηριώδη κλέφτη, που είχε φύγει, χωρίς ν' άφήση κανένα σημάδι; Πώς να βρή το κουτί που έκλεινε όλες τις έλπίδες του και χωρίς το όποιον δεν μπορούσε να παρουσιασθί στον κ. ντε Γκιτώ;

Δεν ήταν δυνατόν να άμολογήση την έξαφρανίς του κυτίου, γιατί τότε κανείς δεν θα το έπίστευε. Θα τον έπερνούσαν άσφαλώς για άπατενά.

Η σκέψις ότ, θα τον έπερνούσαν ως άπατενά τον έλύπησε περισσότερο.

— Όχι! έπαιε. Δεν θα πάω αύριο στο Λούβρο. Δεν θα ιδώ τον κ. ντε Γκιτώ. Θα παρουσιασθί μπροστά του μόνο κρατώντας ψηλά το κεφάλι.

Κάθε θάρρος — έσυλλογίσθηκε — θα

τόν έδλαπτε. Ήταν προτιμότερο να κρατήσι το πράγμα μυστικό. Έτσι θα μπορούσε να συνεχίση τις έρευνές του, χωρίς να τον ύποπτευωνται.

Με μια άσυνήθιστη ψυχραιμία, έφριξε τότε μια ματιά στα ρούχα που ύπήρχαν μέσα στο σεντούκι και έδιόδλεξε άφου που του έταίριαζε καλύτερα. Γιατί, φυσικά, θα έπήγαμε στο ραντεβό που είχε δώσει με τον Σιρανό ντε Μπερζεράκ.

Άπετελείωσε σε λίγο την τουαλέττα του, έζωσε το ζίφος στη μέση του και έτύλιξε στο λαιμό του τη σάρπα της δεσποινίδος ντε Σερναί, που ήταν το τρσπαιο της συναντήσεώς του με την ξανθή νέα του Λουβρου.

Μισή ώρα άργότερα, δρισκόταν στο μέγαρο Ροάν.

Έκει, δεν έδυσκολεύθηκε να άνακαλύψη τον πολύτιμο φίλο του, που ήταν ντυμένος με μια ώραία χρυσοκέντητη στολή και έλαμπε από χαρά και εύθυμία.

Μόλις είδε τον Ιππότη, ο Σιρανό έτρεξε κοντά του, με άνοιχτά τα χέρια.

— Καλώς ήλθες, φίλε μου, έπαιε.

Και, χωρίς να χάση καιρό, έσπυεσε να τον παρουσιάση στην κυρία και τη δεσποινίδα ντε Ροάν.

— Αυτός ήταν ο ήρωας της Ιστορίας που μας διηγηθήκατε; έρώτησε η οικόδεσποινα τον Σιρανό.

— Μάλιστα, πριγκήπισσα. Σ' αυτόν όφειλω το ότ, εγώ άκόμη και ότ, έχω την τιμή να δρισκώμαι, αυτή τη στιγμή στο μέγαρό σας.

— Τι λέτε, κύριε άδβάρ; έκαμε η πριγκήπισσα, γυρίζοντας προς ένα μικροσκοπικόν άνδρα, που έφόρουσε ένα μικροτελές Ιερατικό άμφιον.

— Πριγκήπισσα, άπήνησε ο άδβάρ, ντε Γκορντί, η περιπέτεια που μας διηγήθι ο κ. Σιρανό ντε Μπερζεράκ είναι άναμφισβήτητως πολύ ένδιαφέρουσα. Και σε μένα όμως διηγήθηκαν μια άλλη περιπέτεια, που συνέβη έπίσης σήμερα κοντά στην Πόν-Νέφ και που είναι βέβαιος ότι θα την βρήτε πολύ ένδιαφέρουσα από την πρώτη.

Και ο πνευματώδης άδβάρ άρχισε να άφηγητά την έπίθεσιν που έκαμε ο δούξ της Όρλεάνης στην άμαξα μιας άμορφης νέας και το θλιβερό τέλος που έθεσε σ' αυτή η παρεμβάσις του ζίφους ενός άγνώστου.

Η άφήγησις αυτής της περιπέτειας ύπήρξε άρκετη για να στούση την πρσσοχή όλων προς το μέρος του νεαρού Ιππότη.

Άλλ' εκείνος που είχε ένθουσιασθί περισσότερο ήταν ο Σιρανό.

Άκτινοβολούσε από χαρά.

Και, όταν παρουσίαζε τον Ιππότη σε κανένα νέον προσκεκλημένο, δεν παρέλειπε να χρησιμοποίησθί έναν από τους κολακευτικούς τίτλους:

«Ο Σιτηρ μου, — Ο αντίπαλος του δουκός της Όρλεάνης! — Ο πρστάτης της άρετης, — Ο φίλος μου!»

Κατά την έσπερίδα αυτή, ο Ιππότης Ταγκρέντ είχε την εύτυχία να συναντήση άλλη μια φορά άκόμη τη νέα που, από μερικές ώρες τώρα, άπασχολούσε τη σκέψι του.

Η δεσποινίς Κλαίρη ντε Σερναί, μόλις τον άντίκρυσε, ήλθε κοντά του και του έμψήρισε σιγά:

— Άκόμη μια φορά σάς εύχαριστώ, κύριε!

— Άν κάποτε σάς χρειασθί ένα πιστό σπαθί, έπαιε ο νέος, θα μπορούτε με έμπιστοσύνη να ύπολογίζετε στο δικό μου.

— Αυτό μπορεί να γίνει.

— Θα με βρήτε λοιπόν, αν παραστήθι νάγκη, άπέναντι από το κολλέγιο της Ναβάρρας.

— Στο σπίτι της Μπαρμπέτας; έρώτησε με έκπληκτο ύφος η νέα.

Ο Ιππότης ήταν έτοιμος να έρωτήση την δεσποινίδα ντε Σερναί πώς έγνώριζε το σπίτι όπου έμενε. Άλλ' εκείνη τη στιγμή ένας εύθυμος ύμιλος παρέσυρε την ξανθή Κλαίρη και η έρώτησις άπέμεινε στα χείλη του Ταγκρέντ.

Ο νέος είχε άπομείνει μόνος.

Οι συγκινήσεις της ήμέρας αυτής ήταν πολλές, ώστε να νοιώθη την άνάγκη να

έκμυστηρευθί σε κάποιον τον πόνο του.

Έφρόντισε λοιπόν να βρή τον Σιρανό και, παίρνοντας τον παράμερα, του έπαιε:

— Φίλε μου, εινε άνάγκη να σάς μιλήσω... Μόλις συμβαίνει κάτι τρομερό!

— Και δεν μου το είπες άκόμη; Μίλησε γρήγορα!

— Μου έκλεψαν την κασετίνα, μέσα στην όποία ύπήρχαν όλες οι έλπίδες μου για το μέλλον.

Ένα μουνγκροτό εξέφυγε από τα χείλη του εύπατρίδου.

— Φίλε μου, είμαι κατεστραμμένος! έπαιε ο Ιππότης. Δεν μου άπομένει πια καμμία έλπις!

— Πώς όχι; έκαμε ο Σιρανό. Σου άπομένει η έλπις να ξαναβρής αυτό το πολύτιμο κουτί.

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΥΠΟΥΡΓΟΣ

«Ας έγκαταλείψουμε για λίγο τον Ιππότη Ταγκρέντ και το φίλο του, για να μεταφερθούμε στην άλλη άκρη του Παρισιού στο στενό της οδού Βαζιράρ.

Κάνοντας αυτό, θα άπομακρυνθούμε κοτ' άνάγκη από το μέγαρο Νεβέρ.

Η συνοικία των μοναστηρίων και των μεγάλων άρχοντικών μεγάρων ήταν αυτή την ώρα θυσιμμένη στον ύπνο.

— Άνέλτος σιγή και έρημία έδασίλευε όλη την πόλη.

— Όμως ένα μικρό οίκοδομημα, Ιταλικό ύψους, που ύψωνόταν κοντά στον κήπο του Λουξεμβούργου, δεν έκοιμόταν παρά τελώς επφανεϊσκά.

Η πρσσωπία του ήταν θυσιμμένη στο σκατάδι 'Αλλ' όλα σχεδόν τα παράθυρά του έβλεπαν προς τον κήπο ήταν φωτισμένα.

Κάθε τόσο, άνοιγε μια μικρή πορτίτσα πίσω από την όποια έξηλα ίζοντο μυστηριώδη πρσσωπα.

Στο πρώτο πάτωμα αυτού του σπιτιού — που δεν ήταν άλλο από το μέγαρο ντ' Αλγκιγιόν — έμπρός σ' ένα μικρό και άτενο γραφείο, έπιπλωμέ ο πολύ άπλά, ένας άνθρωπος άγρυπνούσε.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν καθισμένος σε μια τεραστιά πολυθρόνα, μέσα στην όποια ένανόταν το άδύνατο και άναιμικό κορμί του.

Το θαμπό φως της λάμπας εφώτιζε το γερόνιο κεφάλι του, από το όποιο δεν έβλεπε κανείς παρά μόνο το εύρύ μέτωπό του και το μικρό έκκλησιαστικό σκουφόρι του, κάτω από το όποιο έβγαίαν τούφες γκρίζων μαλλιών.

Σε μια στιγμή, ο άνθρωπος αυτός άεσκήκωσε το κεφάλι του.

Η κίνησις αυτή έφανερώσε το πρσωπό του, που ήταν γερομέγας και γεμάτος φροντίδες.

Γέρος; Και όμως, κυτταροτίν την πρσσωπικά. Ας έβλεπε κανείς ότι ο άνθρωπος αυτός μόλις θα έπρεπε να είχε περάσει τη πενήντα.

Άλλ' η συλλογή ήταν βοθειά χαραγμένη στο πρσσωπό του και το αΰλάκωνε με πρόωρες ρυτίδες.

Ο σιωπηλός αυτός άνθρωπος εσκήκωσε το χέρι και έκτύπησε ένα κουδούνι.

Στην πρόσκλησή του, ένας άνθρωπος έμπηκε μέσα στο δωμάτιο και στάθηκε όρθιος μπροστά του.

Ήταν ένας νέος, τριάντα περίπου έτών, μολονότ, η άυστηρή όψη του τον έκανε να φαίνεται μεγαλύτερος.

Ο νέος και ο νέος έμοιαζαν.

Είχαν την ίδια σοβαρή και σκυθρωπή φυσιογνωμία, την ίδια παγερή όψη.

Άπλή σύμπτωσης όμως.

Γιατί ο ένας — ο νέος — ήταν ο Καρδινάλιος δούξ του Ρισελιέ, πατρίκιος της Γαλλίας και πονίσχυρος πρσθυπουργός του βασιλέως Λουδοβίκου Ι3ου και ο άλλος — ο νέος — ο μυστικοσύμβουλος του Κράτους Λεόν Μπουτιλιέ ντε Σαβινύ.

Ο Ρισελιέ και ο Σαβινύ έμοιοζαν καταπληκτικά, όπως είπαμε.

Και μερικές κακές γλώσσες έξηγουσαν αυτήν την άμοιότητα, λέγοντας ότι η κυρία ντε Σαβινύ, η μητέρα του μυστικοσυμβούλου, είχε άλλοτε μια άδυναμία για τον πατρίσχο ύπομονό.

— Λοιπόν; έρώτησε ο Καρδινάλιος. Έτελείωσε το έμπιστευτικό ταχυδρομείο;

— Όχι άκόμη, Έξοχώτατε. Μας ήλθαν νέα από την Άγγλια, που τώρα μόλις το έρμηνεύσαμε.

— Έρω, ο βασιλεύς Κάρολος μας στέλνει πρσβευτή...

— Για να ζητήση την επάνοδο στη Γαλλία της βασιλομήτορος.

Η μεγαλοπρεπής φωνή του Καρδινάλιου έγινε πιο δυνατή.

— Η γνώμη του πρσθυπουργού και ο λοκλήρη του Συμβουλίου εινε αντίθετη προς την επάνοδο αυτή, που εινε έπικίνδυνη για την ειρήνη του Κράτους... Τί νέο έχοι από τη Λωρραίνη;

— Ο δούξ Κάρολος έπέστρεψε στο Κράτος του. Οι ύπηκοοί του τον ύποδέχθηκαν με διαμαρτυρίες.

Ο Κάρολος ΙΙος της Λωρραίνης είχε πρσ από λίγο καιρό έγκαταλείψει στο Γιβραλτήρ το εύνο του, δούκισσιν Νικολά, έναντίον της όποιας είχε έγειρει άγωγή διαζυγίου.

Χωρίς όμως να περιμένη την έκδοσι της άποφάσεως, έπήρε σε δεύτερο γάμο τη γυναίκα που άγαπούσε, τη Βεατρίκη ντε Κρεσύ.

Γι' αυτό οι καλοί Λωρραϊνοί, που ήταν πολύ θρησκόληπτοι, έχαιρέτισαν με διαμαρτυρίες την έπιστροφή του δουκός, όπως είχε άναφέρει ο Σαβινύ.

Ο Καρδινάλιος δεν μπόρεσε να συγκρατήση ένα έλαφο χαμόγελο.

— Ο δούξ διαμαρτυρείται εναντίον της άποφάσεως, που η Έξοχότης σας έλαβε γι' αυτόν, έπαιε ο Σαβινύ. Άπαιτεί να γίνει δεκτή στη: αΰλη η άδελφή του, ως σύζυγος του δουκός της Όρλεάνης.

— Ο δούξ της Όρλεάνης νομίζει όμως

— Ότι αυτό οι καλοί Λωρραϊνοί, που ήταν πολύ θρησκόληπτοι, έχαιρέτισαν με διαμαρτυρίες την έπιστροφή του δουκός, όπως είχε άναφέρει ο Σαβινύ.

Ο Καρδινάλιος δεν μπόρεσε να συγκρατήση ένα έλαφο χαμόγελο.

— Ο δούξ διαμαρτυρείται εναντίον της άποφάσεως, που η Έξοχότης σας έλαβε γι' αυτόν, έπαιε ο Σαβινύ. Άπαιτεί να γίνει δεκτή στη: αΰλη η άδελφή του, ως σύζυγος του δουκός της Όρλεάνης.

— Ο δούξ της Όρλεάνης νομίζει όμως

— Ότι αυτό οι καλοί Λωρραϊνοί, που ήταν πολύ θρησκόληπτοι, έχαιρέτισαν με διαμαρτυρίες την έπιστροφή του δουκός, όπως είχε άναφέρει ο Σαβινύ.

Ο Καρδινάλιος δεν μπόρεσε να συγκρατήση ένα έλαφο χαμόγελο.

— Ο δούξ διαμαρτυρείται εναντίον της άποφάσεως, που η Έξοχότης σας έλαβε γι' αυτόν, έπαιε ο Σαβινύ. Άπαιτεί να γίνει δεκτή στη: αΰλη η άδελφή του, ως σύζυγος του δουκός της Όρλεάνης.

— Ο δούξ της Όρλεάνης νομίζει όμως

— Ότι αυτό οι καλοί Λωρραϊνοί, που ήταν πολύ θρησκόληπτοι, έχαιρέτισαν με διαμαρτυρίες την έπιστροφή του δουκός, όπως είχε άναφέρει ο Σαβινύ.

Ο Καρδινάλιος δεν μπόρεσε να συγκρατήση ένα έλαφο χαμόγελο.

— Ο δούξ διαμαρτυρείται εναντίον της άποφάσεως, που η Έξοχότης σας έλαβε γι' αυτόν, έπαιε ο Σαβινύ. Άπαιτεί να γίνει δεκτή στη: αΰλη η άδελφή του, ως σύζυγος του δουκός της Όρλεάνης.

— Ο δούξ της Όρλεάνης νομίζει όμως

— Ότι αυτό οι καλοί Λωρραϊνοί, που ήταν πολύ θρησκόληπτοι, έχαιρέτισαν με διαμαρτυρίες την έπιστροφή του δουκός, όπως είχε άναφέρει ο Σαβινύ.

Ο Καρδινάλιος δεν μπόρεσε να συγκρατήση ένα έλαφο χαμόγελο.

— Ο δούξ διαμαρτυρείται εναντίον της άποφάσεως, που η Έξοχότης σας έλαβε γι' αυτόν, έπαιε ο Σαβινύ. Άπαιτεί να γίνει δεκτή στη: αΰλη η άδελφή του, ως σύζυγος του δουκός της Όρλεάνης.

— Ο δούξ της Όρλεάνης νομίζει όμως

— Ότι αυτό οι καλοί Λωρραϊνοί, που ήταν πολύ θρησκόληπτοι, έχαιρέτισαν με διαμαρτυρίες την έπιστροφή του δουκός, όπως είχε άναφέρει ο Σαβινύ.

Ο Καρδινάλιος δεν μπόρεσε να συγκρατήση ένα έλαφο χαμόγελο.

— Ο δούξ διαμαρτυρείται εναντίον της άποφάσεως, που η Έξοχότης σας έλαβε γι' αυτόν, έπαιε ο Σαβινύ. Άπαιτεί να γίνει δεκτή στη: αΰλη η άδελφή του, ως σύζυγος του δουκός της Όρλεάνης.

— Ο δούξ της Όρλεάνης νομίζει όμως

— Ότι αυτό οι καλοί Λωρραϊνοί, που ήταν πολύ θρησκόληπτοι, έχαιρέτισαν με διαμαρτυρίες την έπιστροφή του δουκός, όπως είχε άναφέρει ο Σαβινύ.

Ο Καρδινάλιος δεν μπόρεσε να συγκρατήση ένα έλαφο χαμόγελο.

— Ο δούξ διαμαρτυρείται εναντίον της άποφάσεως, που η Έξοχότης σας έλαβε γι' αυτόν, έπαιε ο Σαβινύ. Άπαιτεί να γίνει δεκτή στη: αΰλη η άδελφή του, ως σύζυγος του δουκός της Όρλεάνης.

— Ο δούξ της Όρλεάνης νομίζει όμως

— Ότι αυτό οι καλοί Λωρραϊνοί, που ήταν πολύ θρησκόληπτοι, έχαιρέτισαν με διαμαρτυρίες την έπιστροφή του δουκός, όπως είχε άναφέρει ο Σαβινύ.

Ο Καρδινάλιος δεν μπόρεσε να συγκρατήση ένα έλαφο χαμόγελο.

— Ο δούξ διαμαρτυρείται εναντίον της άποφάσεως, που η Έξοχότης σας έλαβε γι' αυτόν, έπαιε ο Σαβινύ. Άπαιτεί να γίνει δεκτή στη: αΰλη η άδελφή του, ως σύζυγος του δουκός της Όρλεάνης.

— Ο δούξ της Όρλεάνης νομίζει όμως

— Ότι αυτό οι καλοί Λωρραϊνοί, που ήταν πολύ θρησκόληπτοι, έχαιρέτισαν με διαμαρτυρίες την έπιστροφή του δουκός, όπως είχε άναφέρει ο Σαβινύ.

Ο Καρδινάλιος δεν μπόρεσε να συγκρατήση ένα έλαφο χαμόγελο.

— Ο δούξ διαμαρτυρείται εναντίον της άποφάσεως, που η Έξοχότης σας έλαβε γι' αυτόν, έπαιε ο Σαβινύ. Άπαιτεί να γίνει δεκτή στη: αΰλη η άδελφή του, ως σύζυγος του δουκός της Όρλεάνης.

— Ο δούξ της Όρλεάνης νομίζει όμως

— Ότι αυτό

βέβαιος πώς κάτω από τόν άδω άυτό άν θρωπάκο κρύβεται ένα πρόσωπο πολύ σημαντικό ή τουλάχιστον ότι τόν χρησιμοποιεί ως προμαχάνα. Γι' αυτό σάς είπα ότι έπρεπε να τόν συλλάβετε... Θά ξαναφύγετε λοιπόν τώρα και θα προσπαθήσετε να κάμετε αυτή τη φορά εκείνο που θα έπρεπε να είχατε κάμει ήδη. Πάρτε μία διαταγή. Μ' αυτή θα μπορέσετε να έχετε στη διάθεσή σας τούς στρατιώτες που θα συναντήσετε στο δρόμο. Πηγαίνετε! Και μην ξαναγυρίσετε εδώ άν δεν μου φέρετε τόν άνθρωπό μας!

Μόλις έφυγε ο καλόγερος, ο Ρισελιέ έγυρσε πρὸς τόν Σαδινύ.

— Τά πράγματα αρχίζουν να γίνονται πολύ σοβαρά! Είπε. Πρέπει να λάβουμε δλα μέτρα γιά να προφυλαχθούμε. Έμπρός λοιπόν! Δεν έχουμε καιρό να χάνουμε!

Τη στιγμή εκείνη κάποιος εκτύπησε και πάλι στην πόρτα.

*Ήταν ο γραμματέας που έφερνε ένα γράμμα.

— Άπό πού; έρώτησε ο καρδινάλιος.

— Άπό τόν Σαντιγύ.

— Έπί τέλους!

*Ο Ρισελιέ άνοιξε τόν φακέλλο και έρριξε μία ματιά στην έπιστολή. Τό πρόσωπό του άλλαξε άμέσως ύφος.

*Έπειτα έδωσε τόν γράμμα στόν Σαδινύ.

— Διαβάστε το! Διέταξε.

*Ο μυστικόςύμβουλος άρχισε την ανάγνωση.

*Ο βασιλεύς έδωκε σέ κινήσι. *Ο κ. ντε Σένκ — Μάρος συνάδευε την Αύτο Μεγαλειότητα. *Ο Βασιλεύς όμως έγυρσε μόνος και ο μέγας αυλάρχης δεν εμφανίστηκε στο άνάκτορο.

— Σας τόν έλεγα! έφώναξε ο Ρισελιέ. *Ο άνθρωπος αυτός είναι ένα φαρμακερό φίδι. Είμαι βέβαιος ότι μάς προτοιμάει κάποια προδοσία. Πού να πέρασε άραγε την ημέρα του;...

— Στο μέγαρο Νεβέρ ασφαλώς.

— Θά τόν μάθωμε κι' αυτό... Νά ο κατάσκοπός μας της Πόν-Νέφ.

Στό μισόανωγματο της πόρτας είχε φωνή ένας αλλοιθάρως.

— Προχώρησε, Ρουσσέν, είπε ο καρδινάλιος. Τί νέα μάς φέρνετε;

— Μία συμπτλοκή έγινε σήμερα στο μικρό δρόμο...

— Καλά, δέχομαι ο Ρισελιέ. Αυτό δεν είναι δική μας δουλειά. Έξακολούθησε...

— Ένας ψηλός τά είχε βάλει μ' ένα νεαρό στρατιώτη...

— Έξακολούθηστε, σάς είπα.

*Ο Ρουσσέν είχε μείνει έκπληκτος.

*Ο έξοχότατος σάς ρωτάει άν συνέβη τίποτε ύποπτο στο μέγαρο Νεβέρ, είπε σιγά ο Σαδινύ.

— Όχι, όχι!... Έκαμε ο Ρουσσέν.

*Ήλθαν όμως πολλοί εύπατρίδαι... ο δούξ της Γκιζης, ο άδελφός ντε Γκοντί, ο δούξ ντε Μπωφόρ...

— Όλοι οι έχθροί μου! Ποιός άλλος;

*Ήλθε επίσης μία ξανθή και πολύ όμορφη νέα μέσα σ' ένα άμάσι της αλής...

— Τό όνομά της;

— Δεν μπορέσα να τόν μάθω. Άλλά έπρόσεξα τά χαρακτηριστικά της.

— Πρέπει να την βρούμε αυτή τη νέα, έκαμε ο καρδινάλιος. Τίποτε άλλο;

*Ήλθε επίσης στο μέγαρο ένας Ιππεύς. Θά έπρεπε να είχε κάμει πολύ δρόμο, γιατί τόν άλόγο του ήταν λαχανισμένο και μουσκεμένο στόν ιδρώτα. Δεν είδα τόν πρόσωπό του, άλλ' όταν έφθασε, άκουσα να τόν ζητούν νέα από τόν Σαντιγύ...

— Ο Σένκ-Μάρος! Είμαι βέβαιος ότι αυτός ήταν!

— Ο ψηλός και ο στρατιώτης έμπήκαν επίσης στο μέγαρο, αλλά χωρίς καμιά κακή πρόθεση, γιατί...

— Δεν μ' ενδιαφέρει αυτό. Δεν είδατε κανένα άλλον; Γιά θυμηθήτε καλά!

— Δεν μ' ενδιαφέρει αυτό. Δεν είδατε κανένα άλλον; Γιά θυμηθήτε καλά!

— Χθές τόν δρόμο έπαρουσιάστηκε στο μέγαρο ένας εύπατρίδης πολύ καλοντυμένος. Τόν περιεσκόπησε μία πολυάριθμη συνοδεία. Έφορσαν όμως όλοι μάρκες και έτσι δεν πόρεσα να διακρίνω τά πρόσωπά τους.

— Ποιός να ήταν αυτός πάλι; Έκαμε άνήσυχος ο καρδινάλιος.

— Δεν ξέρω, άπήντησε ο άστυνομικός.

*Άκουσα μόνο τούς άθρόπους του να προφέρουν τόν όνομα τού δούκός της Όρλεάνης.

— Αυτός θα ήταν, είπε ο καρδινάλιος. Καλά, πήγαμε...

*Όταν ο Ρουσσέν έβγηκε από τόν δωματίο, ο Ρισελιέ εξακολούθησε:

— Όστε όλοι τους ήταν συγκεντρωμένοι εκεί! *Ο Μπωφόρ, ή Μονμπάζόν, ή Γκοντί, ή πριγκίπισσα Ροάν-Γκεμενέ, ο δούξ της Γκιζης, ή πριγκίπισσα Άννα, ή Σένκ-Μάρος και ο δούξ της Όρλεάνης. Θά έδιναν τά πάντα γιά να μάθω τά σχέδιά τους! (Γά μάτια του άστράψαν). Θά τούς συντρίκω όλους — εξακολούθησε. *Ο Μπωγινύθν θα πλερώσει πολύ άκούδα την προδοσία του... ο δούξ Κάρολος θα χάσει τόν δουκάτο του... *Ο Σουασόν και ή Γκιζης κατήντησαν άνυπόφοροι. Άς προσέξουν όμως! Γιατί δεν είμαι από τούς άνθρώπους που διατάζω έμπρός σέ τίποτα! Μου φαίνεται, πώς τόν καλύτερο θα ήταν να κλείσω την πριγκίπισσα Ροάν-Γκεμενέ και τη δούκισσα τού Νεβέρ σέ μοναστήρι και να στείλω τόν Γκοντί και τόν Σένκ-Μάρος μέσα σ' ένα λάκκο! Άπομένει όμως ο δούξ της Όρλεάνης. Δεν θέλω να τόν στείλω στο δήμο. Έκείνο που έπιθυμώ είναι να τόν ταπεινώσω τόσο πολύ, πού να μη μπορεί να ξανασηκωθεί πιά... Θά τόν μεταβάλω σέ καταδότη! *Ο άδελφός τού βασιλέως θα προδώσει τούς συνενόχους του! Με αυτό τόν τρόπο, θα άπαλλαγώ από τούς συνωμώτας και θα έπισύρω τη γενική περιφρόνηση στο δούκα της Όρλεάνης!

*Άρκει μόνο να μπορέσω να τούς χωρίσω!

*Ο Σαδινύ έτρεπε άκούγοντας αυτά τά λόγια.

Είχε αντιληφθή πόσο σατανικό ήταν τόν σχέδιο τού καρδινάλιου.

ΙΟΥΛΙΟΣ ΜΑΖΑΡΙΝΟΣ

Μία γλυκερή και μελωδική φωνή άκούστηκε από τόν βάθος τού δωματίου.

— Πολύ άργά, έξοχότατε! Είπε όλοι ένωμένοι! Ή συμφωνία εκλείσθηκε μεταξύ των!

*Ο καρδινάλιος έγυρσε άπότομα.

*Άπό μία μικρή μυστική πόρτα είχε προβάλλει ένας άδελφός.

*Ο άνθρωπος εκείνος έχαιμογελούσε.

*Ήταν ο Ίούλιος Μάζαρινος.

*Επρόχωρησε άργά, ύπεκλήθη σέ σεβασμό έμπρός στόν καρδινάλιο και, έπειτα άνυψώνοντας τόν άνδστημά του, είπε:

— Ή συμφωνία εκλείσθηκε άπόψε στο μέγαρο Ροάν-Γκεμενέ.

— Τί ξέρετε λοιπόν; έρώτησε ο ύπουργός.

— Τά πάντα, έξοχότατε, άπήντησε άτάραχος ο μικρός άδελφός.

Και, με τη μελωδική του φωνή, άφηγήθη σ' όλους τούς λεπτομέρειες τόν σχέδιο τών συνωμώτων.

*Ο δούξ της Όρλεάνης φύγοντας από τόν Παρίσι μαζί με τόν δούκα της Γκιζης, είχαν πάει στο Σεντάν γιά να βρούν τούς πριγκίπτες, πού τούς έπεριέμεναν εκεί. Κατόπιν θα έπικολούθει ή έξέγερσις όλων ταύτοχρόνως. *Ο Σένκ-Μάρος, από τόν άλλο μέρος, θα προσπαθούσε να κερδίσει τόν βασιλέα πρὸς τόν μέρος τών συνωμώτων.

— Καί οι άρχηγοί της συνωμοσίας ποιό είναι;

— Ο δούξ της Όρλεάνης, ο άδελφός τού βασιλέως και ο πριγκίπης Κοντί πού φέρεται μετοιοφρόνως αυτή τη στιγμή τόν τίτλο τού δούκός τού Σουασόν, πρώτος έξάδελφος τού βασιλέως. Γιά τόν δούκα της Όρλεάνης δεν μπορεί φυσικά να γίνει λόγος. Ή ψυχή της συνωμοσίας είναι ο Κοντί.

— Ο Κοντί! Έκαμε ο Ρισελιέ. *Ο άνθρωπος αυτός θα βρίσκεται διαρκώς στο δρόμο μου!

*Έκείνηκε επί μερικές στιγμές και έπειτα είπε:

— Κύριοι, ο κύβος έρρίφθη! Θά πολεήσουμε μέχρι θανάτου με μοναδική ύποστροφή την άδελφία εθνία τού βασιλέως.

— Μπορούμε ίσως να ζητήσουμε τη συνδρομή της βασιλίσσης, συμβούλευσε ο Μάζαρινος. Στά έσωτερικά βέβαια δεν μπορεί να κάμει τίποτε. Άλλά δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι ή Άννα ή Αυστριακή είναι

έγγονη τού Καρόλου τού Ε' και ή άδελφή τού βασιλέως της Ισπανίας και της Αρχιδουκίσσης τών Κάτω Χωρών. Νομίζω λοιπόν ότι θα μπορούσε να μάς χορηγήσει στήν καταστολήν της συνωμοσίας.

— Νομίζετε λοιπόν ότι τόν κλειδί της ύποθέσεως είναι ή βασιλίσσα;

— Τόν κλειδί της ύποθέσεως, είπε ο Μάζαρινος, είναι ο κύριος Μπερνάρ.

*Ο Ρισελιέ και ο Σαδινύ είχαν μείνει κατάπληκτοι.

Τό άσμο αυτό όνομα, έπειτα από τόν ένδοξα όνόματα πριγκίπων και δούκων, έδημιούργησε μία αντίθεσις κάπως κομική.

— Ο κύριος Μπερνάρ; Έκαμε ο καρδινάλιος. Μήπως άστειεύσε;

— Δεν θα έταλμούσα ποτέ να τόν κάμω, έξοχότατε, άπήντησεν ο Μάζαρινος και, σκύθοντας, έψιθύρισε στο αυτί τού καρδινάλιου μερικές λέξεις, πού ο Σαδινύ δεν μπόρεσε ν' άκούσει.

*Ο Ρισελιέ ετινάσθηκε. Καί άμέσως έκαμε ένα νεύμα στόν μυστικόσύμβουλο να τούς άφήση μόνους.

*Έπειτα έπλησίασε τόν Μάζαρινό και έρώτησε με άγωνία:

— Όποτε τόν πρόσωπο αυτό είναι εδώ;

— Μάλιστα, έξοχότατε.

— Είθε τή βασιλίσσα;

— Όχι. Είθε όμως μίαν δεσποινίδα επί τών τιμών της βασιλίσσης.

— Ποιάν;

— Την δεσποινίδα ντε Σερναί.

— Άφηγηθήτέ μου τά πάντα, κύριο!

Είπε ο καρδινάλιος.

— Εύχαρίστως. Άπό καιρό τώρα παρακολουθώ κάθε τι πού ενδιαφέρει τόν Κράτος. Στο έξωτερικό ή έξοχότης σας έχει πολλούς έχθρους... Τελευταίως, έγνωρίσθηκα μ' ένα πρόσωπο, τόν όποιον θα δρώ σύντομα την εύκαιρία να σας παρουσιάσω... Είναι μία κυρία της άγγλικής άριστοκρατίας, ή κόμισσα τού Σούτλαντ. *Ο άδελφός της είναι ο λόρδος Μάκ-Λέγκορ, πού συνδέεται στενώς με τόν λόρδο Μονταγκιού. Σας άναφέρω όλα αυτά, γιά να σας κάμω να αντιληφθήτε ότι οι πληροφορίες μου προέρχονται από θετική πηγή. Νομίζω ότι ή έξοχότης σας γκαρίζει τόν πατέρα τών δύο αυτών προσώπων.

*Ήταν άλλοτε φίλος σας...

— Γιά ποιόν λοιπόν μιλάτε;

— Γιά τόν λόρδο Άντζουλ Μάκ-Ντέρμεντ.

— *Ό! Και βέβαια ήταν φίλος μου, είπε ο Ρισελιέ. Ζή λοιπόν άκόμη! Γιατί νομίζω ότι θα πρέπει να είναι πολύ γέρος...

— Ζή, έξοχότατε. Θά θυμάστε ίσως πώς ο λόρδος Ντέρμεντ ήταν άλλοτε ο πιστός σύντροφος τού δούκός τού Βούγκινχαμ...

— Ναι, έκαμε ο Ρισελιέ, στενοχωρημένος κάπως. Άλλά γιατί άργείτε τόσο; Πού θέλετε να καταλήξετε με όλα αυτά;

— Θά τόν αντιληφθήτε άμέσως, έξοχότατε. *Ο λόρδος Ντέρμεντ είναι σήμερα πολύ λυπημένος, γιατί έχασε ένα παιδάκι, πού τόν άγαπούσε πολύ. Τό παιδάκι αυτό ήταν τού δούκός τού Βούγκινχαμ και τού τόν είχε έμπιστευθή γιά να τόν άναθρέψη. Μία μέρα, λοιπόν, τόν παιδί εξαφανίσθη ύπό συνθήκες πολύ μυστηριώδεις... Είχα την εύτυχία όμως να άνευρω τά ίχνη του και ή έρευνά μου με έφερε τέλος σ' ένα μικρό σπιτάκι, πού βρίσκεται στη συνοικία της Άγίας Γενεβιέδης, κοντά στο λυκείο της Νασβάρρας.

— Και γιατί δεν με προειδοποιήσατε, γι' αυτό έγκαίρας; έρώτησε ο καρδινάλιος.

— Δεν ήθελα να ένοχλήσω την έξοχότητά σας, προτού να είμαι άπόλυτος βέβαιος... Έπειτα έροδθήκα μήπως τά πράγματα πάσουν άσχημη τροπή... Πολλές φορές ή έξοχότης σας παραφέρεται και λαμβάνει άποφάσεις, πού δεν είναι πάντοτε οι πιο συμφέρουσες...

— Τί θέλετε να πείτε;

— Ότι προτιμάτε να έξοντώνετε τούς αντιπάλους σας. Τούς στέλνετε στη Βασιλική ή τούς παραδίδετε στο δήμο.

— Και σεις τί θα έκόνετε στη θέση μου;

— Εγώ θα έπροτιμούσα να παίζω μαζί τους.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ή συνέχεια.

ΡΑΔΙΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Κάθε ήθοποιός, όταν πρόκειται να γυρίσει ένα νέο φιλμ, συνήθίζει να κάνει μία, μιά προσευχή, μία κίνησι, μία φράσι, πού νομίζει ότι τού φέρνει τύχη.

*Ίδου, λοιπόν, ποιές είναι οι παράξενες συνήθειες διάφορων γνωστών ήθοποιών:

*Η Λωρρέττα Γιούγκ κάνει με εύλάβεια τόν σταυρό της, τρεις φορές.

*Η Τζάννετ Γκαίνορ φορεί τά παπούτσια πού φορούσε όταν έγυρσε τόν «Έβδομο Ούρανο», την πρώτη θριαμβευτική της έπιτυχία.

*Η Πατρίτσια Έλλις φορεί ένα δαχτυλίδι παλαιάς εποχής μ' ένα πελώριο διαμάντι.

*Η Βαρβάρα Στάνγουικ έχει μέσα στην τσάντα της ένα άδαμαντοκόλλυ, άδαμάντι, άδαμάντι, άδαμάντι.

*Ο Κλάρκ Γκέμπλ σφυρίζει κάποιον άρισμένο σκοπό.

*Ο Γκάρρυ Κούπερ ψιθυρίζει «Χάι!».

Τέλος, ή πάντοτε μυστηριώδης Γκρέτα Γκάρμπο, μένει σιωπηλή και δεν άπεκάλυψε ποτέ σέ κανέναν άν κάνει ή δεν κάνει τίποτα.

ΑΣΦΑΛΩΣ ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ...

... *Ο Γκάρρυ Κούπερ είναι ο πιο ψηλός ήθοποιός τού Αμερικανικού Κινηματογράφου.

... *Η Γκρέτα Μούρ είναι ή πιο βαρεία βεντέτα.

... *Η Μαίρη Καρλάιλ ή πιο έλαφρή.

... *Η Λίλη Πόνς ή πιο κοντή.

... *Η Τζέιν Κράουφορντ ή πιο κομμωτημένη.

... *Η Άννιτα Λούις είναι ή ωραιότερα γυναίκα τού κόσμου.

... *Η Μπέττυ Γκρέμπλ έχει τόν πιο εύπλαστο σωμα.

... *Η Μάε Γουέστ έχει τόν πλουσιώτερο στήθος.

... *Η Ντρούβη Λαμούρ έχει τά πιο μακριά μαλλιά.

... *Ο Βίκτορ Μάκ Λάγκλεν έχει τά μεγαλύτερα πόδια.

... *Η Μύριαμ Χόπκινς έχει τά μικρότερα πόδια.

... *Η Κωνσταντίνη Μέννερ έχει τά πιο μακριά νύχια.

... *Η Άλμυ Φαίη έχει την πιο σπικωμένη μύτη.

... *Η Φράνσις Ντέιν είναι ή πιο ντροπαλή βεντέτα.

... *Η Μαίρη Πίκφορντ είναι ή πλουσιώτερα καλλιτέχνης τού κόσμου.

... *Ο Χάρολδ Λούδ είναι ο μεγαλύτερος στάρ γαιοκτήμων.

... *Ο Χέρμπερτ Μάρσαλ έχει ένα πόδι έζυλινο.

... *Η Ρόζαλιντ Ρούσσελ είναι ή καλύτερη παίκτρια γκόλφ.

ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

* Είναι άλήθεια πώς ο έρωτας σιωπηρεί την όμορφιά και πώς ή σάρκα τών γυναικών τρέφεται από τά χαδία, όπως ή μέλισσα από τά λουλούδια.

* Δεν είναι γνωστόν άν άγαπή περισσότερο ή γυναίκα ή ο άνδρας. Είναι όμως άπωσθήποτε βέβαιον ότι ή γυναίκα ξέρει πώς πρέπει να άγαπή.

* Ο έρωτας μοιάζει με τις έπιδημίες, από τις όποιες κινδυνεύει περισσότερο εκείνος πού τις φοβάται.

* Μη λυπηθείτε πότε ή γυναίκα, γιατί ή λύπη είναι γιά τούς άδυνάτους, ενώ ή γυναίκα είναι πολύ δυνατή.

* Η γυναίκα είναι σαν τόν νυχτολούλοδο της έρήμου. Όταν πές να τόν μυρίσεις, κλείνει τά πέταλά του, όταν άπομακρυνθείς, σκορπίζει μάταια τόν άρωμά του.

* Μονάχα ή γυναίκα θυσιάζεται μ' ένθουσιασμό. Πλάσμα λεπτό, ένθουσιάζεται εύκολα με κάθε τι τόν γενναίο και θεωρεί ως δόξαν να σφογγίση τά άδάρκα και να πρηγορή την άπελπισία.

* Γυναίκα πού δεν διεγείρει πιά συγκινήσεις, μπορεί ή ίδια να ύποστη άκόμη πολλές τέτοιες.

* Η γυναίκα καλλονή σπανίως συντελεί στην εύτυχία της. Οι ωραιότερες γυναίκες δεν ήταν εύτυχισμένες.

* Όταν ή γυναίκα άναγκάζεται να όμολογήσει ένα σφάλμα της, νομίζει άμέσως τόν εαυτό της θύμα.

* Η γυναίκα συγχωρεί την περιφρόνησι, την κτηνωδία, τόν μίσος, αλλά ποτέ την ειρωνεία.

* Οι γυναίκες είναι εύτυχεις πού είναι γυναίκες, γιατί άν ήταν άνδρες θα ήταν ύποχρεωμένες να παντρευθούν με γυναίκα.

* Η γυναίκα ποτέ δεν ξέρει γιατί άγαπή.

* Ο έρωτευμένος κάνει συνεχώς έντύπωσιν άνοήτου ανθρώπου. Η έρωτευμένη γυναίκα ποτέ.

* Δεν κάνει κανείς τίποτα γιά τόν έρωτα όταν δεν κάνει τόν πόν.

* Τό να κατηγορή κανείς μία γυναίκα γιάτ παρεσύρθη από έρωτα, είναι σαν να ζητή λόγο από έναν πού πνίγεται γιάτ έπεσε στο νερό.

* Όταν μία γυναίκα δεν μαντεύη άμέσως τόν έρωτα ενός άνδρος, αυτό σημαίνει ότι άγαπή άλλον.

* Γιά τις περισσότερες γυναίκες τόν άγαπών έναν άνδρα σημαίνει άπατάν έναν άλλον.

* Μεταξύ ενός τολμηρού και ενός λεπτού στούς τρόπους, ή γυναίκα θα έλξει τόν πρώτο.

* Κάθε άπόλυτη έξουσία έχει ως μοιραϊόν νόμον την σκληρότητα. Αυτό είναι άληθινόν γιά τούς σαφάπες τούς στρατιωτικούς και τούς έραστές.

* Γιά τόν άνδρα, νόμος τού έρωτος είναι ή ύποδούλωσις της γυναίκας. Ο άνδρας κουράζεται πολλές φορές από τόν έρωτα, ή γυναίκα όμως κουράζεται μόνο από τόν έρωστή.

* Ο άνδρας ντρέπεται κάποτε γιάτ δεν άγαπή, ή γυναίκα όμως ντρέπεται μόνον όταν δεν άνταγαπάται.

* Η άπλη καλλονή διεγείρει τόν έρωτα, ή μεγάλη όμως καλλονή τόν σκοτώνει. Δεν τολμά κανείς ν' άγαπήσει έξαιρετικά όμορφη γυναίκα. Δεν αισθάνεται ότι είναι ίσος μ' αυτήν.

* Όλοι οι έρωτες μοιάζουν στην αρχή και διαφέρουν στο τέλος των.

* Ο έρωας είναι πούλι πού τραγουδεί στην καρδιά τών γυναικών.

* Ο έρωας άνταμειβεται μόνον με έρωτα. Κάθε άλλη άμοιβή είναι καθαρό έμποριο.

* Οι γυναίκες, αντίθετα πρὸς τούς άνδρες, είναι περισσότερο εύτυχεις γιά τόν έρωτα πού έμπνέουν, παρά γιά εκείνον πού αύτες νοιάθουν.

* Τις γυναίκες τις εύχαριστεί κάθε κολακεία. Τόση δυνατή είναι στις γυναίκες ή έπιθυμία ν' άρέσουν, ώστε ρουφούν την κολακεία με τόση άπληστία, με όσην ή νηστική γάτα ρουφά ένα πιάτο γάλα.

* Ο έρωας και τόν λογικό μοιάζουν τόν ήλιο και την σελήνη. Τό ένα ανατέλλει όταν δύνει τόν άλλο.

* Όταν κατηγορή κανείς τις γυναίκες, όλες εξέγειρονται εναντίον του, όταν όμως τις κακολογή από μία, όλες συμφωνούν μαζί του.

* Ο έρωας και ή φιλία άγαπώνονται σαν άδελφοί πού χουν να μοιράσουν κληρονομία.

* Ο έρωας πεθαίνει από τόν χωρισμό άν ήταν άρωστος κατά την άναχώρησι.

* Η φιλία μισεί τόν έρωτα, καθώς ο φτωχός τόν πλούσιο.

* Τίποτε δεν ύπάρχει πιο δειλό από τόν έρωτα, ως την ημέρα πού θα καταστή άληθινός ήρωας.

ΦΤΩΧΕΣ ΣΤΑΡ

Μένουμε έκσταπτικοί κάποτε έμπρός στα μεγάλα ποσά πού εισπράττουν οι άστέρες τού Χόλλυγουντ.

*Εάν όμως εξετάσουμε λεπτομερέστερα τά τεράστια αυτά ποσά, βλέπουμε ότι ή πραγματικότητα μετριάζει κάπως τόν θαυμασμό μας.

Πρὸς τούτο φάνει ν' αναλύσωμε τόν άριθμό πού έχουμε μπροστά μας.

Γενικά, κατά μέσον όρον, μία φημισμένη στάρ εισπράττει 6.000 δολάρια έβδομαδιασίως. Κατ' άρχήν, άς άφαιρέσωμεν 168 δολάρια, πού καταβάλλονται στο Ταμείον Άλληλοδοχίας της Λέσχης τού Στούντιο.

*Από τόν ποσόν αυτό ο μισθός εισπράττει τόν 15 % και οι 6000 έμειώθησαν κιόλας σέ 4932.

*Ο ιδιαιτέρως διευθυντής της στάρ θ' άφαιρέσει με την σειρά του τόν άσημαντό ποσόν τών 1200 δολλαρίων, και 150 δολάρια γιά να πληρωθούν οι διάφοροι φόροι και δασμοί και γιά την μισθοδοσία τού δικηγόρου. (Οι άστέρες έχουν πάντοτε μόνιμον έμισθόν δικηγόρον).

*Ο ιδιαιτέρως διευθυντής προαφαιρεί γιά την προσωπική του μισθοδοσία 75 δολλ. και 50 γιά τόν γραφέιν διαφημίσεων.

Με την άφαίρεσι και άλλων έξόδων φθάνουμε και κάτω τών 2.000.

Γιά σάς, κυρίες μου!

Η ΦΩΝΗ

*Η φωνή, είπε ένας ποιητής, είναι ο ήχος της φωνής μας.

Κατά τόν πλείστον οι γυναίκες έχουν φωνή άρμονική, μελωδική. Την φωνή μας, ωστόσο, μπορούμε να την βελτιώσωμε άν δεν έχη τις απαιτούμενες άρετες. Μάθετε να προσέρεται εύκρινώς τις λέξεις. Η όμιλία σας γίνεται πιο εύχρηστη όταν ο συνομιλητής σας σας παρακολουθεί χωρίς δυσκολία. Ο ήχος της φωνής σας δεν πρέπει να είναι κρφοτός και σύντομος. Και όταν θυμάμετε, δεν πρέπει να ύψωνετε την φωνή. Μην ξεχνά

ΣΚΙΤΣΑ ΤΩΝ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΩΝ

«Τύποι» που τούς έσουναντήσατε σέ όποιο μέρος κι' αν έπαρaderίσατε

Η κυρία που

μιλάει πολύ

Τό λουλουδι αυτό άνθίζει πρό παντός τού καλοκαίρι, καί κατά προτίμησιν σέ τόπους παραθερισμού, σέ δουνό ή σέ θάλασσα. Φαίνεται πως ό ιδιοκτήτης άέρας, άπολυμαίνοντας τή άναπνευστική τή όργανα, καί τ' άρμυρά λουτρά, μέ τήν συνενοχή τής τεμπελιάς, άναπτύσσουν τήν ρητορικήν τής δεινότητά καί μιά άκατάσχετη άνάγκη προς φλυαρίαν.

Η κυρία αυτή μπορεί νά έχη προεξέχουσας γαστέρα καί προγούλια ή νά είνε στεγνή σάν ύποτεινούσα, μπορεί νά είνε μελαχροινή ή ξανθή όπως ξέρουν νά είνε ξανθές μερικές μελαχροινές. Μπορεί νά κόνη περιμένοντά, νάχη τήν έπιδερμίδα τοί προσώπου βαμμένη κάτω από παχύτατο στρώμα πούδρας, νάχη τή μύτη σουβλερτή καί τή φωνή στοιγνιά ή άπαλή. Καμιά σημασία δέν έχουν αυτά: τό τάλαντο τής σπύ νά κατασκευάζη καί νά ξεφουρνίζη λόγια μέ τήν ταχύτητα μυδραλλιοδούλου, μένει πάντα άμετάβλητο.

Συνήθως, ή γυναίκα αυτή πηγαίνει στά λουτρά συνδυασμένη από τόν άντρα της καί από ένα εργάχειρο. Ό σύζυγος είνε ένας άσημος άντρας, χωρίς προσωπικότητα, που όταν δέν ερρη τή κοστούμι του μπάνιου είνε υνόμενος ή ένα σκούρο ρούχο, καί ό γιάκας του είνε πάντα γεμάτος πιτυρίδα. Δέν λαμβάνει ποτέ μέρος στις συζητήσεις, δέν προσπαθεί ποτέ νά σταματήσει τήν πολυλογία τής γυναίκας του καί έχει έξαιρετική ικανότητα σό ν' άνακαλύπτη άπάντες γυνίές, όπου διαβάσει τή έφημερίδα του από τό κύριον άρθρον, ός τήν παραμικρή άγγελία.

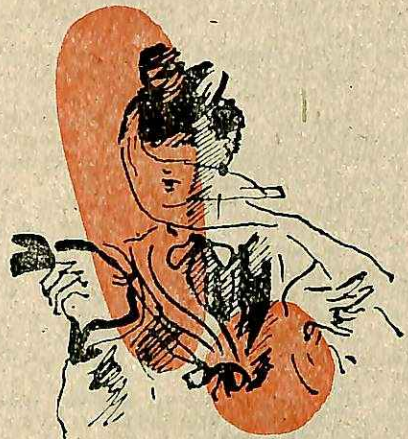
Όσο γιά τό εργάχειρο τής κυρίας είνε από τή πιά συνήθισμένα, άπ' αυτά που χωρίς καμιά προσπάθεια γίνονται πετσετάκια, γυρίοι τού τραπέζιου, μαξιλαράκια, υτιθανιού ή ό,τι δήποτε άλλο.

Καί όμως ή κυρία τραβάει δελονίες μέ άδικαιολόγητη έμβριθεία, σάν νά κεντάη κάτι τό πολύ σπουδαίο. Καί ξέρετε γιατί; Έπειδή οι δελονίες συνοδεύουν τόν ρυθμό τής άκατάσχετης πολυλογίας τής. Καί εί-

νε καταπληκτικό, πως καταφέρνει νά μιλάη τόσο γρήγορα, νά προφέρει τόσα λόγια μαζί!... Καί κάθε τόσο θυάξει μόνη της συμπεράσματα άπ' αυτά που λέει, καί νει κριτική καί παρατηρήσεις επάνω στην κουβέντα της, ήθικολογεί, μιλάει γιά τήν άγάπη τού πλησίον, τό μόνο πράγμα δηλαδή γιά τό όποιον δέν ενδιαφέρεται κα' δόλου.

Ξαπλωμένη στή σάιζ λόγκ, ή κυρία μέ τήν άκατάσχετη πολυλογία περιμένει τή θύματά της σό άναγκαστικό πέραςμά τους, όπως ή άράχνη περιμένει τή έντομα. Καί αν πέση κανείς στόν ιστό της, δηλαδή στήν κουβέντα, είνε κυριολεκτικά χαμένος.

Αυτή, στις γενικές γραμμές, είνε ή πολυλογού κυρία. Άλλά τό είδος αυτό ύποδιαιρείται σε διάφορες μικρότερες κατηγορίες, όλες έξ ίσου επικίνδυνες. Καί έν πρώτοις είνε:

Η κυρία μέ τήν ψυχολογική διαίσθηση

Συνήθισμένη νά ζή σ' έναν κόσμο όλο κουτσομπολίο, πλεκτάνες καί δολοπλοκίες, όπου κάτι που έλέχθη στή φίλη της φίλης γιά μιάν άλλη φίλη, παίρνει άφανταστές διαστάσεις, ή γυναίκα αυτή έχει ένα βλέμμα έρευνητικό, έπιμονό, μαγνητικό.

Σάν προβολείς, τά μάτια της έρευνούν τόν όρίζοντα προς όλα τά σημεία. Άν βρίσκειται σέ άκρογιαλία είνε ξαπλωμένη στήν άμμουδιά, σέ μιά φαινομενική κατάληψία, μέ τις σόλες τών παπουτσιών προς τή θάλασσα καί τό κεφάλι άκούμπισμένο σό μπράτσο.

Άλλά σέ μιά στιγμή, είδοποιημένη από ένα μυοτηριώδες σήμα ή από μιά άνεξηγήτη διαίσθηση, σηκώνει έλαφρά τό κεφάλι: μιά νεοφερμένη γυνίαι έπ' από τήν καμπίνα τού δάδους. Η κυρία στηρίζεται στους άγκώνες καί, όπως σημαδεύει κανείς μ' ένα όπλο, στενεύει διαρκώς τή γυνία τού βλέμματός της, έφ' όσον ή άλλη πλησιάζει.

Είνε τό βλέμμα της αυτό ή ή δελόνα μιάς πυξίδας, ή ό δείκτης μιάς ζυγαριάς μεγάλης άκρίβειας; Γεγονός πάντως είνε, ό,τι σέ μιά στιγμή γίνεται ό προσανατολι-

σμός καί ζυγίζεται ή κατάσταση μέ καταπληκτική άκρίβεια. Καί όχι μόνον ή ποιότης τού φορέματος τής άλλης, τό χρώμα καί ή άπαλότης τών μαλλιών, ή όμορφιά καί ή κομψότης, άλλα καί ή ποιότης τής ψυχής, ή κοινωνική θέσις καί ή προέλευσίς της.

Η περιέργεια που ύφίσταται βέβαιά όλο τό χρόνο άλλα που τόν χειμώνα χάνεται στόν λαθύρινθον τών άσημάντων ύποθέσεων, στις λεπτομέρειες κανενός μικρού δράματος, σινοπίνοντας τό κρασί τής κακεντρέχειας, έδώ θίσκει τή ζούγκλα της κι' εξαπολύεται έλευθερία.

Η κόλασις έχει τούς άντιπροσώπους της σέ κάθε τόπον παραθερισμού: είνε οι πλάσιέ τής Λαιπαργίας, τού Φθάνου, τής Όκνηρίας καί τής Άκολασίας, που έργάζονται άδίκωπα όλο τό καλοκαίρι γιά νά ξεπουλήσουν τή έμπορεύματά τους.

Κάποιος θά βρεθί, φυσικά, κ' στήν περιφέρεια τής κυρίας μέ τήν ψυχολογική διαίσθηση, ή όποις δέν χάνει τήν παραμικρή κίνησή του, καί κάθε φορά που ό πλάσιέ αυτός κάνει μιά καλή δουλειά τό μάτι τις άσπάζεται, τινάζεται όρθιό κι' όρχίζει νά θυάξη παντός είδους εικασίες καί συμπεράσματα.

Έχει τήν ικανότητα νά ξεσκεπάξη όλες τις μικρές άδυναμίες τών άλλών καί τις μεγάλες μεταιοδοξίες τών μικρών ψυχών, ν' άνακαλύπτη τά έλαττώματα τών άξιοπρεπών λουσιμένων, κληρονομικά σημάδια σό ύπέροχο κορμί αυτής τής Άμφιτρίτης καί ν' άναγνωρίξη μέ τήν πρώτη ματιά τούς τιμίους ανθρώπους, γιατί ύ' πάρχουν καί τίμιοι άνθρωποι στόν κόσμο.

Τέλος πάντων, ή κυρία βάζει στόν έαυτό της διάφορα προβλήματα καί τά λύει μέ καταπληκτικήν άκρίβεια καί ταχύτητα. Γιατί ό νεαρός καί άξιοπρεπής αυτός κύριος άνέχεται όλες τις δυστροπίες καί τις παραξενιές τής ήλικιωμένης συντρόφου του; Είνε όλοφάνερο ό,τι τό πούγγι τό κρατάει αυτή. Καί στήν πολυμελή εκείνη οικογένεια που κάθεται σέ κύκλο κάτω άπ' τή μεγάλη ύπτρέλα, ποίό είνε τό θύμα που κούβει πίσω από ένα άνεκτικό χαμόγελο μιάν άχρόστη δίψα έκδικίσεως; Είνε ό εύρωστος έκνέσις μελαχροινός μέ τήν μπλε σενέλλα. Για ίδετε τό πλατύ νυχα δάκτυλό του: δείχνουν τόν τύπο τού έγκληματίου.

Καί, όπως ό έρσοιτέχνης άστρνομικός, από τό πρώτο κεφάλαιο ενός περιπετειώδους μυθιστορήματος, μπορεί νά σας πη τόν δόστη καί τήν πρόσωπα που έχουν άναμνησθή στήν ύπόθεσι, έτσι καί ή κυρία μέ τήν ψυχολογική διαίσθηση πηγαίνει ν' άναφέρει τ' άποτελέσματα τών έρευνών της σέ κάτι συγκεντρώσεις χασομερήδων που σνηυσίζονται στήν άκροβλασσία κατά τό δειλινό, ή στόν κήπο τού ξενοδοχείου ή στή μεγάλη αίθουσα τού οίκου τού φίλου. Καί άρνίξει νά μιλήσ η γιά τό ζευγάρι τών άρραβωνισμένων που ήρθαν προχθές καί δέν μιλάνε σέ κανένα.

— Πήτε μας λοιπόν κανένα νέο! τήν παρακαλούν

— Σήμερα τό πρωτ..., άρχίζει ή κυρία.

Η άφήγησίς της είνε άριστουργηματική, προκαλεί τή συγκίνησι καί είνε ή άκριβής άναπαράστασις χαρακτήρων. Ό τόνος τής φωνής της γίνεται πιά έντονος, όσο τό γεγονός είνε πιά άσήμαντο.

— Υπάρχουν όμως καί νεώτερα. Σταθήτε νά τ' άκούσετε...

Κυρία μου, ξέρομε ό,τι δέν πρόκειται νά τελειώσετε τώρα σύντομα τήν αφήγησί σας. Σας άφίνομε λοιπόν, γιά ν' άσχοληθούμε μέ μιάν άλλη γυναίκα τού είδους σας, που, μόλις γίνεται συζήτησις σέ όποιοδήποτε θέμα, παίρνει ένα ύφος έκουσίας σιωπής καί μυστηρίου, τό ύφος ανθρώπου που ξέρει πολλά καί δέν θέλει νά μιλήσ. Είνε:

Η καλώς πληροφορημένη κυρία

Συνήθως, κάθεται καί άκούει τούς άλλους μέ ύφος συγκαταβατικό, άποφύγοντας στήν άρχή, νά έκφέρη τήν παραμικρή γνώμη. Μόνο ένα φευγάλο άνοιγοκλείσιμα τών ματιών ή ένα αόριστο χαμόγελο στή γωνιά τού στόματος, φανερώνει ό,τι έχει σοβαρούς λόγους νά μη μπηρή νά παραδεχτή τις γνώμες τών άλλων.

Στό πρόσωπό της, μπορεί κανείς νά διαβάση μέ μεγάλα φωτεινά γράμματα τή φράσι: «Άχ, αν μπορούσα νά μιλήσω!». Άλλά μιν άνησυχτεί καί δέν θά διατηρήσ η πολύ αυτήν τήν επιφύλαξη. Μιλάει καί ίσως εξακολουθεί άκόμη νά μιλάη. Είνε τόσο καλά πληροφορημένη!... Τίποτε άπ' όσα συμβαίνουν στήν άπέραντη οικουμένη δέν της είνε άγνωστο.

Δέν ξέρει τις λεπτομέρειες τού τάδε ή τού δεινα πλέγματος; Εύτυχώς είνε έδώ ή καλώς πληροφορημένη κυρία, έτοιμη νά σας ίκανοποιήσ η καί τήν παραμικρήν άπορία. Καί αν ήταν τολμάχιστον αίτιάδωσ η!... Άλλά είνε πάντα μιά θλιβερή Κασάνδρα, που θυάξει τις πιά άπαίσιες προφητείες. Μιλάει μέ ύφος βλοσυρό καί αποφασιστικό, σάν έροζεταστής που διαβάσει μιά καταδικαστική άπόφασι. Λιγώτερο ήττοπαθής, άλλα τό ίδιο ένολητική, είνε:

Η κυρία που μιλάει γιά τόν έαυτό της

Ό έγωισμός είνε ή σπονδυλική στήλη τής ζωής της, ένας γερός άξων, γύρω από τόν όποιον μπορεί νά περιστρέφεται όλος ό πλανήτης

Είνε άρκετά λίγα λεπτά τής ώρας γιά νά μάθετε πως έγνωρίστηκε μέ τόν πλούσιο διομήχανο που είνε κατόπιν σύζυγός της, καί γιά ποιές άρετές, που έχουνε σήμερα έξατρίσθη, ή πίστη Φεβρωνία βρίσκειται στήν ύπηρεσία της από τριάντα χρόνια.

Άλλά σ' αυτό τό σημείον ή κυρία θυμάται πως είνε μόνον είκοσιεφτά χρόνων, καί σπεύδει νά προσέσ η: «Ήταν σό σπύτι μας πολύ προτού γεννηθώ έγώ...» Καί εξακολουθεί νά σας μιλήσ η μέ τήν όρμητικότητα ενός καταρράκτου, τά νερά τού όποιου είνε άδύνατον νά μη σας θρέξουν, νά μη σας παρσάσουν. Θά σας πη όλη τήν ιστορία της, από τήν παιδική της ήλικία, μέ άναιρες λεπτομέρειες, που προκαλούν κομμά φορά τήν άγανάκτησι, καί θά καταλήξ η:

«Εγώ, γιά νά ξέρετε, είμαι τής οικογενείας τών Κολομπίνι, τής ξακουστής οικογενείας τών Κολομπίνι, γιά τήν όποιαν άσφαλώς θά έχετε άκουστά!». Καί σας λέει γιά τήν ισοτροπία της, γιά τούς τρόπους καί τήν άνατροφή της, γιά τά παιδιά της που εκλινονόμησαν τόν χαρακτήρα της.

Ό άντρας της είνε άπλώς ένας Ρεπέτη. Καί οι Ρεπέτες, έχουν μαζέψει μέν κάμποσα λεφτά, άλλα δέν είχαν ποτέ ούτε δυνατόν ζυγακτήρα, ούτε άρκετό μυαλό.

Πρός Θεού, μιν δοκιμάσετε ν' αλλάξετε συζήτησι, γιατί δέν θά τό κατορθώσετε. Άν πητε γιά τήν προχθεσινή νεροποντή, ή κυρία θά σας άπαντήσει άμέσως ό,τι της θυμίζει έναν ρευματισμό μέ βρογχικά, που τήν άνάγκασε κάποτε νά μείνη τρεις έβδομάδες σό κρεβάτι, άκριβώς τέτοια έποχή. Καί θά σας ζαλίση ή ένα σωρό λεπτομέρειες αυτής τής άδιόθεσίας που γιά κάθε άλλον θάχε περάσει άπαρατήρητη.

Προστά στήν κυρία που μιλάει διαρκώς γιά τόν έαυτό της είσατε σάν τόν άρρωστο που είνε ξαπλωμένος ανάσκελα σέ κρεβάτι καί προσπαθεί τού κάκου νά γυρίση. Τό καλύτερο που έχετε νά κάνετε είνε νά μείνετε στήν ίδια στάσι, γιατί σέ έπαισθήποτε άλλη καί αν γυρίσετε δέν θά δοκιμάσετε τήν παραμικρήν άνακούφισι.

Η τύχη έφάρθε πολύ σκληρά μαζί σας, άλλ' μιν ξεχνάτε ό,τι μπορούσε νά βάλη ό τίνα σας καί:

Τήν κυρία που μιλάει γιά όλα

Είνε αυτή που συγκεντρώνει γύρω της, όποιαδήποτε ώρα τής ήμέρας ή τής νυκτός, τό πολυπληθέστερο καί προσεκτικώτερο άκροατήριο. Η γυναίκα αυτή έχει μιά καταπληκτική άναστατάσεως τών πάντων.

Η μνήμη της είνε ένα γραφικότατο μάσκακό από έτοιμες φράσεις, από γνώμες καί αντίληψεις μαζεμένες έδώ κι' εκεί, από φιλολογικά εύρητήρια, ιστορικά λάθη

ΠΟΛΕΜΙΚΑ Α.Ο.Α.Ο

ΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΕΝ ΠΟΛΕΜΩ

Η Μαρία Ντίκερ, μιά Γερμανίς 38 έτών, έξετελέσθη ως έννοχος έσχατης προδοσίας. Κατηγορήθη καί τεδικάσθη ύπό τού Άνωτάτου γερμανικού δικαστηρίου ως διαπράξασα τό άδίκημα τής έσχάτης προδοσίας είς βάρος τής χώρας της καί προς όφελος μιάς ξένης ύπηρεσίας πληροφοριών, γιά λογαριασμό τής όποις είλε έπιχειρήσει επανειλημμένα ταξίδια στήν Γερμανία, προσπαθώντας νά ύφορπάσ η διάφορα έμπιστευτικά στοιχεία.

ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑ

Στήν Γερμανία καταργήθηκαν οι με ταξωτές κάλτσες τών γυναικών. Οι Γερμανίδες, που προσφάτως έθυσίασαν τά μαλλιά τών γιά τήν άγωνίζομένη πατρίδα, συμμορφώθηκαν εύχαρίστως μέ τό μέτρον, που άνήκει στήν σειρά τών ληφθέντων καί λαμβανόμενων προς περικοπήν τών περιττών δαπανών.

ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΤΙΚΟΝ ΤΕΙ-ΟΝ

Κατά μιάν τελευταίαν άεροπορική έπίδρομή των κατά τού Άμστερνταμ, οι Άγγλοι άεροπόροι έρριψαν, μαζί μέ τις άπαραίτητες βόμβες καί πολλά κουτιά που περιείχαν τσάι. Οι Άγγλοι προέβησαν στήν ένέργειαν αυτή, διότι είχε διαδοθή στήν Όλλανδία ό,τι στήν Άγγλία σπανίζει καί τό τσάι άκόμη. Έπί τή ευκαιρία άς σημειωθ η ό,τι ή παγκόσμιος παραγωγή τσαγιού άνέρχεται περίπου σέ 600 εκατομμύρια χιλιόγραμμων, έκ τών όποιων τά 185 εκατομμύρια εισάγονται στήν Άγγλία, γιά νά έξαχθούν άπ' εκεί σέ άλλες χώρες...

καί γεωγραφικόν σαναφονισμό.

Μιλάει γιά τόν «δελτωνισμό» καί λέει πως είνε «μιά θεωρία κατά τήν όποιαν ό άνθρωπος κατάγεται άπ' τούς πιθήκους», καί γιά τόπυλωρό λέει πως είνε κάτι γιά τό όποιον δέν μπορεί νά γίνη συζήτησις μεταξύ καθός πρέπει κυρίως.

Άρκει νά τό θελήσετε, καί ή κυρία που τά ξέρει όλα μπορεί νά σας προσφέρη κατά βούλησιν τήν κριτική τού τελευταίου διδίου τού Α. ή τή συνταγή μιάς καταπληκτικής αλοιφής κατά τών κοινουπιών. Καί τό καταπληκτικώτερο είνε ό,τι πάντα βρίσκεται κάποιος διατεθειμένος νά δοκίμηση αυτήν τήν αλοιφή.

Μη δοκιμάσετε νά της φέρετε τήν παραμικρήν αντίρρησι ή ν' αποδείξετε ό,τι ξέρετε πεποισσότερα άπ' αυτήν. Έχει διαβάσει όλα τά διδία που άναφέρει, έπέρσσε όλες τις άσφαστες γιά τις όποιες παραπονείσθε, είχε σκέψει μέ όλες τις προσωπικότητες καί σας άρπάξει από τό στόμα τήν περιγραφή όλων τών χωρών που έχετε έπισκεφθή.

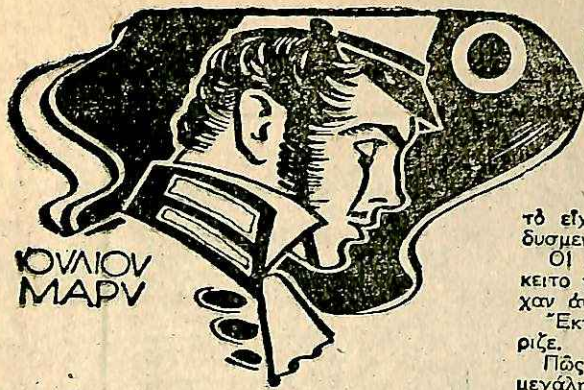
— Η Νίκη τής Σαμοθράκης; Τήν ξέρω, τήν ξέρω!... Έχει μιά περίφημη βέα άπ' εκεί...

— Μά, κυρία μου, έγώ σας λέω γιά τό άγαλμα που βρίσκεται σό Λούβρο.

— Ξέρω, ξέρω. Έπήγα στή Λούβρη τήν περασμένη άνοιξη μέ τόν άντρα μου...

Θεέ μου! Κάνε τήν νά ταξιδέψη άκόμη, νά έπισκεφθ η καί άλλα μέρη, καί προ παντός στείλε τήν στήν Σαχάρα, όπου δέν θά βρή πολλά θύματα καί ή δίψα θά της άφαιρέση λίγη από τήν διάθεσι τής άσχετης αυτής όμιλίας.

ΚΛΑΡΑ ΓΚΡΙΦΟΝΙ

ΟΝΟΜΟΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΟΥΣΙΚΟΡΗΜΑ

ΙΟΥΛΙΟΝ ΜΑΡΥ

20ον

Εκτός εάν ο Πατόχης συνεκινείτο! Έκτός εάν δεν έζηρούσε άλλα χρήματα...

Αλλά ήξερε ότι όλα αυτά ήσαν εικασίες και ονειροπολήσεις.

Γιατί ήταν απόλυτος δέβαιον ότι ο Πατόχης θα έσυνέχιζε τις αιτήσεις του και θα έδειχνετο σκληρός και άδυσώπητος μέχρι τέλους.

Τί θα έγινετο τότε; Ένα ρίγος διέτρεξε το σώμα της στη σκέψη αυτή.

Ο κύριος ντε Σαβερνύ της έδωσε την ίδια εκείνη ημέρα τις πενήντα χιλιάδες φράγκα.

Η Μαργαρίτα εφάντασθηκε ότι ο Πατόχης θα ήρκετο στο ποσό αυτό.

Τού έγραψε, λοιπόν, όχι για να τον καλέσει στο σπίτι της, επειδή εφοβείτο μήπως συναντήθη με το σύζυγό της, αλλά για να του δώσει συνάντησι στο σπίτι του ίδιου.

Ο Πατόχης την έπεριμενε. Τού παρέδωσε τις πενήντα χιλιάδες και τού άφηγήθη την άγνια της.

Ηθέλησε να τον κάμη να αντιληφθή ότι αν εξακολουθούσε περισσότερο τις απαιτήσεις του, θα την κατέστρεφε. Γιατί ενόμιζε ότι ο Πατόχης είχε καρδιά και προς αυτήν η Μαργαρίτα απηυθύνετο.

Ο δόλιος την άρρησε να μιλήσει, χωρίς να την διακόψει καθόλου.

Αλλά όταν έτελειώσε, της είπε με αδιαφορία:

—Σας έννοω, κυρία. Αλλά και σε μένα τα χρήματα αυτά είνε απαραίτητα. Πρέπει να το αντιληφθήτε αυτό!

Το βλέμμα του ήταν άπισιο.

Η Μαργαρίτα αντέληψε ότι δεν έπρεπε να περιμένη κανέναν οίκτο από τον άνθρωπο αυτό.

Το ίδιο βράδυ, έπουλησε ένα μέρος των χρημάτων της και έδωσε το υπόλοιπο ποσό στον Πατόχη.

Η ΑΠΟΠΟΜΠΗ

Η θλίψις και η κατφεία είχαν απλωθή από μερικές ημέρες τώρα στο σπίτι της Ελιάνας.

Η νέα εις μάτην περιέβαλλε με δλη την εμπιστοσύνη της τον Ιάκωβο. Ήταν βέβαιη ότι ήταν άνικανος να διαπράξη την κλοπή για την οποία τον κατηγορούσαν. Και όμως, βλέποντάς τον να υποφέρει, υπέφερε κι' αυτή.

Ο νεαρός υπαξιωματικός δεν είχε βγη καθόλου από το βράδυ εκείνο, που απέπεμψε κατά τρόπο τόσο σκληρό από το σπίτι του συνταγματάρχου ντε Σαβερνύ.

Παρέμενε δλη την ημέρα μέσα στο δωμάτιό του και το πρόσωπό του ήταν σωμαφρυνμένο και σκυθρωπό. Έντρομος, έβλεπε να προσεγγίζει ή ώρα, κατά την οποία θα ήταν αναγκασμένος να παρουσιασθή στο σύνταγμα του.

Πώς θα τον υπεδέχοντο εκεί; Γιατί δεν άμφέβαλλε καθόλου ότι το πράγμα ήταν γνωστό μεταξύ των συναδέλφων του.

Γύρω από το έπεισόδιο της λείσσης άαν τάν είχε γίνει πολλός θόρυβος.

Όλες σχεδόν οι Παρισινές έφημερίδες

τό είχαν αναγράψει, συνοδεύοντάς με δυσμενέστατα σχόλια για το άτομό του.

Οι έφημερίδες του Νανσύ, επειδή έπρόκειτο για υπαξιωματικό του 145ου, το είχαν αναγράψει επίσης.

Έκτοτε, όλο το σύνταγμα το γνώριζε.

Πώς λοιπόν θα εναφάνιζετο μεταξύ της μεγάλης αυτής οικογενείας και με ποίο δέλεμα θα αντίκρυζε τους αξιωματικούς του, τους δημοδόβιμους του και τους στρατίτες του ακόμη;

Είχε άλλωστε κάθε λόγο να πιστεύη ότι η υποδοχή που θα του έκαναν κάθε άλλο παρά ευχάριστος θα ήταν.

Ασφαλώς, θα είχαν έν τώ μεταξύ σχολιάσει το γεγονός και θα είχαν πάρει την απόφασί τους.

Η σκέψις αυτή του παρέλυνε κάθε δύναμη αντίστασης.

Τά τρυφερά λόγια της Ελιάνας και οι ένοχάρυνσεις του θείου Καίσαρος δεν είχαν καμμία δύναμη επάνω του.

Ο συνταγματάρχης του τον είχε διώξει.

Τί θα έκαναν οι άλλοι; Επ'ί τέλους, έφθασε η προηγούμενη της αναχωρήσεώς του.

Το βράδυ έπρεπε να φύγη με το τραίνο, για να είνε παρών στο προσκλητήριο της επομένης.

Ο δυστυχής έφρικίωσε και στη σκέψη ακόμη ότι θα βρισκόταν έμπρός στους δημοδόβιμους του και τους άνωτέρους του.

Ζοφερές σκέψεις έπερνούσαν από το μυαλό του.

Η πρώτη άπ' αυτές ήταν η σκέψις της αυτοκτονίας.

Αλλά μήπως με τον τρόπο αυτό δεν θα άμολογούσε την ένοχίν του;

Ήμπορούσε να το κάμη αυτό; Όχι βέβαια.

Έπρεπε να ζήση, για να άποκαταστήση την τιμή του.

Μια άλλη σκέψις που έπέρασε από το μυαλό του ήταν να λιποτακτήση.

Κατ' αυτόν τον τρόπο, θα είχε μια σχετική έλευθερία που θα την έχρησιμοποιούσε για να έξιχνισθή το μυστήριο της λείσσης Δαντέν.

Η λύσις αυτή του εφάνιετο ότι ήταν προτιμότερη από όλες τις άλλες.

Και θα την έπραγματοποιούσε άσφαλώς, αν δεν άγρυπνούσε κοντά του ο θείος Καίσαρ, που είχε μαντεύσει τά πάντα.

Μιά μέρα λοιπόν, έπειτα από το μεσημρινό φαγητό, που ο Ιάκωβος το είχε άφψη τέλειως άθικτο τον έπηρε κατά μέρος και τού είπε:

—Ιάκωβε, άκούσε .ε. Μαντεύω πολύ καλά τί τρέχειται να ίαίης. Σκέπτεσαι να λιποτακτήσης!

Ο υπαξιωματικός έκομ' μια κίνησι σαν να ήρε, να διαμαρτυρηθή.

—Μην το άρνείσαι, έξηκολούθησε ο θείος Καίσαρ. Αυτό σκέπτεσαι να κάμης.

Ακούσε λοιπόν. Μπορεί μια μέρα η καθήκον που σε άρυνει σήμερα να άποδείξη ότι είνε ψεύτικη. Αλλά τότε θα έχης μια άλλη ατίμια στους άμους σου.

Την ατίμια της λιποταξίας. Και θα την πληρώσης με μια μακρά παραμονή σου μέσα στη φυλακή. Πήγαινε λοιπόν στο σύνταγμα σου και έλπιζε πάντοτε... Ίσως μια μέρα κατορθώσωμε να διαλύσωμε αυτό το μυστήριο. Ό! Άν ήμουνα πλεύσιος. Πες μου, Ιάκωβε, άγαπούδες πολύ τον θετό πατέρα σου;

—Με δλη μου την ψυχή! άπάντησε ο Ιάκωβος, που είχε συγκινηθή.

—Και σε άγαπούσε και αυτός; —Ετσι μου.

—Λοιπόν να με θεωρής σαν κι' εκείνον. Θα κάμω ό,τι μπορώ για να σε βοηθήσω.

—Αύριο θα είμαι παρών στο προσκλητήριο.

τήριο, επε με σταθερή φωνή ο νέος. Άν θέτω την τιμή μου στα χέρια σας.

—Έχε έμπιστοσύνη, παιδί μου. Και μάθε ότι πρέπει να υπομείνη και εις τα πάντα, αν έλγη τελικώς να νικήση.

Την ημέρα εκείνη, τη τελευταία που η Ελιάνα και ο Ιάκωβος θα έπερνούσαν μαζί, ο Βερνάρδος ντε Σαβερνύ ήλθε στο σπίτι της νέας.

Δεν τον έπεριμεναν καθόλου.

Οι δύο νέοι δεν είχαν ξανασυναντηθή από την ημέρα που ο Ιάκωβος έξεδιώχθη από το σπίτι του συνταγματάρχου.

Ο Βερνάρδος ήλθε κατ' ευθείαν προς τον Ιάκωβο και τού έδωσε το χέρι.

Γιά μια στιγμή, ο υπαξιωματικός έσαν τάσθηκε ότι ο νέος έφερνε κάποια καλή είδησι, ότι η άδωότης που είχε αναγνωρίσθη και ότι η τιμή του είχαν άποκαταστήσθ.

Το πρόσωπό του έπηρε άμέσως μια χαρούμενη έκφρασι.

—Βερνάρδε, ήρώτησε, τί έρχεσαι να μ'ί αναγγείλης;

—Αλλά εκείνος έκούνησε θλιβερά το κεφάλι.

—Δεν έχω να σου αναγγείλω τίποτε, φίλε μου, έπεε. Απ'ήνι φεύγεις για το Νανσύ, δεν είνε έτσι; Θα έλθω και εγώ έπίσης.

Ο πατέρας του έχει φύγει κιόλας για την έδρα του και η μητέρα μου μαζί με την άδελφή μου θα έλθουν να μ'ί συναντήσουν έπειτα από μερικές ημέρες.

Η κυρία ντε Σαβερνύ και η Βεατρίκη είνε μόνες στο σπίτι σήμερα. Σε έσκέφθηκαν λοιπόν και μου άνέθεσαν να έλθω να σε πάρω για να σε οδηγήσω κοντά τους.

Η μητέρα μου άγνοεί αν θα κατορθώση να σε ξαναβή στο Νανσύ. Δεν ξεχνάει όμως ότι έσωσης τη ζωή του πατέρα μου. Και, έξ άλλου, ούτε η μητέρα μου, ούτε η άδελφή μου, ούτε εγώ πιστεύομε ότι είσαι ένοχος.

Έπροσπαθήσωμε να πείσωμε γι' αυτό και τον πατέρα μου. Μπορώ να σε βεβαιώσω ότι ο συνταγματάρχης ντε Σαβερνύ τρέφει τις καλύτερες διαθέσεις άπέναντί σου, αλλά δυστυχώς δεν κατορθώσες να του δώσης καμμία άπόδειξι.

Είνε άναγκασμένος, λοιπόν, έως ότου κατορθώσης να άποδείξης το έναντίον, να σε θεωρεί ως ένα κακό στρατιώτη, που παρέδωκε στοιχειώδη καθήκοντά του.

Ο,τι δήποτε λοιπόν και αν πρόκειται να συμβή, η μητέρα μου έπιθυμεί να σε ίδη πριν να φύγης για το Νανσύ. Δεν πρέπει λοιπόν να της άρνηθής αυτή τη χάρη.

Ο Ιάκωβος είχε συγκινηθή μέχρι δακρύων.

Και όμως έδίσταζε.

Δεν μπορούσε να λησμονήση ότι είχε έκδιωχθή από το σπίτι αυτό.

Η υπερηφάνεια του έξανίστατο.

Εγύρισε προς το μέρος της Ελιάνας, σαν να ήθελε να της ζητήσει τη γνώμη της.

—Φυσικά και η Ελιάνα θα έλθη μαζί μας, έπεε ο Βερνάρδος.

—Είσαι πολύ καλός, φίλε μου, έκαμε ο Ιάκωβος, κατανικώντας και τους τελειοταίους διαταγμούς του. Σας είμθα ευγνώμονες γι' αυτή την πρόσκλησι.

Θά έλθω λοιπόν και θα πώ στη μητέρα σου, ότι για να της άποδείξω την εύγνωμοσύνη μου, είμαι πρόθυμος να θυσιάσω και τη ζωή μου ακόμη, αν παραστή ποτέ ανάγκη.

Ελπίζω ότι και ο κύριος ντε Σαβερνύ θα πεισθή τότε για την ειλικρίνεια και την άδωότητά μου.

Σε λίγο έφυγαν και οι τρεις, διευθυνόμενοι στο μέγαρο της όδου Άμπερ.

Η κυρία ντε Σαβερνύ έδέχθηκε με μεγάλη ευγένεια τον Ιάκωβο.

Πραγματικά, είχε έμπιστοσύνη σ' αυτό το νέο.

Μήπως το πρόσωπο αυτό, που άνταναν κλούσε τη φυσιογνωμία του Ιουλιανού Ρεμοντέ — η Μαργαρίτα θεωρούσε τυχαία αυτή την σύμπτωσι — μπορούσε να κρύπηται μια ψυχή τόσο ποταπή και χυδαία όπως θα έπρεπε να είνε η ψυχή ενός ανθρώπου, που έκλεβε στα χαρτοπαιγνία;

Έπιθυμούσε με δλη της την καρδιά να παρηγορήση τον δυστυχισμένο αυτό νέο, χωρίς να υποπέσει καθόλου ότι ο άνθρωπος που παρηγορούσε και ένεθάρυνε ήταν γιός της.

—Ιάκωβε, τού είπε, αν υποφέρετε ποτέ καμμία μέρα, μην ξεχνάτε ότι ο κ. ντε Σαβερνύ, όταν του έσώσατε άλλοτε τη ζωή στο Τογκινό, σας έπεε ότι το σπίτι αυτό είνε και δικό σας. Είνε αλήθεια δέβαιον ότι, πριν από λίγο καιρό, σας άπηρεσε να ξαναπατήσετε εδώ.

Δεν πρέπει όμως να ξεχνάτε ότι η στρατιωτική πειθαρχία τού επιβάλλει να το κάμη.

—Αλλά, εγώ κρίνω σύμφωνα με την καρδιά μου.

—Ιάκωβε, και η καρδιά μου άνήκει προς σας. Θέλω λοιπόν να σας διαβεβαιώσω άλλη μια φορά ακόμη για τη συμπάθεια και την άγάπη μου προς σας.

Ο νέος έξεροάχη σε λυγμούς.

Εκείνη του άνοιξε την άγκαλιά της και ο Ιάκωβος έορίσθηκε σ' αυτή, όπως θα έβρισκετο στην άγκαλιά της μητέρας του.

Η Μαργαρίτα τον έφίλησε τότε στο μέτωπο.

Το φιλή αυτό της έφερε μια παράδοξη ταραχή.

Μεταξύ τού μετώπου του νέου και τού στομάχου της έπέρασε η μορφή του Ιουλιανού, σκυθρωπή και λυπημένη, όπως τον είχεν ίδη την τελευταία φορά όταν έφυγε από την έπαυση του Μπλουά, παίρνοντας μαζί του το νεογέννητο θρόνος, για να το κρύψει από την όργη του Άντωνίου.

—Ό! Κυρία! έψιθύρισε ο νέος. Πόσο καλή είσθε μαζί μου! Άν έζορσε πόσον υπέροχα, πόσο έκλαυσα, πόσον επόνεσα.

Εσ'έφθηκα για μια στιγμή ότι θα ήταν προτιμότερο να πεθάνω. Η εμπιστοσύνη σας με κάνει να σκέπτομαι ότι μπορώ να ύπνιμω τη ζωή...

Και έκλαινε. ενώ η Μαργαρίτα, κρατώντας τα χέρια του δυστυχισμένου νέου, έσώσε και αυτή τα μάτια της να υγραίνονται.

Η Βεατρίκη έπλησίασε.

—Και εγώ επίσης πιστεύω στην άδωότητά σας, έπεε. Σας παρακαλώ να με θεωρήτε σαν άδελφή σας.

Ο Γερνόνδης έπληξε εκείνη τη στιγμή στην αίσθησι.

Ο διακανονισμός της κληρονομίας του Άντωνίου ντε Πονταλές τον έφερε συχνά στο μέγαρο της όδου Άμπερ.

Ετσι δε έβλεπε με κάθε άνεσι την κυρία ντε Σαβερνύ και πρό παντός τη Βεατρίκη, χωρίς να προκαλή καμμία ύποψια.

Πρέπει να σημειώσωμε εδώ ότι δεν έσκέφθηκε ούτε μια στιγμή ότι ο Πατόχης θα μπορούσε να είνε ο φονεύς του Άντωνίου.

Άν κανείς, προικισμένος με μαντική δύναμη, παρατηρούσε τα πρόσωπα, που εύρισκοντο μέσα στην αίσθησι, θα μπορούσε να διακρίνη πολλά αξιοπερίεργα επάνω στις φυσιογνωμίες τους, από τη στιγμή που μήκε ο Γερνόνδης.

Εκτός από τη Βεατρίκη, που το πρόσωπό της έγινε διαδοχικά κατακίτρινο και πορφύρο, προδίδοντας τη συγκίνησί της, η Μαργαρίτα και ο Βερνάρδος κατελήφθησαν από μια όρθαλομοφανή άνησυχία.

Τα δέλεμματα και των δύο έστράφησαν ένδοτικώς προς τη νέα.

Μητέρα και γιός έκαμαν μια άδιόρατη κίνησι, σαν να ήθελαν να την υπερασπίσουν, ριχνόμενοι μεταξύ αυτής και του Γερνόνδης.

Ο Ιάκωβος δεν έγνώριζε τον γραμματέα του Πονταλές.

Γι' αυτό έξεπλάγη πολύ, βλέποντάς τον να πρηνωθή προς το μέρος του, με άπλωμένα τα χέρια και να τού λέγη:

—Κυρία, έχω την τιμή να άνήκω ως άνθυπολοχαγός της έδεδρείας στο 145ο σύνταγμα, τον θρίβω του όποιου βλέπω στις επωμίδες σας. Θα έκτελέσωμε μαζί τα μεγάλα γυμνάσια, έπειτα από μερικές έβδομάδες.

Ο Ιάκωβος έχαιρέτησε στρατιωτικώς, χωρίς ν' άπαντήση.

Η κυρία ντε Σαβερνύ έσπευσε να κάμη τις άναγκαίες συστάσεις.

—Ο κ. Πέτρος Γερνόνδης, έπεε. Ο κ. Ιάκωβος, ό όποιος έσώσε δυο φορές τη ζωή του συζύγου μου, κατά την έκστρατεία του Τογκινού.

Οι δύο νέοι έκαμαν μια έλαφρή υπόκλισι.

Τίποτε δεν τους προσήγγιζε, ούτε μί-

σος, ούτε άγάπη.

Ο Γερνόνδης έπιθυμούσε να κάμη φίλο του τον Ιάκωβο, επειδή είχε ίδη την οικειότητα μεταξύ της οικογενείας Σαβερνύ.

Αλλά ο υπαξιωματικός, άπασχολημένος με τις θλιβερές σκέψεις του, δεν τού είχε δώσει καμμία ιδιαίτερη προσοχή.

Η Μαργαρίτα, από το άλλο μέρος, παραπληρωμένη από το μητρικό της ένστικτο, έπιθυμούσε να κάμη φίλους τους δύο νέους.

Τους έφερε λοιπόν τον ένα κοντά στον άλλον και, έπειτα, θέλοντας να άπομακρύνη τη Βεατρίκη από την επίδρασι του Γερνόνδης, εύρηκε μια πρόσφαι και έδγίκε μαζί της από την αίσθησι.

Οι τρεις νέοι είχαν άπομείνει μόνον, μαζί με την Ελιάνα.

Ο Βερνάρδος παρέμενε σκεπτικός.

—Τί συλλογίζεσθε, κυρία; έρώτησε ο Γερνόνδης, χαμογελώντας.

Ο νέος άνεσκήρισε.

Δεν τού ήταν δυνατόν να κατανικήση ένα αίσθημα άμεσης άποστροφής, το όποιον ήσθάνετο άπέναντι του Γερνόνδης.

Από τη στάσι της μητέρας του άπέναντί του, είχε αντιληφθή ότι ο Πέτρος Γερνόνδης ήταν ο γιός της, για τον όποιον έβρισκον λόγος στην έπιστολή του Πατόχη.

Και όμως ο Βερνάρδος, αντί να τον άγαπή, όπως θα ήταν φυσικότερο, τον έμισούσε.

Εις μάτην προσπαθούσε να κατανικήση

★ Οι κόττες της ζούγκλας στην Αυστραλία οικοδομούν φωλιές από άμμο και ξύλα, περιφέρειας 50 μ. σε ύψος 50 μ. για να τοποθετήσουν τα αυγά τους. Για την έργασία αυτή εργάζονται επί πολλόν καιρό.

★ Ο πρωταθλητής του κόσμου στο παιχνίδι «ντόμινο» είνε ένας Ουγγρος αρχιτέκτων, που έπέτυχε τελευταίως να έκτελέση 149 διέφορους συνδυασμούς στο παιχνίδιό του.

★ Η συλλογή δακτυλικών άποτυπωμάτων τα όποια συνεκέντρωσε το Όμοσπονδιακόν Γραφείον Έγκληματολογικόν άναζητήσεων των Ήνωμένων Πολιτειών, άνέρχεται σε 5.000.000 άποτυπώματα.

★ Μερικά καθούρια κρύβονται από τους έχθρους των δάζοντας επάνω στο δασκόλο τους χονδρές πέτρες, τις όποιες πιάνουν και τοποθετούν με τις δαγκάνες τους. Κι' έτσι άποφεύγουν τον κίνδυνον.

★ Ένας Άγγλος μηχανικός κατεσκεύασε ένα μικροσκοπικό μηχανήμα άσυρμάτου τηλεγράφου, που είνε μικρότερο από ένα μολύβι. Τον άσύρματο αυτόν θα χρησιμοποιήση η Άγγλική Άστυνομία.

★ Στις Ήνωμένες Πολιτείες υπάρχουν περί τους τρεις χιλιάδες άυρανοί έξυστες, οι όποιοι άποτελούνται από είκοσι έως έκατον τέσσερα πατώματα.

★ Το 1879, κατά την διάρκεια μιάς πτώσεως χιονιού στο Παρίσι, έχρησιμοποίησαν 12.000 τόννοι άλατιού για να καθαρισθούν οι δρόμοι.

★ Η θηλυκή ένός είδους ύπερμεγέθων κορέων του Τροπικού, γεννά τα αυγά της στη ράχη του άρσενικού, ό όποιος καταδικάζεται να τα κουβαλά.

★ Στη Νέα Γουινέα, οι μαθητάι ένός σχολείου ίθαγενών τρώνε σε κάθε γεύμα τους ο καθένας από ένα κοτόπουλο, 1 κιλό ρυζίου, 2 κοκακάρια και άφθονες μπανάνες.

★ Η περιοχή επί της όποιας πέφτει ή τέφρα που προέρχεται από μια μόνη έκρηξη του ήφαιστείου Κρακατάς καλύπτει ένα μήκος έπτακοσίων πενήντα χιλιάδων τετραγωνικών χιλιομέτρων.

αυτό το αίσθημα. Εις μάτην έσκέπτετο ότι ο άνθρωπος αυτός ήταν άδελφός του, αφού είχαν γεννηθή από την ίδια μητέρα. Πορ' όλα αυτά, τού ήταν άδύνατο να αισθανθή τίποτε άλλο άπέναντί του, έκτός από την άποστροφή και το μίσος.

Χωρίς να το θέλη, χωρίς να μπορεί να καταλάβη γιατί, έβλεπε στον Γερνόνδη, τον άνθρωπο, που ή τύχη είχε φέρει κοντά των για να βασανίση την μητέρα του.

Και έφοβόταν επίσης την επίδρασι της τόσον συμπαθητικής φυσιογνωμίας του επάνω στη Βεατρίκη.

Ο Βερνάρδος έκαμε ένα κίνημα άνυπομονησίας, που όμως έφρόντισε να το καταστείλει έγκαιρως.

—Συλλογίζομαι, έπεε, όλα τα συμβάντα της ζωής που έπέρασαν σήμερα την συνάντησίν σας με τον Ιάκωβο.

Ο Γερνόνδης έγέλασε, άλλ' η μορφή του εφάνεραν την έκπληξι που τού είχαν προκαλέσει αυτά τα λόγια.

—Και τί το παράξενο βρίσκετε σ' αυτό; έρώτησε.

Ο Βερνάρδος δεν άπάντησε άμέσως. Ακολουθούσε μια ιδέα.

Τα μάτια του ήταν περίλυπα, και το μέτωπό του σωμαφρυνμένο.

Εγύρισε προς το μέρος της Ελιάνας.

—Και σε σας, Ελιάνα, δεν σας φαίνεται παράξενο; έπεε. Ο Ιάκωβος είνε ένα έγκαταλειμμένο παιδί, που δεν έγνωρισε κανέναν άλλον έκτός από σας και που δεν αίσθανθηκε ποτέ τί είνε το πατρικό και το μητρικό φίλτρο. Και ο κ. Γερνόνδης είνε επίσης ένα έγκαταλειμμένο παιδί, γιατί, όπως τον άκουσα να το λέη πολλές φορές, δεν έγνωρισε ούτε αυτός τους γονείς του. Δεν είνε αλήθεια, κυρία;

Ο Γερνόνδης έκαμε μια καταφατική κίνησι.

—Και τώρα, έσυνέχισε ο Βερνάρδος, βρίσκεσθε και οι δύο στο σπίτι αυτό, όπου σας περιβάλλουν με συμπάθεια και άγάπη. Καύμενε Ιάκωβε, πόσες φορές δεν θα έσυλλογίσθηκες τη μητέρα σου; Και σεις το ίδιο, κυρία Γερνόνδη. Τί κρίμα! Δεν έχετε λοιπόν κανένα σημείον για να άνασκαλώσετε τους γονείς σας;

—Κανένα! άπάντησε με κάποια άνησυχία ο Γερνόνδης, φοβόμενος που ήθελε να καταλήξη ο Βερνάρδος.

—Κανένα! έπεε και ο Ιάκωβος με ένα άναστεναγμό.

—Τί θα έκανες Ιάκωβε, αν, ξαφνικά, σου παρείχετο η έλπίς ότι θα μπορούσες να ξαναβρής τη μητέρα σου;

—Γιατί να το συλλογίζομαι; έπεε ο νέος. Είνε μια άπραγματοποίητος έλπίς. Την διετήρησα επί πολύ καιρό μέσα στην καρδιά μου. Πάντοτε έλπιζι κανείς ότι ή άδικία από την όποια ύποφέρει θα επανορθωθή. Αλλά τώρα έχασα πια αυτή την έλπίδα.

γαν όλα αυτά;

—Θα μπορούσα να διατάσω; Το καθήκον μου θα ήταν να θυσιάσω προς χάριν της. Θα έπρεπε να ξαφαινόμουν, για να μην ταράξω τη ζωή της. Μόνο, θα ήθελα να γνωρίσω τη μητέρα μου. Να την γνωρίσω, χωρίς εκείνη να υποπτευθεί τίποτα. «Ω! Πόσο θα την ελάντευα τότε. Και πόσο θα ήμουν ευτυχισμένος!». «Αλλά γιατί, Ίακωβε, φέρνεις όλα αυτές τις σκέψεις στο μυαλό μου;

—Ο Βερνάρδος έσπευτε να τον.

«Να ένας άνθρωπος που θα άξιζε να ξασθρή τη μητέρα του. Και ο άλλος;». «Ας δούμε τι σκέπτεται αυτός...»

Και έγυρισε προς τον Γιρόνδη.

—Και σεις, κύριε, ερώτησε, τι θα έκανατε, αν δρισκελάσατε σε παρομοία περίπτωση; Θα εφερόσατε μήπως με τον ίδιο τρόπο;

—Οχι, ακριβώς, κύριε, απάντησε ο Γιρόνδης, υποπτευόμενος ότι ο Βερνάρδος έγνώριζε την αλήθεια. Θα εφερόμουν με μεγάλη περισκεψή, αν ξανάβρισκα τη μητέρα μου, σε τόπο ώστε να μην της προσξήσω καμιά ενόχληση. Αλλά νομίζω, ότι, αν την αγαπούσα από μακριά, χωρίς να με γνωρίζω, δεν θα της έδινα καμιά απόδειξη της αγάπης μου και της λατρείας μου προς αυτή. Τό αίσθημα μου θα ήταν εντελώς εγωιστικό. Γιατί θα την αγαπούσα τότε για την προσωπική μου ευχαρίστηση μόνο. Θα της αφαιρούσα χωρίς λόγο την ευτυχία που θα ένοιωθε γιατί με είχε ξαναβρεί. Δεν θα έπιθυμούσα να διατηρήσω για τον εαυτό μου μόνο τη χαρά, ότι εύριχα τέλος τη μητέρα μου. Αν την έβλεπα κάποτε λυπημένη και άπαρηγόρητη, δεν θα άποτελούσε τούτο μια διαρκή τύχη για μένα;

—Ο Βερνάρδος έμεινσε ειρυνικά. —Οι σκέψεις αυτές δεν θα ήταν οι μόνες, που θα σας έκαναν να σπεύσετε να γνωρίσετε τη μητέρα σας. Δεν είναι αλήθεια, κύριε Γιρόνδη; Η μητέρα σας είναι πλούσια, ο σύζυγός της είναι ισχυρός και κατέχει μια υψηλή θέση στην κοινωνία. Έχετε μπροστά σας ένα δόκλιορο μεταλλίδιον για να το εκμεταλλευθείτε όπως σας αρέσει καλύτερα. Αυτό είναι ένα αληθινό όνειρο, για ένα νέον που έχει ανατραφεί στην πενία και που βλέπει ξαφνικά ότι θα μπορούσε να ζήσει και αυτός με κάθε άνεση...»

—Και δεν είναι δικαίον αυτό; Διέκοψε ο Γιρόνδης.

—Ασφαλώς. Χθές, το εγκαταλείψαμε το παιδί ήταν φτωχό και μόλις μπορούσε να επαρκήσει στις ανάγκες της συντηρήσεώς του. Τώρα ο πλούτος, η πολυτέλεια, οι διασκεδάσεις τον περιμένουν. Πραγματικά είναι ένα πολύ άδικο όνειρο!

—Ο Βερνάρδος έμεινσε σαν να άπειθυέτο στον εαυτό του.

Και μόνον ο Γιρόνδης αντέληψε ότι έλεγαντο γι' αυτόν.

—Ο συννεχος του Πατόχη έσυλλογίζετο ότι ο Βερνάρδος ήταν έχθρος των και συνεπώς επικίνδυνος.

—Εν τούτοις, είπε, προσποιούμενος τελείαν αδιαφορίαν:

—Γιατί θα έπρεπε να κατακρίνεται αυτό τον άνθρωπο; Είναι σφάλμα του μήπως γιατί υπάρχει μέσο στο οίμα του η τάσις προς τον πλούτο και την πολυτέλεια; Και θα ήταν καλύτερο αν την κατέπνιγε;

—Ο Βερνάρδος τον εξέταζε με αλλόκοτο βλέμμα.

—Ο Γιρόνδης υπέμεινε με δυσφορία αυτή την εξέταση.

Τέλος, ο νεαρός Σαβερνύ είπε:

—Πραγματικά, δεν θα είχα να μεμψώ σε τίποτε το τέκνον. Αλλά, θα έλυπομαι μ' όλη μου την καρδιά την μητέρα...

—Επειτα από μερικά λεπτά, ο Ίακωβος και η Ελιάνα έτοιμάσθηκαν να φύγουν.

—Καλήν αντάμωσι αύριο στο Ναυού! είπε ο νεαρός υπαξιωματικός. Θα είμαι ευτυχής να σε ξαναβρώ εκεί, γιατί έχω μεγάλη ανάγκη από την φίλια και την αγάπη σου.

Και ο Γιρόνδης έφυγε επίσης.

—Ο Βερνάρδος τον απέχαιρέτησε με ψυχρότητα.

30

Η κυρία ντέ Σαβερνύ δεν είχε ξαναγυρίσει στην αίθουσα.

Γι' αυτό ο νέος ανέβηκε στο δωμάτιό της.

Η Βεατρίκη τάχασε όταν έμπηκε εκεί.

—Εστέκετο κοντά στο παράθυρο και η μητέρα της, όρθια πλάι της της έμιλούσε σιγά:

—Τί συμβαίνει; ερώτησε ο Βερνάρδος.

—Η Βεατρίκη είχε πολύ νευρική σήμερα, απάντησε η μητέρα της. Εθύμωσε εναντίον μου, γιατί την έπληρα μαζί μου και την ώδηγησα έξω από την αίθουσα, όταν ήλθε ο νέος εκείνος... ο κ. Γιρόνδης...

—Ο Βερνάρδος προσεποιήθη ότι επαιρνε το πράγμα σ' αστεία.

—Επλησίασε λοιπόν τη Βεατρίκη και την ερώτησε γελώντας:

—Και γιατί λοιπόν ήθελες να μείνεις;

—Μπορείς να το μάθεις από τη μητέρα, απάντησε η νέα, χωρίς να παύση να κλαίει.

—Η κυρία ντέ Σαβερνύ έφαινετο πολύ στενοχωρημένη.

—Επιθύρισε:

—Η Βεατρίκη είχε τρελλή. Μου ώμο λόγησε ότι αγαπά αυτόν τον Πέτρο Γιρόνδη, που τον γνωρίζει μόλις από μερικές ημέρες μόνο...

—Ο Βερνάρδος άνετινάχθη σαν να είχε δεχθεί ηλεκτρική έκκένωση στο κεφάλι του.

—Ο,τι συνέβαινε ήταν άπιστευτο, τραγικό, φρικώδες.

—Ήξερε καλά ότι η Βεατρίκη ήταν πολύ ασθενικής κράσεως και οι Ιατροί είχαν έκφρασει πάντοτε φόβους για την ζωή της.

—Εάν λοιπόν της άντέτειναν τώρα στον έρωτά της αυτόν, θα μπορούσαν να προκαλέσουν το θάνατό της.

—Εάν πάλι έδιναν τη συγκατάθεσή τους, θα επέτρεπαν μια αίμομιξία, αφού έπίστευαν ότι ο Γιρόνδης και η Βεατρίκη ήταν αδελφά.

—Η Μαργαρίτα είχε κυριολεκτικώς συντριβή.

—Όλη η ζωή της έπαινούσε εμπρός από τα μάτια της σαν ένα άτελειωτο μαργαρι.

—Ο άνθρωπος που άνεπιούσε είχε πεθάνει και το τέκνον της είχε χαθή. Έπί έικοσι δόκλιορα χρόνια ήσθάνετο τύψεις συνειδήσεως απέναντι του συζύγου της...

Και τώρα τα δάκρυά της έπρόκειτο να ξαναρχίσουν και πάλι...

—Ο Βερνάρδος παρέμεινε επίσης κατάπληκτος εμπρός σ' αυτή την αποκάλυψη.

—Ησθάνετο έναν άπέραντο οίκτο για τη μητέρα του και ήταν έτοιμος σχεδόν να της αποκάλυψη ότι έγνώριζε το μυστικό της.

—Αλλά συνεκρατήθη.

—Είχε άρα γε το δικαίωμα να το κάμει;

—Η μητέρα του θα άνεκουφίζετο αν το έκαμε; Η μήπως, τουναντίον, θα έλυπειτο πιο πολύ, γιατί θα ήταν αναγκασμένη τώρα να ντρέπεται μπροστά του;

—Επρωτίμωσε λοιπόν να σιωπήσει.

—Κόρη μου, έλεγε η Μαργαρίτα προς τη Βεατρίκη, δόσε μου την υπόσχεση ότι δεν θα ξανασκεφθής πιά αυτόν το νέο!

—Γιατί, μητέρα;

—Γιατί δεν σου άξιζει, παιδί μου, πώς το ξέρεις, μητέρα;

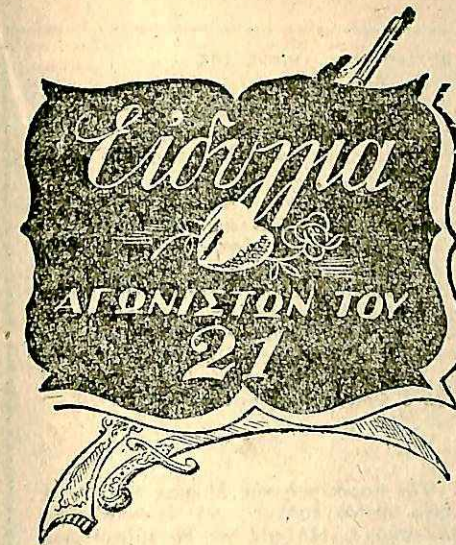
—Σε παρακαλώ, Βεατρίκη, δώλε ήτο το μυαλό σου αυτή την ιδέα, εάν δε ήλθης να κάμης τη μητέρα σου να υποσχεση!

—Τόν αγαπά! έπτε η Βεατρίκη.

—Θα τον λησμονήσης!

—Ποτέ!

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟΝ: Η συνέ...

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ & ΑΝΕΜΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΕΝΑΣ ΚΡΥΦΟΣ ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΘΥΛΙ-ΚΟΥ ΜΠΟΥΡΛΟΤΙΕΡΗ ΓΙΩΡΓΟΥ ΑΝΕΜΟΓΙΑΝΝΗ. — Ο ΣΚΛΗΡΟΣ ΠΕΘΕΡΟΣ ΑΝΑΓΚΑΖΕΙ ΤΟΝ ΑΝΕΜΟΓΙΑΝΝΗ ΝΑ ΤΟΝ ΠΡΟΣΒΑΛΗ ΔΗΜΟΣΙΑ. — ΤΟ ΤΟΛΜΗΡΟ ΚΛΕΨΙΜΟ ΤΟΥ ΜΑΝΤΗΛΙΟΥ. — «ΕΙΝΕ ΠΙΑ ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΙΑ ΜΟΥ!» — ΕΝΑ ΠΑΡΑΛΟΓΟ ΤΟΛΜΗΡΟ ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΤΑΚΤΗΣΗ ΤΗΝ ΚΑΛΗΝ ΤΟΥ — ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΚΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ.

—Δεν θέλεις λοιπόν να μου δώσης καμμιάν έλπίδα, Κωνσταντίνα;

—Δεν εξορτάται αυτό από μένα, Γιώργη. Ο πατέρας μου έχει δηλώσει κατηγορηματικά πως δεν θα κάνω γαμπρό του πορτ το πιο άξιο και γενναίο παλληκάρι του νησιού. Κι' όπως ξέρεις...

—Τί;

—Οι Παξοί δεν επαναστάτησαν ακόμη, για να χουν δοξασμένα παλληκάρια.

—Μην είναι υπεκφυγή, Κωνσταντίνα, αυτό που μου λές;

—Η νέα έσκυθώσασε. Το άχλαδωτό πρόσωπό της πήρε την όψη συννεφιασμένου ουρανού που απειλεί καταιγίδα.

—Μ' έχεις άξια για ένα τέτοιο πράγμα, Γιώργη; Δεν θα σου λέγα την αλήθεια αν δεν σ' αγαπούσα;... ψιθύρισε.

—Η τρυφερή αυτή συνομιλία γινόταν με ταξυ του Γιώργη Ανεμογιάννη, του θρυλικού κατόπιν ήρωος της Επανάστασεως και της Κωνσταντίνας Λέκκα, κόρης ενός από τους προϋκούς της αγγλοκρατούμενης νήσου των Παξών.

—Από καιρό ο Ανεμογιάννης, ένας από τους αξιωτέρους ναυτικούς του νησιού, συμπαθούσε την Κωνσταντίνα και αυτή ανταποκρινόταν στο αίσθημά του.

—Ομως, φοβόμην πως δεν θα μπορούσαμε ποτέ να παντρευτούμε, του έβραζε κάθε τόσο τους φόβους της η νέα κοπέλλα. Γιατί ο πατέρας μου σ' αυτό το ζήτημα είναι θηρίο...

—Μα σκοπεύει να σε κάνει καλόγρια;

—Οχι. Θα με παντρεύει όμως μ' εκείνον που αυτός θέλει.

—Κι' αν εσύ άρνηθής;

—Δεν θα διατάξω να το κάμω δια της βίας!

Τα λόγια αυτά ήσαν δίκαιο μαχαίρι που καταξείχιζε κάθε φορά την έρωτευμένη καρδιά του Ανεμογιάννη. Γιατί ήξερε καλά πως ήταν δόλετα ανίσχυρος να επιβάλει την θέλησή του στον πατέρα της Κωνσταντίνας. Και ακόμη πως η παραιμικότερη άποψή του να τον συγκινήσει θα απέβαινε εις βάρος της καριέρας και του μέλλοντός του, από το όποιο

και μόνο αυτός είχε κάποιες έλπίδες να κερδίσει την αγάπη της μικρής του.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΕΝΟΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥ

—Όταν όμως ο πόνος κάθε μέρα γίνεται βαθύτερος και όταν η καρδιά σπαράζεται και στάζει αίμα, έρχεται μια μέρα που το λογικό σαλεύει και παίρνει αποφάσεις πολύ τολμηρές.

Και ο Ανεμογιάννης πήρε την απόφασί του.

—Θα σε κάμω γυναίκα μου, Κωνσταντίνα! Δεν βαστώ πιά άλλο στο μαράζι της αγάπης μου, της άνεκοίνωσε ένα δράδυ που συναντήθηκαν κατά την συνήθειά τους στο μωράγιο του νησιού.

—Ωχρίασε η νέα από την άνελπιστη αυτή αποκάλυψη.

Και άμέσως κατόπιν έγινε ολοπόρφυρη από το αίμα που άνέθηκε στο κεφάλι της απ' τη χαρά της.

—Σου δίνωμιν δόλοκληρη, Γιώργη μου, ψιθύρισε άπελπισμένη. Άρκει να το πάρης άποφασί... Μα πώς; Πώς μπορεί να γίνει αυτό τώρα, αφού δεν έγινε τόσον καιρό;

—Έχω το σχέδιό μου, Κωνσταντίνα, την καθούσασε το γενναίο παλληκάρι. Θα δημιουργήσω ένα τετελεσμένο γεγονός. Και όποιος θελήσει τότε, άς τολμήσει να άντισταθή.

—Μά τί θα είναι αυτό που θα κάνης, Γιώργη; άνησυχησε η νέα κοπέλλα. Μήπως κανένα φονικό, καμιά άπαγωγή, κα νένα έκδίασμό; Για το Θεό, καλέ μου. Δεν θάβδελ να μαυρίσης τ' όνομά σου με μια άτιμία...

—Ο Ανεμογιάννης χαμογέλασε καθυσχαστικά.

—Αύριο έχωμε το πανηγύρι του αγίου Γαίου. Θα στήθω γλέντι και χορός στην πλατεία του μοναστηριού. Έ, λοιπόν, σφίξε την καρδιά σου και περίμενε με για να σου γνωρίσω το μεγάλο ευχάριστο νέο.

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ «ΝΥΦΗΣ»

Λαμπροστολισμένοι, με τα γιορτινά τους, όλοι οι συγχωριανοί της Κωνσταντίνας είχαν μαζευτεί στην αύλη του ιστορικού μοναστηριού όπου έμαρτύρησε ο προστάτης άγιος του νησιού των για να γιορτάσουν τη μνήμη του.

Το πανηγύρι είχε πάρει μια φαντασμαγορική όψη με τα πολύχρωμα κοστούμια των έορταστών, τις φωτίες που άναψαν προς τιμήν του, τη μουσική των όργων και τους χορούς που διεδεχόνταν ο ένας τον άλλον.

Η Κωνσταντίνα, πανέμορφη μέσα στην λαμπριότητα στολής της, διασκεδάσε μαζί με τους δίκους της. Μα το κέφι της ήταν ψεύτικο. Γιατί η έγνοια του καλού της και η άνησυχία για το μεγάλο του νέο που θα της έφερνε την κρατούσαν σε μια νευρική υπερδιέγερση.

Για μια στιγμή που το γλέντι έφούντασε, όλα τα κορίτσια του νησιού πιάστηκαν γύρω-γύρω να χορέψουν έναν έπιπνησιώτικο χορό. Την Κωνσταντίνα την έβαλαν δια της βίας να σύρη τον χορό. Και τα όργανα άρχισαν τον γοργόρυθμο σκοπό τους:

Διαμάντι και ρουμπίνι μου και καθάρη μου τσέρα, για σέναμε ποτίζομαι σφαιρικά κάθε μέρα, για σέναμε με δριζόνια, για σένα με δαρούνη, για σέναμε στο σπίτι μου, δε θέλουν να με δούνε.

—Εχόρευαν όδες με ένθουσιασμό και μεθ, λικνιζόμενες ρυθμικά στον ήχο των λαούτων.

Μα ξαφνικά συνέβη κάτι αναπάντεχο, καταπληκτικό. Ένα νέο παλληκάρι, όμορφο σαν τον ήλιο, με θαυμάσιο παράστημα και γεροδεμένο, άποσπάστηκε από το πλήθος των θεατών που παρακολουθούσαν τον χορό, ώρμησε προς το

μέρος των κοριτσιών που έχόρευαν και πλησιάζοντας την Κωνσταντίνα, που είχε γίνει στο μεταξύ κίτρινη σαν λεμόνι, της άρπαξε με μια βίαιη κίνηση από τα κεφάλι το μαντήλι.

Η πρόκληση ήταν φανερή. Κατά το έθιμο του νησιού — το σπάνιο, γιατί ήταν και επικίνδυνο — ο νέος αυτός ζήτησε δημοσία από τον πατέρα της νέας το χέρι της! Αυτό ήταν το νόημα της «άρπαγής» του μαντηλιού...

—Από τη στιγμή αυτή είχε άρραβωνιαστικά μου! έφώναξε στο πλήθος ο νέος. Και όποιος θέλει, άς μη μου την δώση!

—Οχλαλή και σύγχυση έπληκλούθησε. Οι παριστάμενοι χωρίστηκαν σε δύο άντιθετα στρατόπεδα. Οι μόν άρχισαν να χειροκροτούν τον Ανεμογιάννη και να φωνάζουν:

—Άξιο, άξιο το παλληκάρι!

Οι άντιθετοι, φίλοι του πατέρα της νέας, ώρμησαν εναντίον των πρώτων, ζητώντας να χτυπήσουν τον άναίδη νέο που τους προσέβαλε την τιμή με τον θρασυ αυτό τρόπο.

Το πανηγύρι για μια στιγμή πήρε την όψη στρατοπέδου... Γρήγορα όμως άποκαταστάθηκε η τάξις με την έγκαιρη επέμβαση των γεροντοτέρων.

Ο ΑΝΕΜΟΓΙΑΝΝΗΣ ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΤΑΙ

—Υστερα από το έπεισόδιο αυτό, ο Ανεμογιάννης εξαφανίστηκε από το νησί!

Η φυγή του ήταν άνεξήγητη. Και απέβαινε εις βάρος του. Δελία την έχασα κτήριαν άμέσως οι έχθροί του. Και ο πατέρας της Κωνσταντίνας έσπευσε να δηλώσει τότε στην κόρη του:

—Να ποιών ήθελες να πάρης γι' άντρα σου! Σε λαγός έχάθηκε από το νησί ύστερα από το άνανδρο φέρεσίμο του. Γιατί φοβήθηκε τον δούρδουλά μου...

Μα αν ο Ανεμογιάννης έχάθηκε, δεν ήταν από δελία. Αυτό μπορεί να μην το ήγνώριζε κανείς. Όμως, το τολμηρό παλληκάρι, αφού είχε «έπισημοποιήσει» με την δημοσία πρόκλησή του τις σχέσεις του με την αγαπημένη του είχε φύγει: τον σκοπό να άποκτήσει την μεγάλη δόξα που θα συγκινούσε τον σκληρό πατέρα της Κωνσταντίνας...

—Ηθελε να κερδίση με το σπαθί του και την άξια του την εκτίμησι του μέλλοντος πεθερού του και την καρδιά της Κωνσταντίνας.

Και η εύκαιρία δεν άργησε να του δοθή... Προσελήφθη ως ναύτης στο πολεμικό πλοίο «Οι σύμμαχοι» της Λασκαρίνας Μπουμπουλίνας και τον Μάιο του 1821 βρέθηκε έξω από το Κάστρο της Ναυπάκτου. Κάτω από το φρούριο αυτό είχε καταφύγει ο έχθρικός στόλος. Και η ελληνική μοίρα που τον έκυνήγησε, τον κρατούσε άποκλεισμένο στο λιμάνι της Ναυπάκτου.

Τέλος, ύστερα από αρκετών ήμερών άνεπιτυχή βομβαρδισμό και στενή πολιορκία, ο ελληνικός στόλος άπεφάσισε να κάψω τα πλοία του έχθρου, χρησιμοποιώντας ένα πυροπολικό. Η έπιχείρησις όμως ήταν έξαιρετικά επικίνδυνη. Και από τους όκτακόσιους ναύτες των πλοίων μέτταν κανείς δεν πολμούσε να αναλάβει να πηδαλιούχησε το πυροπολικό...

ΟΤΑΝ ΠΡΟΣΤΑΞΗ Η ΑΓΑΠΗ

Μα ύπληξε ένας Ανεμογιάννης με λανταρισία ψυχή μέσα στους όκτακόσιους αυτούς ναύτες... Και αυτός άδίστακτα παρουσιάστηκε στον πλοίαρχό του Ν. Ορλώφ:

—Έγώ θα πάω!, έπτε περήφανα.

—Ο πλοίαρχος τάχασε. Έκάλεσε και τους άλλους πλοίαρχους και τους έπέδειξε τον γενναίο ναύτη του. Γεμάτοι θαυμασμό αυτόι τον ρώτησαν:

—Και δεν φοβάσαι τη ζωή σου;

—Οχι! Τί άξια έχει μια ζωή εμπρός

«Εν τούτοις σκοπός»

— Καί τί θέλεις γι' αμοιβή σου;
— Δεν θέλω τώρα τίποτε, απάντησε περήφανα ο ναύτης. Μά, αν δώση ο Θεός και πετύχω, συνεχώς κοκκινίζοντας απ' τη ντροπή του, τότε θα σ'ας πάρω από δέκα τάλληρα για να κάμω στην άρραβό νιαστικιά μου ένα καλό χάρισμα...

Συγκινημένοι οι πλοίαρχοι έδεχθηκαν. Το πυρπολικό ετοιμάστηκε τότε άμεσα κι' ανέβηκε στο πηδαλίο του δ' Ανεμογιάννης. Πίσω, δ' ακολουθούσε ο υποπλοίαρχος του Μυριαλώς μέσα σε μία βάρκα, φέροντας την φωτιά. Το πυρπολικό προχώρησε άδιστακτα κατά του έχθρου. Σε λίγο, ο Μυριαλώς έβγαλε φωτιά στο μπαρούτι και λυώνοντας τη βάρκα του άπομακρύνθηκε.

Το φλεγόμενο σκάφος προχωρούσε όλο-ταχώς τώρα, με τον 'Ανεμογιάννη στο τιμόνι. Μά, ο έχθρος, που τον άντελγαν πίσω, άρχισε να του ρίχνει... Ο 'Ανεμογιάννης δεν έπτοηθήκε. Οδηγούσε το πυρπολικό, που καίγονταν σαν πυροτέχνημα, επάνω στα έχθρικά πλοία... Μία σφαίρα ξαφνικά τον έπληγωσε. Τότε, το γενναίο παλληκάρι επήδησε στη θάλασσα και συνέχισε, κολυμπώντας, να πηδαλιούχη το πυρπολικό. Τον επρόφθεσαν όμως ο έχθρος με τα κουπιά, τον άνήρπασε στα πλοία του...

Οι πλοίαρχοι της έλληνικής μοίρας έζητήσαν να πληρώσουν οποιαδήποτε αποζημίωση για να τον σώσουν. Μά ο έχθρος ήταν ανένδοτος. Τον άνεσκολόπισε και έκρέμασε το μπαρουτοκαπνισμένο κορμί του επάνω σ' ένα κανόνι για να το βλέπουν οι 'Έλληνες...

Ο άσπρος ως χτές 'Ανεμογιάννης ήταν ένας ένδοξος ήρωας πιά. Είχε κερδίσει την εκτίμησι του μέλλοντος πεθερού του... Μά είχε χάσει την ζωή του και την Κωνσταντίνα...

Ο πατέρας της Κωνσταντίνας, όταν πληροφορήθηκε το τραγικό ήρωικό τέλος του μεγαλόφυχου 'Ανεμογιάννη, κατέληξε από ένα ύστερικό κλάμα που εκράτησε ώρες ολόκληρες. Κι' όταν έτελειωσε, δρέθηκε παράλυτος από ήμιπληγία...

Η Κωνσταντίνα άνθεξε γενναία στον τριανό καϊμά της. Άφου έθούνησε τον πολυαγαπημένο της, με την άδιοπρέπεια που απαιτεί η μνήμη των ηρώων, υπερήφανα για τον ήρωισμό του νεκρού άρραβωνιαστικού της, έχαλύδωσε την καρδιά της και άφιέρωσε την κατοπινή ζωή της στην κοίταλφι των άγωνιστών του χωριού της...

Και πέθανε το 1871, έφου άξιώθηκε να δει τον πολυαγαπημένο της μαρμαρωμένο σε ένα τιμητικό μνημείο που του έστησαν οι συγχωριανοί της...

ΜΙΧ. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

— Όλη η ανθρωπίνη αξιοπρέπεια βρίσκεται μέσα στη σκέψι. 'Απ' εκεί πρέπει να ξεκινάμε. 'Ας προσπαθούμε λοιπόν να άνωψάσουμε την σκέψι μας. Αυτή είναι η άρχη της ήθικης.

Πασκάλ
— Η ματαιοδοξία είναι τόσο θαθεία ριζωμένη μέσα στην καρδιά του ανθρώπου, ώστε και ο πιο άσχημος και ο άσχηλότερος με τα ευτελέστερα έργα, να βέλη να έχη θαυμαστάς.

Πασκάλ
— Συχνά η δυστυχία μας δεν είναι, παρά το αποτέλεσμα της πραγματοποίησης των επιθυμιών μας. Και μάλιστα των επιθυμιών που περισσότερο ευχθήκαμε να πραγματοποιηθούν.

Πώλ Μπρυλά
— Η άσφαλέστερη παρηγοριά, για κάθε δυστυχία, είναι το να στρέψη τα μάτια του, εκείνος που δοκιμάζει την δυστυχία, προς τους άλλους. Και θ' ανακαλύψη πια δυστυχίες. Αυτό το φόρμακο είναι στη διάθεσι, του κάθε ανθρώπου

ΣΟΠΕΝΑΟΥΕ

Ο ιδεώδης ΑΝΔΡΑΣ

ΚΟΙΜΟΠΟΛΙΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ

Όταν η Μάγγη Μάντοβιτς έφθασε στην λουτροπολι, οι έφημερίδες άνηγγελλον την άφιξί της με πολλές λεπτομέρειες. 'Ετσι κανείς δεν άγνοούσε ότι ήταν κόρη ενός Ούγγρου δισεκατομμυριούχου, ότι ήταν κάτοχος κοσμημάτων άνεκτίμητης άξιας και ότι για τις διασκεδάσεις της μπορούσε να σπαταλήσει ολόκληρη περιουσία.

Ο κόμης ντε Μπουλάς, που έκανε στην λουτροπολι εκείνη την βραδιά του, όπως κάθε χρόνο, έσκέφθηκε άμεσα πως η παλαιόκατομυριούχος αυτή νέα θα ήταν ιδεώδης σύζυγος για έναν από τους δυο γιους του. Χάρις στον τίτλο ευγενείας τον όποιον είχε και τον όποιον για την άκριβεια τον έκληρονόμησε από τον πατέρα του, κατώρθωσε εύκολάτα να γνωρίση την δεσποινίδα Μάντοβιτς. Και μία μέρα της επρότεινε:

— Δεσποινίς, σέ άπόστασι πενήντα χιλιομέτρων είναι ένας παλαιότατος πύργος που χρονολογείται από του 1680, και που είναι δικός μου. Θα είμαι πολύ εύτυχης να σ'ας δεχθώ εκεί.

Πολύ ευχαρίστως, άποκρίθηκε η Μάγγη. Μου άρέσει να βλέπω κάθε τί που θυμίζει την παλιά καλή εποχή.

Με την ευκαιρία αυτή, επρόσθεσε ο κόμης, θα έχω την τιμή να σ'ας παρουσιάσω τους δυο γιους μου, τον Φραγκίσκο και τον Ζουάν, που είναι θανμάσιοι νέοι. Είναι και οι δυο διπλωματίσται κτήματά μου χρησιμοποιώντας όλα τα τελευταία μηχανήματα καλλιέργειας. Τα άποτελέσματα που επιτυγχάνουν είναι καταπληκτικά.

Στην πραγματικότητα, οι δυο νέοι αυτοί ήταν μεταπολιτική εύφυιας. Ο πατέρας τους ήθελε να τους δώσει μία φιλοσοφική μόρφωσι, αλλά σάβησαν άσπληντοι γι' αυτήν. Όσον άφορα τα πείριφημα άγροτικά μηχανήματα, δεν ήταν παρά ένα παλιό τρακτέρ, που μάλιστα το είχαν χρωμένο.

— Νά οι δυο γιοί μου γαιοκτήμονες, είπε ο κόμης Μπουλάς καθώς τους συνιστούσε στην δεσποινίδα Μάντοβιτς.

Η Μάγγη τους έχαιρέτισε με δυνατή χειραψία. 'Ενόμιζε πως τα χέρια των νέων, που ζούσαν κοντά στη φύσι θα ήταν γερά, μά γελαστήκε. Και παρ' όλίγον να τους τσακίση τα δάχτυλα.

Επί μιαν εβδομάδα, γίνονταν γιοστές και δεξιώσεις στον παλιό πύργο. Ο κόμης είχε διαλέξει το καλύτερο ύπηρετικό προσωπικό για να κάνη την ρεσιτά του στην φιλοξενούμενη του. Ο μαίτρ ντε Μπουλάς, ο 'Εντγκαρ, έσερβιριζε με μιαν επιδολητική αξιοπρέπεια Είχε τέτοιο ύφος, που θα τον έπαιρνε κανείς για διπλωμάτη. Οι δυο καμαριέρες ήταν κομψές και εύγενέστατες.

Όλοι αυτοί ύπηρετούσαν με όλη την καρδιά τους, γιατί ήλπιζαν πως ο πλούσιος γάμος ενός εκ των δυο γιων θα διηκούλυνε τον κύριο τους να τους πληρώσει τους καθυστερούμενους από έτών μισθούς των.

— Σ'ας άρέσει η Μάγγη; έρώτησε η

μητέρα τους γιους της.

— Είναι έκτακτη.

— Λοιπόν, προσπαθήστε να της άρέσετε και σεις. Πρέπει ένας από τους δυο σας να την πάρη και τότε σωθήκαμε.

Τ' άπογεύματα η Μάγγη έπαιζε τένις και νικούσε πάντοτε τους γύρω πυργοδεσπότες, τους όποιους προσκαλούσε ο κόμης. Φυσικά, ο κόμης επρόντιζε να προσκαλή νέους μετριωτάτης σωματικής διαπλάσεως και μετριωτάτης πνευματικής ικανότητας, ώστε να μην υπάρξη ο κίνδυνος να έρωτευθη η Μάγγη κανέναν άπ' αυτούς και μείνουν άπ' έξω ο Φραγκίσκος και ο Ζουάν.

Την παραμονή της ήμέρας που επρόκειτο η Μάντοβιτς να εγκαταλείψη τον πύργο, έζητησε να δει ιδιαίτέρως τον κόμητα.

— 'Αγαπητή δεσποινίς, άπήντησε έκείνος όλο χαρά, είμαι στη διάθεσι σας.

— 'Αγαπητή φίλε, του είπε η νέα, θέλω πρώτα να σ'ας ευχαριστήσω για την φιλοξενία σας. 'Υστερα θέλω να σ'ας εξομολογηθώ ότι δρῆκα στον ώριο πύργο σας το πολυτιμότερο πράγμα που υπάρχει για ένα κορίτσι.

— Την γαλατική ευγένεια;

— Όχι. Τον έρωτα.

— Αυτό είναι θαύμασιο.

— Όπως πολύ καλά θα καταλαβαίνατε, δεν μου έλειφαν ποτέ οι μνηστήρες. 'Ορκίσθηκα όμως να μην παντρευθώ παρά μόνον εκείνον τον άνδρα που δεν θα μου έκανε ποτέ κόρτε. Το όνειρό μου μάλιστα ήταν να βρω κάποιον που δεν θα συλλογιζόταν ποτέ να με κάμει σύζυγό του. Λοιπόν, αυτόν τον άνδρα, τον ιδεώδη, τον ανέκαλυσά!

— Ποιός είναι; Ο Φραγκίσκος;

— Όχι.

— Ο Ζουάν;

— Ούτε αυτός.

— Μά τότε, λοιπόν, ποιός είναι;

— Ο 'Εντγκαρ!

— Ο ύπηρετής; Ο μαίτρ ντε Μπουλάς;

— Μάλιστα.

Και συνεχίζοντας έξήγησε ότι ο πατέρας της την συνεβούλευε πάντοτε να μην παντρευθώ άναν διπλωμάτη. Αυτή όμως δρας της να μην είναι σκληθωμένος από την δουλειά του. Τώρα, λοιπόν, της έδωκε έναν άνδρα που να έχη εμφάνισι διπλωμάτου, χωρίς να έχη καθήκοντα. Και με άνυπόκοιτη χαρά η Μάγγη επρόσθεσε:

— 'Εκείνο που παίζει ρόλο σ' έναν διπλωμάτη είναι η εμφάνισις. Δεν είναι αλήθεια;

Και η Μάγγη όταν έπαιρνε μιαν άπόφασι, δεν άπισθοχωρούσε. 'Ετσι ο κόμης ντε Μπουλάς ύποχρεώθηκε να ζητήσει γι' αυτήν επισήμως το χέρι του 'Εντγκαρ.

Αυτός όμως, όταν ο κύριός του του άνήγγειλε το γεγονός, έκαμε έναν μορφοσμο δυσανεκτικότητας, ύποκλήθηκε βαθεία και άπήντησε με πολλή αξιοπρέπεια.

— Αυτοίμαι και παρακαλώ την δεσποινίδα Μάντοβιτς να με συγχωρήσει. 'Εχω δώσει όιας τον λόγο μου στην 'Αλίσ, την καμαριέρα του γειτονικού μας πύργου. 'Εξ άλλου δεν έχκρνω τους γάμους μεταξύ διαφορετικών κοινωνικών τάξεων...

ΑΛΜΠΕΡ ΑΚΡΕΜΑΝ

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.—

Οι παράξενες νότες της συνάτας ε'Ο Διάβολος με τις Πατερίτσες, τάρζουν την ήρεμία του παλιού σπιτιού των Σάντμορ, που ώφανε την γκρίζα και θλιβερή προσοψί του μέσα στην καρδιά του Λονδίνου. Η κυρία Σάντμορ—ή οικοδέσποινα—παγμένη άπ' τη φρίκη της, θυμάται τότε ότι η ήμερα εκείνη είναι η έκαστη επέτειος του θανάτου του 'Αμκας Σάντμορ, ενός προγόνου της οικογενείας, που είχε πεθάνει δολοφονημένος και που είχε προφητεύσει ότι, όταν θα έξαναγύριζε στη ζωή, θα έπαιζε τη μυστηριώδη αύτη συνάτα, για να άναγγείλη την άφιξί του. Την ίδια στιγμή, ο μπουστός του 'Αμκας Σάντμορ, που βρίσκεται επάνω σ' ένα παλιό πιάνο, έχει αλλάξει θέσι και το άστραφτερό βλέμμα του κάνει τον κύριο και τη κυρία Σάντμορ να φύγουν περίτρομοι από τη βιβλιοθήκη. Το πρώι της τραγικής αυτής ήμέρας, κατά την όποια έχει κανείς την εντύπωσι ότι ε θάνατος τριγυρίζει μέσα στίς άπέραντες αίθουσες του μεγάρου των Σάντμορ, έχει φτάσει στο Λονδίνο ένα άλλο μέλος της οικογενείας, ο νεαρός Ντόναλντ. Έχει βγῆ μόλις από τη φυλακή, όπου εξέτισε μία ποινη δεκαετούς είρκης επί φόνου. Ο Ντόναλντ συζητεί τώρα με τον κ. Κρέυλιγκ, τον διευθυντή του ξενοδοχείου «Σπλέντιτ» όπου έχει καταλυεί.

20Η

—Της ίδιας γνώμης είμαι κι' εγώ. 'Αλλά... όταν με συνέλαβαν, παρέλειψα να σ'ας διηγηθώ πόσον ένδοξη είναι η οικογενεία μου.

Ο διευθυντής του έρριξε ένα περίτρομο βλέμμα.

—'Εάν η έρώτησίς μου δεν είναι άδιόκριτη, θα είχατε την καλωσύνη να μου πῆτε για ποιά λόγο σ'ας συνέλαβαν;

—'Επί φόνου, απάντησε με άφέλεια ο νεαρός Σάντμορ.

—'Επί φόνου!

Ο κ. Κρέυλιγκ παρουσίαζε το άξιοθρήνητο θέαμα άθρώπου, που έδέχθηκε μιαν κεραμίδα κατακέφαλα.

—'Επρόκειτο περί πλάνης, έξήγησε ο Σάντμορ.

—Περί πλάνης;

—Ναί. Στην άρχη ύπέθεσαν ότι ο άνθρωπος ήταν νεκρός. Κατόπιν όμως παρετήρησαν ότι είχε ύποστη μόνον διάσεισιν του έγφάλου. Μετέτρεψαν τότε την κατηγορία... έ έπίθεσι με πρόθεσιν φόνου.

—'Ω! Καταλαβαίνω...

Η φωίη του κ. Κρέυλιγκ ήταν κάπως φοβισμένη.

—'Είχατε την πρόθεσι να σκοτώσετε;

—Όχι άκριβώς. Μόνον έβλεπα κόκκινα μπροστά μου...

—'Ω!

Ο διευθυντής του έρριξε ένα δεύτερο βλέμμα γεμάτο τρόμο.

Τα λόγια αυτά εταίριαζαν πολύ λίγο στον νέον αυτό με τους ήρεμους κι' εύγενικούς τούπους.

—Ναί, οι γρόνθοι μου έφυγαν έντελώς μόνοι τους και το πράγμα έγινε προτού καταλάβω καλά-καλά τί είχε συμβεί.

—'Αλήθεια;

Ο κ. Κρέυλιγκ εκύτταξε τα χέρια του νέου, σ'α να επρόδιδαν τη διάθεσι να θέ-

θα περιέλθη σε σ'ας, μετά το θάνατο του θείου σας.

—Αυτός ο πανάρχαιος ύγρος τάφος! Καλά, θα έγγραφώ όπως σ'ας άρέσει. Ο υπάλληλός σας επί της ύποδοχής, μου έφάνηκε τόσο γελοίος που έννοιωσα τον πειρασμό να τον σκανδαλίσω λίγο.

—Καταλαβαίνω...

Ο διευθυντής έσπκώθηκε χαμογελώντας. Ο υπάλληλος θα τακτοποιήση ό,τι άφορά την εγκατάστασί σας, είπε. 'Αν σ'ας χρειασθῆ τίποτε, σ'ας παρακαλώ να με έιδοποιήσετε άμεσα.

Λέγοντας αυτά, είχε σηκωθεί από τη θέσι του και άνοιξε την πόρτα.

Έπειτα παρακολούθησε τον νεαρό Σάντμορ, ως που έφθασε στο γραφείον.

Έξανάλκισε τότε την πόρτα και έστάθηκε με τα φρύδια σουφρωμένα και το μέτωπο κατασφωμένο από το βάρος κάποιας θαθείας συλλογής.

Έχάιδισε κατόπιν την άκρη της γενειάδας του και έζητησε κάποιον αριθμό στο τηλέφωνο.

—Ο Ντόναλντ Σάντμορ βρίσκεται στο Λονδίον, άνήγγειλε με σιγαλή φωνή, σ'αν να μετέδιδε κάποιαν τρομακτική πληροφορία. Είναι...

Έσταμάτησε, και με άργισμένη έκφρασι, έρριξε ένα βλέμμα προς τα όπίσω.

Η πόρτα είχε άνοιξει σιγά.

—Συγχωρήστε με, είπε ο Ντόναλντ Σάντμορ, μπαίνοντας. Είχα ξεχάσει εδώ το καπέλό μου.

Έπῆρε με άφέλεια το κάλυμμα του κεφαλιού του και έξανόφυγε.

Τα βλέφαρά του άνοιγόκλεισαν επάνω από τα σκοτεινά γκρίζα μάτια του και στα χείλη του έλαμψε ένα ασθενικό χαμόγελο:

—Αυτός ο Κρέυλιγκ είναι μιαν γρηά άλεπού! έπιθύρισε, καθώς επροχωρούσε προς το γραφείον του ξενοδοχείου, για να γράψη μία διευθυνσι περισσότερου έντιμη στο διδύλιον.

Μιαν ώρα άργότερα, έπειτα από ένα λουτρό και μιαν έπίσκεψι του κουρέως, ο Ντόναλντ Σάντμορ έμελετούσε την ειδοποίησι που ήταν κολλημένη σε ένα από τα φύλλα της γκαρνταρόμπας του δωματίου.

Η ειδοποίησις αυτή ήταν εξαιρετικώς ενδιαφέρουσα για έναν ο όποιος, προσφάτως άκόμη, είχε διαμείνει σ' ένα κελλι φυλακής. 'Επληροφορούσε λοιπόν ότι άρκουσε να ειπή κανείς μιαν λέξι στο τηλέφωνο, για να έχη άμεσα ό,τι επιθυμούσε από ένα γραμματόσημο έως μιαν πλήρη ένδυμασι άσπερίδος.

Ο Ντόναλντ, άφου τα έδιάβασε όλα αυτά, άπεφάσισε να κάμη μιαν μετρία δοκιμή, ζητώντας πρώτα-πρώτα πέντε γραμματόσημα.

Εσκόπευε, αλλωστε, να γράφει μερικές επιτολές τὸ δρόμο.

Τὰ γραμματόσημα κατέφθασαν ἐπάνω σ' ἕνα ἀσημένιο δίσκο, πού τὸν ἐκρατοῦσε ἕνας ὑπάλληλος, φορώντας μιά πολυτελή λιθόρεα καταστόλιστη μὲ χρυσὰ σειρήνια.

Ὁ Ντόναλντ τὰ ἐπῆρε, τὰ ἐμέτρησε καὶ ἠυχάριστε.

Κατόπιν, βλέποντας κάποια ἔκφρασι ἐλπίδων στὰ μάτια τοῦ μικροῦ, τὸν ἔκαμε πλουσιώτερο κατὰ ἕξ πέννες.

Στὸ ἴδιον ἀπέμειναν μόνο μερικά σελίνια.

Κατόπιν ἐσήμανε γιὰ νὰ τοῦ φέρουν τσιγάρα.

Αὐτὸ τοῦ ἐστοίχισε ἕνα ἀκόμη νόμισμα τῶν ἕξ πεννών.

Τὸ μικρὸ του κεφάλαιον ἐξητιμίζετο σὲ φιλοδωρήματα, ἀλλὰ, μὲ τὸν τρόπο αὐτό, ἐδοκίμαζε νέες εὐχάριστες ἀπολαύσεις.

Στὸ τέλος, ἀφοῦ ἀπέδειξε τὸν ἑαυτὸ του ὅτι ἡ εἰδοποίησις ἔλεγε τὴν ἀλήθεια, ἐπροχώρησε πρὸς τὸ παράθυρο καὶ ἐκτύπησε τὸ πλῆθος πού ἐκυκλοφοροῦσε στοὺς δρόμους καὶ τὴν κίνησε τὸν πολυτελὲς αὐτοκίνητον.

Ἡ βέα αὐτὴ τὸν ὠδήγησε σὲ μιά ἄλλη εὐχάριστη παρατήρησι.

Ὁ δρόμος εἶχε ἀλλάξει πολὺ κατὰ τὸ διάστημα τῆς δεκαετοῦς ἀπουσίας του.

Ἐκεῖ δὲν ἔβρισκαν ἀλλοτε μεγάλα περηφάνεια, ὑπῆρχαν τώρα ὅραια καταστήματα καὶ μεγάλες οἰκοδομές, ἀφιερωμένες ἀποκεντρικῶς σὲ ἐπιχειρήσεις.

Ἐβυμῆθηκε τότε ὅτι ἀπέναντι ἀκριβῶς ὑφονόταν ἄλλοτε ἕνα ἐπιβλητικὸ λιθόκτιστο οἰκοδόμημα, πού ἀνῆκε σὲ μιά παλιά καὶ πολὺ πλουσία οἰκογένεια.

Τὸ οἰκοδόμημα αὐτὸ εἶχε τώρα ἐξαφανισθῇ καὶ στὴ θέσι του ὑφονόταν ἕνα πολυτελὲς ξενοδοχεῖο.

Ὁ δρόμος εἶχε καταντήσει νὰ παρουσιάζει τὴν ὄψι καρναβαλίου ἀπὸ τὸν θόρυβο καὶ τὴν κίνησι.

Ὁ Ντόναλντ ἀκούμπησε στὸ παράθυρο καὶ ἐκτύπησε μακρύτερα.

Σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἔβρισκον ἡ παγκράχαι κατοικίαι, στὴν ὁποία οἱ Σάντμορ κατοικοῦσαν ἀπὸ πολὺ παλιὰ χρόνια.

Ἦταν κτισμένη σὲ μιά γωνία, σάν νὰ ἀπέφυγε μὲ περηφάνεια καὶ ἀκαταδεξία κάθε σέχσι μὲ τὴ μοντέρνα πρόοδο. Ἔτσι ὅπως ἦταν ἐμοιάζε σάν λησμονημένη ἀπὸ τὸ χρόνο καὶ τοὺς ἀνθρώπους.

Τὰ ἐπάνω παράθυρα ἦσαν κατάκλειστα. Τίποτε δὲν εἶχε ἀλλάξει. Ἐφαινόταν μόνον κάποις περισότερο ψυχρὴ καὶ νύστα μὲν ἀπὸ πρῖν.

Τὰ σκοτεινὰ μάτια τοῦ Ντόναλντ προσηλώθηκαν στὴν πρόσοψι τῆς, σάν νὰ προσπαθοῦσαν νὰ διαπεράσουν τὸ μυστικόν, πού ἐκρυβε τὸ σπίτι ἐκεῖνο ἀπὸ τόσον καιρὸ καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἀόριστη ἀνάμνησις ἐξαναγρύριζε τώρα στὸ μυαλό του.

Ὅταν ἦταν παιδί ἀκόμη, ἔνοιωθε μιά ἀόριστη στενωχώρα καὶ ἕνα εἶδος φόβου μέσα ὅτις αἰθούσες τοῦ σπιτιοῦ αὐτοῦ, πού ἐμοιάζαν σάν σταῆς μοναστηριοῦ.

Τὸ βραδυνὸ σκοτάδι εἶχε ἀρχίσει τώρα νὰ ἀπλώνεται ἐπάνω στὴν πόλι.

Ὅλα ἀστραπεβολοῦσαν καταυγαζόμενα ἀπὸ τὸ ἀπλετο ηλεκτρικὸ φῶς. Οἱ διτρίνες τῶν καταστημάτων ἐλαμπαν καὶ μυριάδες φωτεινῶν σημείων διαπρηνόσαν τὸ νυκτερινὸ σκοτάδι.

Ὁ Ντόναλντ ἐκτύπησε σάν μαγεμένος.

Ὁλος ὁ δρόμος ἦταν κατάφωτος καὶ μόνον τὸ μεγάλο σπίτι τῶν προγόνων του παρέμενε σκοτεινόν.

Ὁ βέιος καὶ ἡ θεὰ του, πού μαζί μὲ αὐτὸν ἀπέλασαν τοὺς τελευταίους Σάντμορ, κατοικοῦσαν τώρα στὸ σπίτι αὐτό.

Ἦταν καὶ οἱ δύο γέροι καὶ ἀπὸ πρῖν καιρὸ τώρα εἶχαν διακόψει κάθε ἐπικοινωνία μὲ τὸν κόσμον.

Τὸ μόνο πού ἐβυμῆζαν ὁ Ντόναλντ εἶναι ὅτι ἦταν καὶ αὐτοὶ τὸ ἴδιο μυστηριώδες ὄν καὶ τὸ σπίτι μέσα στὸ ὁποῖον ἔμεναν.

Τὴν ἄλλην ἡμέρα, ἅ ἐπῆγαινε βέβαια νὰ τοὺς ἴδῃ καὶ νὰ τοὺς ὑποβάλῃ τὰ σέβη του. Αὐτὸ τὸ ἐθεωροῦσε ὡς ὑποχρέωσι του, ἐπειτα ἀπὸ τὴν τόσο μακριὰ ἀπουσία του.

Ἐφαινόταν ἀκούστηκε τὸ τηλέφωνο τῶν

δωματίου του νὰ κυττάξῃ.

Τὸ δωματίον ἦταν διδιζήμενὸ στὸ σκοτάδι, ἐπειδὴ δὲν εἶχε γυρίσει τὸν ηλεκτρικὸ διακόπτη καὶ ἐχρειάσθηκε μερικές στιγμές ἕως ὅτου πᾶρει τὸ ἀκουστικὸν στὰ χέρια του.

Μιά δροσερὴ καὶ νεανικὴ φωνὴ ἀκούσθηκε στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος.

—Ἐμπρός! Γιατί κάνετε νὰ περιμένουν ἐκείνους πού θέλουν νὰ σᾶς μιλήσουν;

—Ποῖος; Ποῖος εἶναι ἐκεῖ; ἐρώτησε ὁ Ντόναλντ, μὲ τὴ φαντασία γεμάτῃ ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἀνάμνησι τοῦ σκυθρωποῦ σπιτιοῦ πού ἐκτύπησε πρὸ ολίγου.

—Δὲν ἀναγνωρίζετε τὴ φωνή μου;

—Ὀχι!

—Ὁ! Ντόν, πόσο εὐκολὰ ξεχνάτε!

—Λυπούμαι πολὺ, ἀλλὰ δὲν νομίζω.

—Καὶ ὅμως μοῦ εἶχτε εἰπεῖ ὅτι ἡ φωνή μου ἦταν ἡ γλυκύτερη τοῦ κόσμου...

—Σὰς τὸ εἶχα εἰπεῖ;

—Βέβαια, μοῦ τὸ εἶχτε εἰπεῖ. Ὑποθέτω ὅτι δὲν τὸ ἐπιστεύατε, ἀλλὰ μόλις αὐτὰ τὸ εἶχτε εἰπεῖ.

—Ὅπως ὁπότε λατρεύω τὴ φωνή σας, ὁμοιάζετε καὶ ἂν εἴσατε.

—Ὅποιον θέτε καὶ ἂν εἶμαι; Μοῦ ἀρέσει πολὺ αὐτό. Μὰ εἰχτε εἰπεῖ ἐπίσης ὅτι ἦμουν τὸ πρῶτον κορίτσι πού εἶχτε φιλήσει...

—Ὁ!

Τὸ μελαγχολικὸ παλὸν σπίτι ξαναῆλθε στὴ σέκσι τοῦ Ντόναλντ καὶ συγχρόνως ξαναβρῆκε τὴν ἀνάμνησι τοῦ παιδικοῦ ἐρωτῶτός του καὶ τῆς Γκλόριας Σβάνσον.

—Γκλόρια! ἔκαμε.

—Ἐπὶ τέλους! Μὲ θυμήθηκες, Ντόν;

Ἡ συνομιλία ἐπαισιόθηκε μὲ τὴν πρόσκλησι πού ἔκαμε ὁ Ντόναλντ νὰ ἔλθῃ νὰ φάνε μαζί ἐκεῖνο τὸ βράδυ.

Ὅταν ξανακρέμασε τὸ ἀκουστικόν, διερωτήθη πῶς εἶχε πληροφορηθῇ ἡ Γκλόρια ὅτι ἔβρισκον ἀπὸ τὸ Λονδίον.

—Ἀλλὰ δὲν ἐσταμάτησε πολὺ σ' αὐτὴ τὴ σέκσι, γιατί τὸν ἀπασχολοῦσε τώρα τὸ ζήτημα τῆς ἐνδυμασίας του.

Καὶ τότε ἐθυμήθηκε καὶ πάλι τὴν εἰδοποίησι πού ἦταν κολλημένη στὴ γκαρνταρόμπα του.

Ἐἶχεν ἔλθει ἡ στιγμή νὰ ἐκτιμῇ τὴν πραγμωτικὴν ἀξία τῆς.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἀναψε τὸ φῶς, ἐζήτησε στὸ τηλέφωνο νὰ τοῦ στείλουν τὸν καμαριέρη.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐδουματούργησε κυριολεκτικῶς.

Μέσα σὲ διάστημα λίγης ὥρας τοῦ παρομοίασε ἕνα πλῆθος σμῶκιν, ἀπαστράπτον ποικίμως, γραβάτα, λουστρίνια παπούτσια καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἐξαρτήματα πού ἀπαιτοῦντο σὲ ἕνα τέλειο τζέντλεμαν.

Κατόπιν τὸν ἐβοήθησε νὰ ντυθῇ.

Ὁ Ντόναλντ ἔκαμε μιά ἐπιθεώρησι τοῦ ἐαυτοῦ του ὑπὸ μεγάλῳ καθρέφτι.

—Πολὺ ὥρασια, εἶπε, ἐπιθεωρῶντας ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ νύχια τὴν ἐπιβλητικὴν ὕψους κορμοστασίαν του.

—Ἔνας τζέντλεμαν φορεῖ πάντοτε ὡραία τὴν τουαλέτταν του, ἔκαμε ὁ καμαριέρης. Ἀκόμη καὶ ὅταν ἐφοροῦσατε αὐτὰ τὰ πράγματα—καὶ εἶδει μὲ ἕνα κίνημα φρίκης τὰ παλαιὰ ρούχα πού εἶχε πετάξει ὁ Ντόναλντ—ἦξερα ὅτι εἰσάσατε τζέντλεμαν.

Ὁ νεαρὸς Σάντμορ ἐνόμισε ὅτι αὐτὰ τὰ λόγια ἀπαιτοῦσαν ἵσαν εὐσχημὸν στήσι πουργιούρα καὶ ἐπῆρε τὰ τελευταῖα χρήματα πού τοῦ εἶχαν ἀπομείνει καὶ τὰ ὁποῖα εἶχε ἀφήνεια ἐπάνω στὸ τραπέζι.

Ἀλλ' ὁ καμαριέρης ἐκίνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι.

—Κάνετε λάθος, κύριε, εἶπε. Αὐτὸ πού εἶπα τὸ πιστεύω: εἰσάσατε ἕνα πραγματικὸν τζέντλεμαν. Δὲν σᾶς τὸ λέω γιὰ νὰ πάω κανένα πουργιούρα.

Λέγοντας αὐτὰ, ὁ καμαριέρης ἔκαμε ἕνα βήμα πρὸς τὴν πόρα.

Ὁ Ντόναλντ τὸν ἐκτύπησε.

Ἦταν ψηλός, πολὺ ἀδύνατος, μὲ προτωπο μακροῦλῳ σάν τοῦ λαγοῦ καὶ μὲ ἕνα χρώμα πού δὲν ἐπιστοποιοῦσε καθόλου πρὸς τὴν γῆ.

—Περιμένετε μιά στιγμή, εἶπε ὁ νέος.

Ὁ καμαριέρης ἐγύσθη ἀμέσως.

—Ποῖο εἶναι τὸ ὄνομα σας;

—Πετέρικιν, κύριε. Σαμουήλ Πετέρικιν.

—Πῶς θὰ σοῦ ἐφαινόταν, Πετέρικιν, ἂν

σοῦ ἔλεγα ὅτι δὲν εἶμαι καθόλου τζέντλεμαν;

—Θὰ ἔλεγα ὅτι ἀστείουσεθε, κύριε.

—Ἄς ὑποθέσωμε πῶς σοῦ ἔλεγα ὅτι μὸλις ἐξῆλθα ἀπὸ τὴ φυλακή.

—Πολλοὶ τζέντλεμαν θὰ μπορούσαν νὰ βρεθοῦν σὲ παρόμοια θέσι. Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ κυττάξω τὸ χέρι σας, κύριε;

—Ὀχι, τὸ δεξί, ἂν ἔχετε τὴν καλωσύνη.

Καὶ συγχρόνως ἔσκυψε τὸ στενὸν μακρὸ καὶ γυμνὸ σὺν αὐτῷ κεφάλι τοῦ πρὸς τὸ χέρι τοῦ Ντόναλντ.

—Ἔχετε πολὺ καλὴ γραμμὴ τῆς ζωῆς, κύριε. Παρατηρῶ ὅτι τὸ ὄρος τοῦ Ἀρεῶς διακρίνεται καθαρῶτα. Ἔχετε ἐπίσης πολὺ μεγάλη εὐναμι θελήσεως.

Εἶσατε μαχητικός, χωρὶς νὰ τὸ δείχνετε καὶ προικισμένος μὲ μεγάλη ἰσχυρογυμνασίαν. Πρέπει νὰ σᾶς ἐμιμῇ τὴ καλωσύνη καὶ ἡ ὑπομονή. Μάλιστα, κύριε, ἐλέποντας τὸ χέρι σας, μπορῶ νὰ πιστεύσω ὅτι εἰσάσατε στὴ φυλακή. Ἀλλὰ, παρ' ὅλον τοῦτο, εἰσάσατε ἕνα τέλειον τζέντλεμαν.

—Εὐχαριστῶ, Πετέρικιν. Εἰσάσατε λοιπὸν χειρομάντις;

—Μόνον ἐρασιτέχνης, κύριε. Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, διασκεδάζω τοὺς φίλους μου, ὅταν μοῦ δίδεται εὐκαιρία. Δὲν ἔχω νὰ σᾶς πῶ τίποτε ἄλλο, κύριε.

Ὁ Ντόναλντ παρέμεινε ἐπὶ μιά στιγμὴ σιωπηλός, κυττάζοντας τὸ πελιδνὸν πρόσωπον τοῦ καμαριέρη.

—Εἴπατε ὅτι πρέπει νὰ μὲ διευθύνῃ ἡ καλωσύνη καὶ ἡ ὑπομονή; ἐρώτησε.

—Ναί, αὐτὸ εἶπα, κύριε.

Ὁ Ντόναλντ ἐσκέφθηκε.

—Ἀκουσε, Πετέρικιν, εἶπε ἔπειτα. Ἀῤῥιο θὰ πᾶν νὰ κάμω μιά πλήρη προμνηθεῖα ἀπὸ ρούχα. Θὰ ἤθελα νὰ ἔχω τὶς συμβουλές σου, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως ὅτι θὰ σὲ πληρώσω γι' αὐτό.

—Πολὺ καλὰ, κύριε, δέχομαι νὰ μὲ πληρώσετε γιὰ τὶς συμβουλές μου, ὅχι ὅμως καὶ γιὰ τὰ φιλοφρονήματά μου. Ἡ ὑπηρεσία μου ἐδῶ ἀρχίζει στὶς ἐνδεκάμισι.

—Ἔχωμε λοιπὸν ἀρκετὸ χρονικὸν διάστημα στὴ διάθεσί μας ἀπὸ τὴν ὥρα πού ἀνοίγουν τὰ καταστήματα.

—Θαυμάσια. Ἄ δὲν προβάσωμε νὰ τὰ τελειώσωμε ὅλα σὲ μιά μέρα, θὰ συγχώσωμε καὶ τὴν ἐπομένη. Σύμφωνα, Πετέρικιν; Μοῦ ἀρέσετε.

—Εὐχαριστῶ, κύριε.

Ὁ καμαριέρης—χειρομάντις ἐβγήκε ἀπὸ τὸ δωματίον, ἀφοῦ ἐχαίρησε τὸν Ντόναλντ μὲ μιά ὑπόκλισι.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΒΛΕΦΑΡΙΔΕΣ

Τὸ ξενοδοχεῖο τοῦ ὁποίου τὴν διευθύνει εἶχε ὁρίσει ἡ Γκλόρια στὸν Ντόναλντ ἦταν πολὺ μέτριο, ἀλλ' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, καθαρὸ καὶ εὐχάριστο.

Μόλις ἐμπήκε σ' αὐτό, ὁ νέος ἐνοίωσε ἕνα βλέμμα πού ἦταν καρφωμένον ἐπάνω του.

Ἐστράφη ἀμέσως καὶ εἶδε ἕνα ζευγάρι σκούρων ὀδοντοματρῶν ματιῶν πού ἐλαμπαν μέσα στὸ γυμνὸν ὄβελ ἐνὸς δροσεροῦ προσώπου, πλαισιωμένου ἀπὸ τὸ χρυσάφι κατὰξανθων μαλλίων.

Δύο κέκκινα χεῖλη τοῦ ἐχαμογελοῦσαν.

Ἐπροχώρησε.

—Καλὸς ἦλθετε, Ντόν, εἶπε ἡ Γκλόρια. Θέξέ μου! Πόσο ἐψηλώσατε;

Μολονότι ἦταν ὀρθία, μόλις ἔφτανε στὸν ὦμον του.

Ὁ Ντόναλντ τὴν ἐκτύπησε μὲ κάποια ἀμυχάνια.

Τοῦ ἐφαινόταν δύσκολο νὰ παραδεχθῇ ὅτι εἶχε φιλήσει κάποτε τὰ κατακόκκινα ἐκείνα χεῖλη, πού ἦταν τώρα ἐλαφρὰ μακιγιαρισμένα.

Τὴ μακρινὴ ἐκείνη ἐποχὴ, ἡ Γκλόρια ἦταν ἕνα μικρὸ κοριτσάκι, μὲ κοντὰ φορέματα καὶ ἔπλεκα μαλλιά.

Τώρα ἐστεκόταν μπροστά του μιά ὡραιότατη νεαρὴ γυναίκα.

—Ἀλλάξατε... ἔγινε ὁμορφότερη... ἔψηθίσατε...

—Ἀλήθεια;...

Τὰ χεῖλη τῆς νέας ἔκαναν ἕνα μορφασμό.

—Εἶναι ἐντελὸς περιττό, ἐσυνέχισε, νὰ μὲ παραφορτώνετε μὲ τὰ κομπλιμέντα σας...

—Θέλω νὰ πῶ ὅτι ἐγίνατε πιδ γοητευτικῇ...

—Ὁ! Ντόν—ἡ Γκλόρια ἐγέλασε πρὸς χαρὰ—σεῖς εἰσάσατε πάντα τὸ ἴδιο δειλὸν καὶ ἀστεῖον παιδί πού ὑπῆρξατε πάντοτε καὶ μοῦ ἀρέσετε γι' αὐτό.

Τὸν ἐκτύπησε προσεκτικώτερα.

—Ἀλλὰ πού ἀποκτήσατε αὐτὴ τὴ ρωμαϊτικὴν ὠχρότητα;

—Θὰ σᾶς μιλήσω γι' αὐτὸ ἀργότερα, ἀπήντησε ὁ Ντόναλντ. Ἄς φύγουμε τώρα...

Δὲν προτιμᾶτε νὰ πάμε κάπου νὰ φάμε μαζί;

—Ὁ! Ναί... καὶ ξέρετε πεινᾶ τρομερὰ...

Ἐδῶνῃκαν μαζί καὶ, γιὰ νὰ ἔχουν εὐκαιρία νὰ μιλήσουν, ἐπροχώρησαν περὶ.

Ἔτσι ἐξῆλθαν σὲ λίγο στὸ Σόχο καὶ ἐγκατεστάθηκαν σὲ ἕνα ἐστιατόριον, πού, ἂν καὶ ἦταν πολὺ μικρὸ, ἐφημιζέτο ὅμως γιὰ τὴν ὑπηρεσίαν του.

Ἐκεῖ, ἐδιόλεξαν ἕνα ἀπόμερο τραπέζι σὲ μιά γωνία.

Ὁ Ντόναλντ ἄρχισε νὰ διαβάξῃ τὸν κατάλογον τῶν φαγητῶν.

—Διαλέγετε μου κάτι καλόν, τοῦ εἶπε ἡ Γκλόρια. Θυμᾶστε ποῖο ἦταν ἄλλοτε τὸ φαί τῆς προτιμῆσεώς μου;

Ὁ Ντόναλντ ἐσκόλισε τὶς ἀνάμνησεις πού ὑπῆρχαν μέσα στὸ μυαλό του.

—Δὲν ἦταν τὸ σουφλέ; ἔκαμε. Ὁ Γάλλος μάγειρος, ὁ καλὸς ἐκεῖνος Γουσταῦς, τὸ ἔφτιαχνε πάντα, ὅταν ἐρχόσαστε νὰ φαγετε στὸ σπίτι.

—Καί... μὲ τί εἶναι αὐτὸ τὸ σουφλέ, Ντόν;

—Ἄ! Σταθήτε!... Ναί... ναί... θυμᾶμαι τώρα... Ἦταν σουφλέ μὲ μαρσάκινο.

—Εἰσάσατε δέβαιος, Ντόν;

—Ἀπολύτως.

Ἡ νέα ἐγέλασε ἱκανοποιημένη.

—Θαυμάσια, Ντόν, εἶπε. Ἀλλὰ μὴν προσπαθεῖτε νὰ βρῆτε τὸ οὐράνιον ἔδεσμα στὸν κατάλογον. Θέλωσα ἀπλῶς νὰ δοκιμάσω τὴ μνήμη σας. Πεινῶ τόσο πολὺ, αλλωστε, ὥστε νομίζω, ὅτι θὰ μπορέσω νὰ καταβροχθίσω ἕνα μενού πολὺ πεζότερο.

Ἀφοῦ τῆς ἔρριξε μιά γρήγορη ματιά, ὁ νέος παρήγγειλε τὸ φαγητὸ πού εἶχε διαλέξει.

Ἐχρειάσθηκε ὅμως νὰ περιμένουν πολὺ μετὰ τὸν ζωμιό καὶ τοῦ ψητοῦ πουλιοῦ.

Τὸ ξανθὸν κεφάλι ἔσκυψε πρὸς τὸ μέρος του, κυττάζοντάς τον μ' ἕνα βλέμμα πού ἦταν εὐθυμὸ καὶ ἐρευνητικὸ συγχρόνως.

—Τί κάνετε τώρα; τὴν ἐρώτησε ὁ Ντόναλντ.

—Εἶμαι ἡθοποιὸς ἢ σχεδὸν κάτι τέτοιο, ἀπήντησε ἡ Γκλόρια. Μοῦ ἔδωκαν ἕνα ρόλο στὸ «Πράσινο Φόρεμα».

Ἀλλὰ, γιὰ πῆς μου, Ντόναλντ—ἔκαμε ἑσθονικά, παίρνοντας ἕνα ὅπως μεγάλῃ οἰκειότητι—θυμᾶσαι ἐκεῖνο τὸ βράδυ, πού ἐγυρίζαμε μαζί ἀπὸ τὴν ἀπεισιτικὴν ἐσπερίδα πού ἔδωκαν οἱ Σάντερσον πρὸς χάριν τῆς νεολαίας;

—Ὁ! Ναί... Θυμᾶμαι...

—Ποῦ ἐπῆγαμε κατόπιν;

—Ἦταν, νομίζω, μιά ὑπέροχη σελήνη, φωτιστὴ νύχτα καὶ ἐγυρίσαμε περὶ. Φθάνοντες στὸ σπίτι σου, ἔκαμα μιά δόλτα στὸν κῆπο, κάτω ἀπὸ τὰ μεγάλα δένδρα...

—Ναί... ἀκριβῶς... Ἐχρειάσθηκε νὰ σὲ παρασύρῃ ἐνῶ ἔκεί... Ὅσα ἔλεγε κανεῖς ὅτι δὲν ἐτολμοῦσες... Θυμᾶσαι τί ἐγίνε κατόπιν;

—Μά... ὑποθέτω... ὅτι, σοῦ ἔκλεψα ἕνα φιλί.

Ἡ Γκλόρια ἄρχισε νὰ γελάει.

—Νομίζεις λοιπὸν, ὅτι τὸ ἐκλεψες; ἔκαμε. Ἐπέβαινα ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ μὲ φιλήσεις...

Ἀλλὰ σὺ ἐδράξες πολὺ καὶ ὠρίσθηκα κατὰ ἕνα τρόπον ὁρεκτικὰ γελοῖον ἐξ πρῶν νὰ τὸ ἀποσφάξω...

Παρ' ὅλα αὐτὰ, εἶμαι εὐχαριστημένη γιατί δὲν τὸ ἐλησμονήσατε.

—Μὰ πῶς μπορούσε νὰ τὸ λησμονήσω; ἕνα ἄδιστο χαμόγελο ἐφώτισε τὸ γλαυκὸν πρόσωπό του.

τό άπόδγευμα, ότι τόν έπληροφόρησαν πώς δρισκόταν στο Λονδίνον κάποιος, ό όποί- ρος ένεφανίζετο ως Ντόναλντ Σάντμορ. Άνησυχούσε μήπως έπρόκειτο περί άπα- τεώνας. Ό κύριος αυτός γνωρίζει τό σύν δεσμο, πού είχαμε άλλοτε. Καί έσκέφθηκε φυσικά, ότι μία άπομίμησης τού Ντόναλντ Σάντμορ δέν εά μέ ξεγελούσε.

—Μιά άπομίμησης; διέκρινε μέ ένα χαμόγελο άμφοίβολας ό Σάντμορ. Άλλά γιά ποιά λόγo;

—Τό πράγμα αυτό δέν είναι καί τόσο παράξενο, άπήντησε ή Γκλόρια. Είχεσ έξάφανισθή... στάσου... έπτά ή δέκα χρό- νια... Μετά τό θάνατο τού θείου σας θά κληρονομήσετε τό παλιό σπίτι τών Σάντ- μορ. Δέν άποκλείεται λοιπόν, κανένας έ- τιπίσκει, νά συνελάμβανε τήν ιδέα νά παρουσιασθή μέ τό όνομά σας.

—Άλλά γιά ποιά λόγo; έπανέλαβε ό Σάντμορ.

—Γιά ποιά λόγo; Τό σπίτι αυτό κα- ταλαμβάνει ένα όικόπεδο, πού άντιπροσω- πείει μία όλόκληρη περιουσία.

—Μπα!... Επεί τέλους, όμως, είναι πιθανόν νά συνδβαινε αυτό πού λέει... Όσ- τε γι' αυτό τό λόγο θέλησε νά δεδαιωθείς; Δέν είσαι θυμωμένος μαζί μου, Ντόν; —Θυμωμένος;... Φυσικά...όχι. Άλλά...

Τήν έκύτταζε μέσα στό μάτια, κάπως τολμηρότερος τώρα. Οά έλεγες ότι είχε ξαναβρή τό θάρρος του.

Τό χαριτωμένο ξανθό κεφάλι έσκυβε πρós τό μέρος του.

Ό Ντόναλντ τής έχάιδεψε άπαλά τά μαλλιά.

—Υπάρχει κάποιος, Γκλόρια, έππε, πού ενδιαφέρεται όσον καί σ' νά νά εξακριβώση τήν ταυτότητα μου.

Τά μάτια του, άφού έπλανήθηκαν έπί μερικές στιγμές, προσηλώθηκαν έπειτα μέ έπιμονή στην άπέναντι πλευρά τής αίθού- σης.

—Είπες ότι υπάρχει καί κάποιος άλλος, Ντόν;

—Ακριβώς. Υπάρχει κάποιος πού κα- τέχεται άπό τή έπιθυμία νά διαλευκανθή τό ζήτημα ότι είμαι έγώ ό Ντόναλντ Σάν- τμορ ή... ή όπτασία του. Ό άνθρωπος αύ- τός μάς παρακολουθεί...

Τό γκαρσόνι έφερε τόν καφέ.

Τά μάτια τής Γκλόρια είχαν άνοιχτή διάπλατα άπό τήν περιέργεια.

—Ποιάς είναι, Ντόν;

—Είναι ένας νέος κοντόχοντρος, χωρίς καθόλου ματοσίνορα. Οά ένόμιζε κανείς ότι έχει μένει καιρό μέσα σ' ένα ξύλινο καλούπι.

Η νέα έρρούφησε τόν καφέ της.

—Τό πράγμα άρχίζει νά γίνεται μυστη- ριώδες, έππε. Κοντόχοντρος... χωρίς μα- τοσίνορα... Είμαι δέσμιος ότι δέν τόν γνωρίζω... Μήπως κανείς λάθος;

Ό Ντόν έσχυμογέλασε καί έζήτησε τά στοιχεία τού μέσα στις τσέπες του. Άλλά δέν τά εύρηκε.

Η Γκλόρια έβγαλε τότε άπό τή τσάντα της μία κομψή άσημένια σιγαροθήκη.

Άφού άναψε τό τσιγάρο του, ό Ντό- ναλντ έξαπλώθηκε άναστακτικά στην πολυ- θρόνα του καί παρακολουθούσε μέ τό βλέμ- μα του τόν γαλάζιο καπνό πού άνέβαινε έπάνω άπό τά κεφάλια των.

—Πηγαίνουμε νά ίδούμε κανένα θέαμα; έππε άφαικικά.

—Είσαι άποφασισμένος νά σπαταλήσης τό χρήμα πού έδανείσθηκες; έρώτησε ή Γκλόρια. Πολύ καλά, πηγαίνουμε... Πρέ- πει όμως νά διασθούμε...

Ό Ντόναλντ έπληρώσε τό λογαριασμό καί διευθύνθηκαν πρós τήν έξοδο.

Καθώς έπροχωρούσαν πρós τά εκεί, έ- πέρασαν άπό τό τραπέζι όπου καθόταν ό άνθρωπος χωρίς ματοσίνορα.

Ό Ντόναλντ έπληρώσε τό λογαριασμό καί διευθύνθηκαν πρós τήν έξοδο.

—Λοιπόν, τού έππε μέ ευγένεια, κυττά- ζοντας τό άπολιθωμένο άπό τήν έκπληξη, πρσώπo του, τί έκάματε τά ματοσίνο- ρά σας;

Ό κοντόχοντρος άιθροπος έσφιξε τά χείλη του, σάν νά ήθελε νά συγκρατήσει τή θλαστήμια, πού ήταν έτοιμη νά βγί- ή άπ' αυτά.

—Τί σάς έδισφέρει αυτό; έγρύλλισε.

36

—Ό! Σας ρωτώ άπό άπλή περιέργεια. Πού τά αφήσατε; Γιατί τήν τελευταία φο- ρά πού σας είδα, είμαι δέβαιος ότι τά εί- χατε.

—Θέλετε νά κάμετε τόν έξυπνο, έππε ό άνθρωπος στενωχωρημένος, αλλά δέν τά καταφέρντε...

Ό Ντόναλντ άπομακρύνθηκε χαμογε- λώντας καί συνήντησε τήν Γκλόρια, πού τόν έπείριμε στην πόρτα έκπληκτη.

—Τί συμβαίνει, Ντόν; έρώτησε ή νέα.

—Παρετήρησα άπλώς ότι τά ματοσί- νορα μπορούν νά αλλάξουν τελείως τό πα- ρουσιαστικό ένός ανθρώπου.

Καί αυτό ύπήρξε ή μόνη έξήγησης πού έδωκε.

Σέ λίγο έμπαιναν σέ ένα άπό τά θέατρα τής κεντρικής συνοικίας τού Λονδίνου.

Όταν τελείωσε ή παράσταση, ό Ντό- ναλντ έππε στη νέα:

—Αν δέν είσαι πολύ κουρασμένη, θά έπιθυμούσα νά ίδω ένα άπό τά περιεργα έκείνα μέρη, γιά τά όποια έχω άκούσει νά μιλούν χωρίς νά τά ξέρω. Ένωθ' τά νυκτερινά κέντρα...

—Πηγαίνουμε, άπήντησε γελώντας ή Γκλόρια. Άλλ' αυτή ή ματιά θά κάμη μία άρκετά μεγάλη τρύπα στό πορτοφόλι σου.

...Θά δοκιμάσωμε αν θέλεις τό «Γκόμορ». ...Είναι άπό τά πιο θορυβώδη νυκτερινά κέντρα.

Επειδή δέν έφαινετο κανένα ταξί, διέ- σχισαν πεζή τήν άπόστασι πού τούς έχώ- ριζε άπό τό κέντρον.

Γιά νά γίνη κανείς δεκτός στο «Γκό- μορ», έχρειάζετο προηγουμένως μία σύν- τομη συνενώηση μέ ένα μεγαλοπρεπή θυ- ρωρόν, ό όποιος έπείριμενέ στο χώλλ τής εισόδου.

Η Γκλόρια έπείριμενέ τήν έπιτυχία τής μικρής αυτής διατυπώσεως.

Στό έσωτερικό, όπου τά φώτα ήταν χα- μηλωμένα, εύρεθηκαν άνάμεσα στους κα- πνούς τών τσιγάρων καί τίς άναθυμιάσεις τού όινόπνεύματος.

Τά πρόσωπα έκινόυντο μέσα σ' ένα συμ- παθητικό μισοσκόταδο. Γυμνά ώμια καί βραχιόνες έλαμπαν άόριστα. Έδώ κι έ- κεί άστραποβολούσαν διαμαντικά καί μαρ- γαριτάρια.

Τό γκαρσόνι, τό όποϊόν τούς συνόδευσε σ' ένα άπόμυρ τραπέζι, τούς παρουσίασε έναν τεράστιο κατάλογο.

Ό Ντόναλντ έπροσπάθησε νά διαβάση αυτό τόν κατάλογο μέσα στο θαιπωμένο άπό τούς καπνούς άμυδρο φώς τής αί- θουσας.

—Προσοχή, Ντόν, τού έψιθύρισε μέ πε- ρίσκεψη ή Γκλόρια. Λογαριάζουν μία λί- ρα κάθε κουβέρ καί ή τιμή στο σάντουιτς μέ ζαμπόν θά ήταν άρκετή γιά νά θρέψη έναν έργατή επί μία όλόκληρη έβδομάδα.

Ό Ντόναλντ άφθηκε τόν κατάλογο καί έγύρισε πρós τό γκαρσόνι:

—Σουφλέ μέ μορσάκινο, διέταξε.

—Πολύ καλά, κύριε, άπήντησε μέ κά- ποιο δισταγμό τό γκαρσόνι καί άπεμα- κρύνθη.

—Είσαι άδιόρθωτος! διεμαρτυρήθη ή Γκλόρια. Αυτό είναι ένα ξεχωριστό πιάτο. Άν έξακολουθήσης στον ίδιο ρυθμό, θά καταντήσης νά γυρίσης πεζός στο ξενο- δοχείο σου.

Ό Ντόναλντ άνύψωσε τούς ώμους.

—Παρήγγειλα επίσης καί λίγο... σελή- νόφως, έππε. Θά είναι πολύ γοητευτικό νά περπατήσω μαζί σου, όταν θά φύγωμε ά- πό έδώ.

Τά λαμπερά μάτια τής Γκλόριας έγύρι- σαν πρós τό μέρος του.

—Είκαμες άρκετές προόδους, Ντόν, ά- πό τήν τελευταία φορά πού σε είδα, τού έππε.

Τή στιγμή εκείνη, μία δέσμη άπό έντονο λευκό φώς κατέκλυσε τόν κυκλικό χώρο, πού παρέμενε έλεύθερος στο κέντρον τής αίθουσας.

Ό θόρυβος τών συζητήσεων έσταμάτη- σε μέ μία.

Η όρχήστρα άρχισε νά παίξη ένα λι- κιστικό σκότο.

Μέσα στη λάμψη τού προβολέως γλύ- στρησε μία γυναίκα σιλουέττα μέ μαγιό άπό λευκό μετάξι, πού ήταν κατάστικτο μέ πολύτιμα κοσμήματα.

Στά μαλλιά τής έλαμποκοπούσε μία ή-

μισέληνος, καμωμένη άπό πολύχρωμα πε- τράδια.

—Είπε ή Κορίννα, έξήγησε ή Γκλόρια, ή περι- μότερη χορεύτρια τού Λονδί- νου.

Παρηκολούθησαν καί οι δύο τό χορό, πού, όταν έτελείωσε, έπρόκάλεσε ένθουσι- ώδη χειροκροτήματα μεταξύ τού πλήθους πού κατέκλυζε τόν αίθουσα.

Η Κορίννα άτεχώρησε άπό τήν πίστα, σκορπίζοντας καί μέ τά δύο τής χέρια φι- λια πρós όλες τίς διευθύνσεις.

Ό φωτισμένος κύκλος παρέμεινε άδειος καί τή στιγμή εκείνη τό γκαρσόνι έφερε τό φαγητό, πού είχε παραγγείλει ό Ντό- ναλντ.

—Υπέροχα, έδήλωσε ή Γκλόρια. Είπε τόσο καλά έπιτυχημένο, όσο καί έκείνα πού έφτιανε ό Γάλλος μάγειρός σας.

Στό διάστημα αυτό, ή όρχήστρα άρχισε νά παίξη ένα θορυβώδες κομμάτι τζάζ καί ή πίστα έπλημύρισε άπό ζευγάρια, πού παρεσύροντο στη μέθη τού χορού.

Ό Ντόναλντ παρακολουθούσε αυτό τό θέαμα μέ ένδιαφέρον, σάν νά τό έδλεπε γιά πρώτη φορά.

Καί ή Γκλόρια επίσης έφαινόταν πολύ εύθυμη.

—Δέν έχεις νά μου διηγηθής καμμία περιπέτεια; έρώτησε.

—Ό! Τίποτε... τίποτε τό ένδιαφέρον, άπήντησε ό Ντόν.

—Γιατί είχες φύγει;

—Είχα κάποια άνάγκη μοναξιάς μετά τόν θάνατο τού πατέρα μου καί τής μητέρας μου... Τήν έποχή εκείνη σάς είχαν κλείσει έσωτερικά... Είχα καταλήθει ίσως άπό ένα είδος μισανθρωπιάς.

—Έλπιζω ότι θά άπέκτησης έν τώ με- ταξύ τήν ψυχική σου ίσορροπία, έππε ή Γκλόρια. Γιατί δέν είπες σέ κανένα πού είχες πάει;

—Ενόμιζα ότι αυτό δέν ένδιέφερε κα- νένα.

—Ούτε έμένα;

—Μήν προσπαθής νά δώσης έξήγήσεις Ντόν. Δέν ήσουν ποτέ έπιτήδειος στο νά δικαιολογής τά πράγματά... Πές μου λοι- πόν... Τί έκαμες όταν έφυγες άπό τό Λον- δινό;

—Έταξίδευσα στην τύχη καί εύρηκα κάποιες διασκεδάσεις καί ψυχαγωγίες κα- τά τό διάστημα τής άπουσίας μου. Κά- θε τόσο έκαμα καί καμμία μικροεπιχείρ- ρηση... Καί τώρα...

—Καί δέν έγγραφες ποτέ στο θείο καί στη θεία σου;

—Νομίζω ότι δέν έστενωχωρήθηκαν πο- τέ γι' αυτό. Τούς έγγραφα μία φορά δυό ή τρία χρόνια μετά τήν άναχώρησή μου.

—Άλλά δέν τούς έδωκες ποτέ καμμία λεπτομέρεια γιά τή ζωή σου, Ντόν;

—Τους έδωκα άρκετές. Τους έππα νά μνήν στενωχοριούταν ποτέ γιά μένα, ότι είχα άναμικήθ' σέ μία βιομηχανία κατα- σκευής σάκκων καί ότι όλα έπήγαιναν κα- λά...

—Είχες άναμικήθ' σέ βιομηχανία σάκ- κων;.. Μιλές σοβαρά, Ντόν;

—Νομίζω ότι ναι. Έφτιαχναν σάκκου. Έκεί πού ήμουν έπρόσεξαν ότι είχα έπι- τηδιότητα στην κατασκευή σάκκων καί μ' έστειλαν σ' αυτή τήν εργασία.

—Επρόσεξαν;.. Ποιοί ήταν αυτοί πού έπρόσεξαν;

—Οι υπάλληλοι τής φυλακής.

Τό πρόσωπον τής Γκλόριας έχλώμισαν λίγο.

—Ντόν... δέν ήσουν δέν έκαμες...

—Καί ήμουν καί έκαμα. Τά μάτια μου είδαν κόκκινα σέ μία στιγμή μπροστά μου καί κατεδόφισα τή μασέλα ένός πα- ληνθρώπου. Έππεσε καί έσπασε τό κεφά- λι του στο πλακόστρωτο. Συνέπεσε λοι- πόν νά είναι ό πατέρας του σοβαρή πολι- τική προσωπικότης καί νά έχη μεγάλες σχέσεις. Έτσι τά πράγματα παρουσιάστη- καν στο δικαστήριο κατ' όσον χειρότερο τόπο καί μέ κατεδίκασαν στο άνώτατο έρειο ποινής.

—Δυστυχισμένο Ντόν!

Τά μάτια τής νέας ήταν γεμάτα άπό συμπάθη...

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟΝ: Η συνέχεια.

Τά

ΔΑΝΕΙΚΑ

είνε τέχνη!

Τά λεφτά δέν άρκούν βέ- βαια μονα τους νά δημιουρ- γήσουν τήν ευτυχία. Όστόσο, είναι πάντα καλό νά έχη κανείς άρκετα. Τώρα θά μου πητε πώς είναι δυνατό νά τ' άποκτήσε- τε. Αυτό πιά είναι μία τέχνη τήν όποϊαν δέν μπορεί νά ζέ- ρη... ό καθένας.

Ας αφήσωμε αυτούς πού τάχουν τά λεφτά γιά πέταμα καί τά πετούν πραγματικά καί ας πάρωμε αυτούς πού, όσο καί αν δουλεύουν, δέν μπορούν νά έπείρουν νά έπείρουν άρκε- τά, άφού μάλιστα κι' έμεις ά- νήκουμε στην τελευταία αυτή κατηγορία. Δέν μένουν, λοι- πόν, παρά τά δανεικά.

Άλλά, καθώς είπαμε, αυτή είναι ή δυσκολότερη τέχνη. Υ- πάρχουν άνθρωποι πού προτι- μούν νά πεθάνουν τής πείνας παρά νά ζητήσουν ένα τάλλη- ρο, καί άλλοι πού κατορθώνουν νά ζούνε μόνον μέ δανεικά, καί αζυρίστα, φυσικά.

Επεί άρχη, καί οι τέλε- υταιοί αυτοί έχουν συναντήσει δυσκολίες, όπως συμβαίνει μέ όλα τά πράγματα πού άπαι- τούν κάποια ικανότητα καί πείρα. Όλο τό πάλιν είναι νά βρούμε τόν πρώτο άνθρωπο πού θά τού άποσπάσουν τήν έμπιστοσύνη, τό πρώτο θυμά.

Όταν τόν άνακαλύψουν, άπ' εκεί καί πέρα όλα κανονίζον- ται μόνά τους.

Γιά νά ζητήσετε λοιπόν λε- φτά δανεικά πρέπει νά έχετε πίστωση. Καί αυτή είναι μία άλλη τέχνη πού άπαιτεί κά- ποιαν ικανότητα. Όθλω λοιπόν νά σας άφηγηθώ πώς ό φίλος μου Μάριος άσκει αυτή τήν τέ- χνη κατ' άριότητα πραγματικά άνυπερβλήτων.

Ήταν φοιτητής καί ζούσε μ' ένα έπίσημο της οικογενεί- ας του άπό δύο χιλιάδες τόν μήνα. Καί τό ποσόν αυτό, στην άπίστευτη έποχή πού άναφέρε- ται ή ιστορία μας, άποτελού- σε όλόκληρη περιουσία.

Όστόσο, μέ τίς δύο χιλιά- δες τόν μήνα ό Μάριος δέν τά κατάφερε νά τά θγάξη πέρα, γιάτί δέν ήταν ούτε έξυπνος, ούτε οίκονόμος. Τώρα θά μου πητε ποιάς είναι έξυπνος καί οίκονόμος μαζί; Καί όμως!...

Υπάρχουν άνθρωποι πού, έ- χοντας ένα μηνιαίο εισόδημα άπό δύο χιλιάδες έξοδεύουν τίς 1999. Υπάρχουν όμως καί άλ- λοι, οι πραγματικοί σπάταλοι πού, έχοντας τό ίδιο εισόδη- μα, έξοδεύουν καί κάτι παρα- πάνω. Ό Μάριος ήταν άπό τούς τελευταίους αυτούς. Καί μάλιστα δέν έξέδωσε κάτι, άλ- λά πολλά παραπάνω τόν μήνα. Είχε όμως πίστωση. Καί αυτό ήταν τό μυστικό του, πού τόν βοηθούσε νά τά θγάξη πέρα.

Μπορούσε νά ζητήσει δανει- κά άπ' τή σπιτονοικοκυρά του όσα τού κάπνιζε εκείνη τή στιγμή, καί τά είχε μέ τό πρώ- το. Γιατί ή άγαθή εκείνη γυ- ναίκα τόν ένόμιζε έκτοκμυ-

ριούχον, τό εισοδήματά τού όποϊον είχαν μυστηριώδη τήν προέλευσι. Ήλετε νά μάθετε πώς συνέβαινε αυτό; Θά σας έξήγησω άμέσως τό μυστικό του, γιά νά δοκιμάσετε κι' έ σείς μήπως μπορείτε νά τό εφαρμόσετε.

Μόλις έλάβαινε τήν έπιταγή τών δύο χιλιάδων, ό Μάριος κρατούσε ένα έκαστοτάριο γιά τά πιο έπείγοντα μικρό- ξοδα, καί τά υπόλοιπα, έπή- γαινε σέ μία Τράπεζα ή στο πλησιέστερο ταχυδρομικό γρα- φείο, καί τάστελνε πάλι μέ έ- πιταγή στον εαυτό του.

Μετά δύο μέρες έλάβαινε τή νέα έπιταγή πρós μεγά- λην έκπληξη τής σπιτονοικο- κυράς του. Καί τήν ίδια μέρα, έτρεχε πάλι στην Τράπεζα ή στο ταχυδρομείο κι' έστειλε νέαν έπιταγή. Καί ή σπιτονο-

κοκυρά, πού παρακολουθούσε όλην αυτή τήν κίνηση, έμενε μέ τό στόμα άνοιχτό άπό τόν θαυμασμό.

Τό παιγνίδι αυτό, ό Μάριος τό εξακολουθούσε ως πού κρα- τούσαν τά λεφτά. Έως τότε όμως είχε άνοιχτή πίστωση στο βαλάντιο τής σπιτονοικο- κυράς του, πού τόν θεωρούσε, καθώς είπαμε έκτοκμυριού- χο καί δέν μπορούσε νά μνή- του έχη έμπιστοσύνη.

Τό συμπέρασμα είναι, ότι πίστωση έχει μονάχα αυτός πού συμπεριφέρεται σάν άν- θρωπος πού δέν έχει άνάγκη άπό λεφτά. Όσοι δέν τό πι- στεύουν ας κάνουν μία μικρή δοκιμή καί θά πεισθούν, αν καί τό μάθημα δέν χρησιμεύει μόνον γι' αυτούς, αλλά καί γιά τά θύματα τούς.

A. ΜΕΟ

ΕΝΑΣ ΜΑΙΚΗΝΑΣ
ΓΙΑ ΝΕΑ ΤΑΛΕΝΤΑ
ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ

Μία νέα, μέ τεράστια χέρια, καί μέ χονδρά γυαλιά στα μάτια, πού προδίδουν ότι είναι πολύ μύωψ, παρουσιάζεται μία μέρα σ' έναν χονδρό τζέντλε- μαν, κρατώντας μία έφημερίδα στα χέρια της, τήν όποϊαν έχει άνοιγμένη στη στήλη των «Μι- κρών Άγγελιών».

—Εσείς είσθε ό κύριος Τζόν- σον; ρωτάει.

—Μάλιστα, έγώ είμαι, άπαν- τώ ό τζέντλεμαν, ένθ στριφογυ- ρίζει στο στόμα του ένα με- γάλο πούρο.

—Εσείς έδημοσιεύσατε αύ- τή τήν άγγελία μέ τήν όποϊαν προσφέρτε σέ μία δεσποινίδα νά άσκήται στο πιάνο σας;

—Μάλιστα, δεσποινίς. Έχω ένα πιάνο μέ όύρα, τού καλυ- τέρου εργοστασίου τής Νέας Υόρκης. Είπε στην άπόλυτη διάθεσί σας, δεσποινίς. Μπο- ρείτε νά άσκήσετε όσο θέλετε μ' αυτό. Είσθε έλεύθερη τά θρά- δυα;

—Βέβαια. Πόσο πρέπει νά πληρώνω τό μήνα;

—Τίποτε, άπαντά ό χονδρός τζέντλεμαν. Μπορείτε νά άσκη- θήτε δωρεάν όσο καιρό θέλετε.

—Ό! εύχαριστώ! φωνάζει συ- κινημένη ή βιοπρόφορος νέα.

Ήλθα, ξέρετε άπό τήν έπαρ- χία μου, τό Βατέρμπουργ, γιά νά συμπληρώσω τίς μουσικές μου σπουδές. Τά οικονομικά μου όμως δέν μου έπιτρέπουν νά νοικιάσω ένα πιάνο. Καί, κατάλαβαίτε δέξαινα, γιά μία πιανίστρια, ή άσκήσις είναι τό πάν.

—Σας έπαναλαμβάνω, δε- σποινίς, ότι τό πιάνο είναι στην άπόλυτη διάθεσί σας. Υπάρ- χει όμως καί ένας όρος. Θά παίξετε αδιακόπως άπό τίς ό- κτώ έως τίς ένδεκα τό βράδυ.

—Είπε λιγάκι δύσκολο αυτό. Θά κουρασθώ.

—Όταν κουράζεσθε, θά σας προσφέρω ένα σάντουιτς, λέει ή εύσπλαγχνικήτατος τζέντλε- μαν. Καί δυό μάλιστα, αν θέ- λετε. Θά τά κρατάτε μέ τό ά- ριστερό χέρι καί θά παίξετε μέ τό δεξί ή καί άντιστρόφως. Μά τρι- τά προτιμάτε ή μέ

σαλάμι; Ένωείται ότι είναι δω- ρεάν.

—Είσαθε ή προσωποποίησης τής καλωσύνης, κύριε! άναφω- νεί ή νέα. Τό προτιμώ μέ σα- λάμι, αν δέβαια αυτό είναι εύ- κολο.

—Σπουδάζετε μουσική άπό πολύ καιρό; ρωτάει ό τζέντλε- μαν μέ ένδιαφέρον.

—Όχι. Μόνον άπό τρείς μή- νες.

—Τρείς μήνες; Άρκετά είναι. Καί... παίξετε κανένα κομμά- τι;

—Παίζω τόν Άμερικανικό ύμνο καί ένα ταγκό. Ά! Έξ- αχασα! Παίζω επίσης τό «Άλ- ληούια!» Έξ άλλου, προχωρώ καί στις άσκήσεις μου.

—Θαμάρτα. Θά τά παίξε- τε λοιπόν όλα αυτά μέ τή σει- ρά τους ή καί άνακατεμένα...

Όπως θέλετε σείς. Δέν πρέπει όμως νά σταματήσετε ούτε μία στιγμή καί άκόμη χρειάζεται νά παίξετε όσο μπορείτε πιο δύ- νατα. Μήν σας μέλλει γιά τό πιάνο...

—Εύχαριστώ, κύριε.

—Μπορείτε νά άρχίσετε ά- μέσως μάλιστα. Δέν πιστεύω νά σας ένοχλή τό ότι μέσα στο δωμάτιο θά βρίσκονται καί άλ- λοι άνθρωποι;

—Καί άλλοι άνθρωποι; Πό- σοι δηλαδή;

—Όχι πολλοί. Περί τούς 250. Τήν Κυριακή θά είναι κά- πώς περισσότεροι... ως 300.

Εσείς όμως θά παίξετε σάν νά μνήν ήταν κανείς. Δέν έπ- ανάγκη νά ένοχληθώτε καθόλου.

Η νέα έκύτταζε τόν τζέν- τλεμαν έπάνω άπό τά γυαλιά της καί τά μυωπικά της μάτια έσκέπταναν μία μεγάλη κατά- πληξη.

—Μά τί παράδοξο δωμάτιο είναι αυτό; έρώτησε.

Ό τζέντλεμαν έβγαλε τό πούρο άπό τό στόμα του καί άπήντησε ήσυχα:

—Είπε άίθουσα κινηματο- γράφου.

A. ΣΤΕΡΝ

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ ΑΠΟ ΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ ΚΑΙ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

★ Σε μία περιοχή τής Νο- τιοαφρικανικής Ένωσεως εύρέ- θηκαν υπό Άγγλου περιηγητή δέκα όλόλευκα φίδια. Τά φίδια αυτά, λόγω τού σπανίου χρώ- ματός των έλατρεύοντο άλλοτε ματός των έλατρεύοντων καί ως άπνεύματα τών θεών καί έθεωρούντο ιερά. Φίδια τού εί- δους αυτού υπάρχουν καί στο Μαντζουκό, όπου επίσης θεω- ρούνται ιερά. Έξ άλλου στην Αυστραλία άνεκαλύφθη γένος φιδιών, πού φέρουν τρία μάτια σέ σχήμα τριγώνου. Ένα φίδι πού γένους αυτού μετεφέρθη στο Σίδνεϊ πρós μελέτην τού αισθητηρίου τής όράσεως.

★ Υπάρχει ένα είδος δακα- λάου, πού όνομάζεται μικρόδα- ρος, καί πού μπορεί νά ζήσει επί πολλές μέρες μέσα στον πάγο σέ κατάστασι, πλήρους ψήξεως. Τό ψάρι αυτό είναι τό- τε τελείως παγωμένο, άναισθη- το καί άλύγιστο σάν ξύλο. Ό- ταν όμως ξαναβρεθί στο νερό συνέχεται άμέσως καί κολυ- μπά σάν νά μνήν είχε συμβή τίποτε.

★ Στα δάση τής Βραζιλίας ζή ένα πουλί πού άποκαλεί- ται «Βασιλεύς τού ύπνου». Τό πουλί αυτό κοιμάται όλη τήν ημέρα γιάτί είναι νυκτόδδιο. Ό ύπνος τού είναι βαθύς σάν θά- νατος. Τό πουλί αυτό μπορεί, κατά τήν διάρκεια τού ύπνου, του νά μεταφερθή όπουδήποτε, χωρίς νά ξυπνήσει. Καί πυρο-βολισμοί αν ριχθούν δίπλα του, πάλι ό ύπνος του είναι άτάρα- χος. Μόλις όμως σκοτεινιάσει, μετά τήν δύσι τού ήλι

Τὸ πιὸ ἔξυπνο ΚΟΛΠΟ

Αἰσθηματικὴ ΦΑΡΣΑ

— Τί σκέπτεσθε γιὰ τὴν μικρούλα Σα-
δὶν ντὲ Ρουμπέλ;

— Ἐμπρὸς σὲ μιὰ τέτοια ἀπροσδόκητη
ἐρώτηση, ὁ Μὰξ ντὲ Ρουμπινὺ παρ' ὀλίγο
νὰ ἀφίει νὰ φωνή ἡ ταραχή του.

— Ἐκπληκτὸς ἐκύτταξε τὸν φίλο του, ἐ-
φρόντισε νὰ συνελθῇ γρήγορα κ' ἀπῆλ-
θῆσε μὲ τὸν φυσικώτερο τόνο:

— Ἡ Σαδὶν ντὲ Ρουμπέλ... Ἔινε μιὰ
χαριτωμένη κοπέλλα...

— Ὁ Ξαβιέ ντὲ Βινέιγ τὸν ἐκύτταξε μὲ
μεγάλα ἐκπληκτικὰ μάτια.

— Αὐτὸ μόνον βρίσκεις νὰ πῆς; Αὐτὸ
μόνον σκέπτεσαι ἀλήθεια;... Μπράβο!
Εἶσαι πολὺ δύσκολος, καθὼς βλέπω!

— Ὁ Μὰξ ντὲ Ρουμπινὺ ἐχαμογέλασε καὶ
ἀπήντησε:

— Δύσκολος ἢ ὄχι, εἶνε τὸ ἴδιο γιὰ
μένα... Ἡ Σαδὶν ντὲ Ρουμπέλ ἀνήκει
στὴν κατηγορία τῶν γυναικῶν ἐκείνων πού
μπορεῖ καλεῖ νὰ τίς πῇ ἀπρόσιτες...

— Ὡ, ἀπρόσιτες!

— Αὐτὸ πού σοῦ λέω ἐγώ. Τὸ ξέρεις,
βέβαια, ὅτι τὴν κομψή αὐτὴ γυναίκα ἡ
τὴν συντηρεῖ ὁ βαρὼνος Ραμπιγιά, πού δὲν
ἀστετεύεται σ' αὐτὰ τὰ ζητήματα. Ξοδεύει
ἀλύπητα καὶ δὲν δέχεται τὴν παραμικρὴ
τρέλλα... Τὸ ἐλάχιστο νὰ ἐμάβαινε, εἶνε
ἀξίος νὰ τὴν ἀφήσῃ σύζυγος... Καὶ ἡ
Σαδὶν τρελλαίνεται, τόσο πολὺ γιὰ τὴν
πολυτέλεια, ὥστε δὲν ἐννοεῖ νὰ τὴν χάσῃ
κάνοντας τρέλλες... Γι' αὐτὸ σοῦ εἶπα
ὅτι εἶνε ἀπρόσιτη, γι' αὐτὸ τὴν χαρακτη-
ρίζω ὡς φρούριο ἀπόρητο καὶ δὲν ἐννοῶ
νὰ δείξω τὸ παραμικρὸ ἐνδιαφέρον γιὰ χάρ-
τι της...

— Ἀγαπητέ μου Μὰξ, ἐγὼ δὲν εἶμαι
τῆς ἴδιας γνώμης. Τὴν βρίσκω χαριτωμέ-
νη καὶ γοητευτικὴ καὶ δὲν πιστεύω στὴν
ἀπόλυτη ἀρετὴ της. Νὰ στερηθῇ ἡ Σαδὶν
ἀπὸ τὴν παραμικρὴ περιπέτεια! Ἀ! ὄχι
δὲ, αὐτὸ εἶνε ἀπίστευτο!

— Ὁ Μὰξ ντὲ Ρουμπινὺ ἀνασάκωσε τοὺς
ὤμους του κ' ἀρκέσθηκε ν' ἀπαντήσῃ:

— Ἐχω κ' ἐγὼ κάποιαν πείραν σ' αὐ-
τοῦ τοῦ εἶδους τὰ ζητήματα...

— Δὲν τ' ἀρνίεμαι...

— Σὲ δεβαίνω λοιπὸν πὼς θὰ χάσῃ
τὸν καιρὸ του ὅποιος δοκιμάσῃ νὰ πο-
λιορκῇ τὴν Σαδὶν...

— Ἀκόμα κ' ἂν μεταχειριζόταν κανέ-
να ἔξυπνο κόλπο;

— Ἀνυπόμονος τότε ὁ Μὰξ ντὲ Ρουμπινὺ
τοῦ εἶπε:

— Δὲν ἀλλάζουμε, σὲ παρακαλῶ θέμα
ὀμιλίας; Ἀφοῦ δὲν παραδέχεσαι τὰ λόγια
μου εἶνε περιττὸ νὰ συζητοῦμε...

— Ὁ βαρὼνος Ραμπιγιά εἶχε δῶμας τοῦ
κόσμου τὰ προτερήματα, παρ' ὅλη τὴ με-
γάλη ηλικία του, κ' ἓνα μόνον ἐλάττωμα.
Ἐτρελλανόταν γιὰ τὸ κυνήγι. Μία φορὰ
τὴν ἐβδομάδα ἐφευγε τὸ ἀπόγευμα ἀπὸ
τὸ Παρίσι, ἐπῆγαινε στὰ κτήματά του κ'
ἐγύριζε τὴν ἄλλη μέρα τὸ βράδυ.

Μόνον ἐκείνες τὶς λίγες ὥρες ἔμενε ἐντε-
λῶς ἐλεύθερη ἡ Σαδὶν καὶ μπορούσε νὰ
χρησιμοποίησῃ ὅπως ἤθελε τὴν ἐλευθερί-
α της. Αὐτὸ ὅμως ἐπρεπε νὰ εἶνε λιγάκι πο-
νηρὸς καλεῖς γιὰ νὰ τὸ σκεφθῇ καί... νὰ
τὸ ἐκμεταλλευθῇ.

Τέτοιος πονηρὸς ἐστάθηκε ὁ Μὰξ ντὲ
Ρουμπινὺ. Ἀπὸ καιρὸ ἦταν ξετρελλαμένος
μὲ τὰ θέληγχα τῆς νέας γυναικας, κ' ἐ-
κείνη ὅμως δὲν εἶχε μείνει ἀδιάφορη. Ἡ-
σαν πλάσμενοι γιὰ νὰ γίνουν ἐρασταὶ καὶ
ἐγίναν!

— Ἐπαιρναν ὅμως ὅλες τὶς δυνατὲς προ-
φυλάξεις κ' ἔτσι τὸ μυστικὸ τους δὲν εἶχε
ἀποκαλυφθῇ.

— Μὰξ, σῆκα, ἀγάπη μου... Καλύτερα
νὰ φύγῃς πρὶν ξυπνήσουν οἱ ὑπηρετές.

— Ὁ Μὰξ ντὲ Ρουμπινὺ ἐσκόπησε ὑπο-
τακτικὸς καί, ἀφοῦ ἐφίλησε θερμὰ τὴν ἄ-
γαπημένη του, ἄρχισε νὰ ντυνέται δια-
στικὰ.

Ξοφνικὰ ὅμως ἀκούσθηκε ἐλάφρως κρό-
τος δημάτων στὸ διδύρο.

— Πῶς!, ἔκαμε ἐκπληκτὴ ἡ Σαδὶν.
Ξύπνησαν κιόλα οἱ ὑπηρετές;

— Ἔτσι φαίνεται...

— Θὰ γίνω ρεζίλι ἐμπρὸς σ' ὅλο τὸ
προσωπικὸ Τί καταστροφή!

— Ἀλλοίμονό μας!

— Εἶνε φοβερό!, ἐπιθύρισε ἡ Σαδὶν.
Στάσου ὅμως. Μοῦρχειται μιὰ ἰδέα... Ἡ-
σως δὲν χάθηκαν ἀκόμη ὅλα, ἂν ἐχωμε
τὴν τύχη πού φαντάζομαι!

Καὶ ἡ νέα γυναίκα ἐσκόπησε ἀμέσως,
ἐπῆγε πρὸς τὴν πόρτα καὶ ἐρώτησε ἀπὸ
μέσα:

— Ποῖος εἶνε ἐκεῖ;... Ἐσὺ εἶσαι, ὁ κα-
μαριέρης;

— Μάλιστα, κυρία, ἐγὼ εἶμαι, ἀπάντη-
σε μιὰ φωνή. Νὰ σὰς φέρω τὸ πρῶγευμά
σας;

— Ἡ Σαδὶν ἐχαμονέλασε, ἔκαμε ἓνα χα-
ραπὸ νόημα στὸν Μὰξ γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ
νὰ καταλάβῃ ὅτι, ὅλα εἶνε ἐν τάξει, κ' ἐ-
πειτα ἐφώνασε:

— Στάσου μιὰ στιγμή. Πρὶν μοῦ φέρῃς
τὸ πρῶγευμα, περίμενε νὰ τελειώσῃ ὁ μα-
σέο... Μόλις τελειώσῃ, θὰ σοῦ χτυπήσω τὴ
κουδούνι.

— Πολὺ καλὰ, κυρία... Μὲ συγχωρεῖτε,
κυρία... Δὲν εἶμαι, βλέπετε, ἀκόμη ἐνῆ-
μερος στὶς συνήθειες τοῦ σπιτιοῦ...

— Καλὰ, φίλε μου, δὲν πειράζει... Πέ-
ριμενε λοιπὸν νὰ σοῦ χτυπήσω...

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

σκασμένη στὰ γέλια. Μετὰ, εἶπε στὸν
Μὰξ:

— Εὐτυχῶς σταθήκαμε πολὺ τυχεροί,
πού ἦταν ὁ καινούργιος καμαριέρης... Χθὲς
τὸν ἐπῆρα ἴσα-ἴσα συστημένον ἀπὸ τὸ με-
σιτικὸ γραφεῖο καὶ δὲν τὸν ἔχω δὴ καλὰ-
καλὰ στὰ μούτρα του... Εὐτυχῶς δὲν ἐξέ-
ρει ἀκόμη τὶς συνήθειες τοῦ σπιτιοῦ... Νὰ
σηκώσῃς λοιπὸν τὸν γιᾶκα τὸν παλτὸ
σου καὶ νὰ τυλίξῃς μιὰ πετσέτα κάτω ἀ-
πὸ τὸ μπράτσο σου... Γιὰ νὰ φανῇ μάλι-
στα πὶὸ πιστευτὸ τὸ πράγμα, θὰ σοῦ δώ-
σω ἐμπρὸς του καὶ τὴν δὴθεν ἀμοιδή
σου.

— Μὰ εἶνε ἀπαραίτητο αὐτό;

— Ναι, ναι... Ἀφῆσέ με νὰ τὰ τε-
ποιήσω ἐγὼ ὅσο μπορῶ φυσικώτερα. Ἐ-
λα, κάνε γρήγορα! Σήκωσε τὸν γιᾶκα
σου! Πάρε καὶ τὴν πετσέτα. Εἶσαι ἐτοι-
μος; Σημαινῶ!

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Ἡ Σαδὶν ντὲ Ρουμπινὺ

Αὐτοτελής αἰσθηματικὴ ΝΟΥΒΕΛΛΑ

Ὅταν ὁ πόθος εἶνε τὸ μόνον ἐλατήριο

Τὸ χρόνον ἐκεῖνο ἡ ἀνοιξὶς ἦταν ἐξαιρετικὰ πρῶμη. Ἀπὸ τὰ
μέσα Μαρτίου εἶχε ἀρχίσει νὰ κἀν ἀρκετὴ ζέση. Ἡ Λιζὲτ
ὥραιος καιροῦ καὶ νὰ ὀδηγήσῃ ἀπεφάσισε νὰ ἐπωφεληθῇ τοῦ
ὅλη τὴν τάξι της στὴ βραχώδη ἀκτὴ γιὰ νὰ θαυμάσῃ τὴν ὀ-
μορφὴν θέα πού ἀνοιγόταν ἀπ' ἐκεῖ. Ἡ ἐκδρομὴ ἐπέτυχε ἀπο-
λύτως. Ἡ Λιζὲτ ἀναπαύοταν στὴν πλάζ, λίγο καυρασμένη, ἱκα-
νοποιημένη πού τὰ παιδιὰ ἦσαν εὐχαριστημένα, ἀλλὰ καὶ συγ-
χρόνως ἱκανοποιημένη πού δρισκόταν λίγο μόνη, μακριὰ ἀπ'
τὶς φωνὲς τους καὶ τὴ φασαρία τους. Ὡστόσο, κάποιο ὀρίστο
συναίσθημα νοσταλγίας τὴν κατεῖχε καὶ ξαφνικὰ ἐδοκίμασε
τὴν ἐντύπωσιν πὼς ἡ μοναξιά αὐτῆς ἦταν λιγώτερο εὐχα-
ριστὴ ἀπὸ ὅσο τὴν φανταζόταν.

Ἀκουσε ξαφνικὰ νὰ τριξῇ πίσω της ἡ χονδρὴ ἄμμος τῆς
πλάζ, κ' ἐγύρισε ἀσυναίσθητα. Ἀνεγνώρισε τότε τὴν σιλουέ-
τα τοῦ Πιέρ Λασά. Ἐπερπατοῦσε γρήγορα καὶ τῆς ἔκανε νοή-
ματα.

— Ἐπὶ τέλους, Λιζέτ!, ἐφώνασε σὰν ἐπλησίασε. Ἐχάλασε
τὸν κόσμον νὰ σὲ βρῶ ἐδῶ καὶ μιὰ ὥρα.

Τῆς ἐφάνηκε περίεργο πού διεπίστωσε ὅτι αὐτὴ ἡ ἀπρόσπτη
ἐμφάνισις τοῦ Πιέρ τὴν εὐχαριστοῦσε. Τὸν εἶχε γνωρίσει ἀπὸ
πολλοῦ ἡ Λιζέτ εἶχε καταλάβει ὅτι ἐπέδωκε τὴ συντρο-
φία της, μὰ ποτὲ στὸ παρελθὸν ἡ παρουσία του δὲν τὴν εἶχε
συγκινήσει. Μήπως τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἐπιδρούσε ἡ γλυκεῖα ἀτμο-
σφαῖρα τῆς ἀνοιξῆς; Ἡ μήπως νὰ ἦταν αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ ὀ-
ρίστο προαίσθημα πού ἐνοίωθε πρὸ ὀλίγου; Ὁπωσδήποτε,
ὅταν ὁ Πιέρ τῆς ἔπιασε τὸ χεῖρ καὶ τῆς ψιθύρισε ἓναν λόγο
τρυφερό, ἐνοίωσε μιὰν εὐχαρίστησιν ἀγνωστὴ σ' αὐτὴν ὡς τότε.

Τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἐκείνης ἡμέρας, ὁ Πιέρ τῆς ἐπρότεινε
νὰ τὴν κάμῃ γυναῖκα του.

— Μὰ τὸ νομίζετε αὐτὸ δυνατόν; Ἐνὰ ναυτικὸς, παντρε-

μένος; τοῦ εἶπε κάπως εἰρωνικὰ.

Γιατὶ τὸν ἄκουε πάντοτε νὰ ὑμῶν τὴν ἐλεύθερη καὶ μπoεμικὴ
ζωὴ του.

— Ἐχεις δίκην, Λιζέτ. Σκέπτομαι ἄλλωστε ὅπως ἐσὺ πῶς
εἶναι δύο πράγματα ἀσυμβίβαστα! Γι' αὐτὸ κ' ἐδιάλεξα: προ-
τιμῶ ἀπ' ὅλα τὰ λιμάνια τὴν ἡσυχὴ οἰκογενειακὴ ζωὴ. Ἀν δε-
χθῆς, θὰ ἐγκαταλείψω τὸ πλοῖο μου.

Ἡ Λιζέτ ἦταν μόνη στὸν κόσμον: δὲν εἶχε κανένα γιὰ νὰ
τὸν συμβουλευθῇ, κανένα γιὰ νὰ δώσῃ λόγον τῶν πράξεων της.

Ἀσπρασία, διείδε τί θλιβερό μέλλον, χωρὶς οἰκογένεια, χω-
ρὶς χαρὰ, τὴν ἐπερίμενε ἂν ἀφίει νὰ τῆς προσέφερε τὸ πεπρω-
μένο.

Τὸ βράδυ, ἐνῶ γδύνονταν στὸ δωμάτιό της, ἐξήτασε μὲ προ-
συχὴ τὸν αὐτὸ της στὸν καθρέφτη. Τὰ σκούρα μαλλιά της
δὲν τὰ βάραινε ὥραία, οὔτε τὰ παχέια χεῖλη της καὶ τὸ λίγο
ἐπρὸ δόμαρ της. Μόνον τὰ μάτια της μὲ τὶς μακρὲς βλεφαρί-
δες τὰ βάραινε πραγματικὰ ὥραία. Γιὰ πόσον καιρὸ ὅμως τὰ
γκριζογάλανα μάτια της μὲ τὴν παθητικὴν τους ἐκφράσιν θὰ
κρατοῦσαν τὴν ἀστατή καρδιά ἐνὸς ναυτικοῦ; «Ὁπωσδήποτε,
ἔλεγε μέσα της γιὰ νὰ πείσῃ τὸν αὐτὸ της, ὁ Πιέρ δὲν εἶνε καὶ
κανένας Ἀδωνίς! Δὲν εἶνε ἓνας Ἀδωνίς, μὰ ἀντιθέτως πόσο
ἐνδιαφέρον τύπος! Ἐκαμε πολλὰς φορές τὸν γύρον τοῦ κόσμου,
διηγείται τόσο ὁμοσφα ὅσα εἶδε! Εἶνε θαρραλέος, σὰν ὅλα
τὰ παιδιὰ τῆς θαλάσσης. Καί... ἔξερει ν' ἀγαπᾷ, ἀσφαλῶς,
ἀφοῦ γιὰ τὴν ἀγάπην τοῦ ἐγκαταλείπει τὰ πάντα, τὸ πλοῖο του,
τὴ θαλάσσαν καὶ ὅλα ὅσα εἶχαν ὡς τώρα τόσο ἐνδιαφέρον γι'
αὐτόν!...»

Αὐτὴ ἡ τόσο γλυκεῖα σκέψις, ὑπῆρξε ἡ τελευταία προτοῦ τὴν
πάρῃ ὁ ὕπνος.

Ἐπέρασε ἓνας μῆνας. Ἦσαν παντρεμένοι κ' εἶχαν ἐκλέξει
γιὰ κατοικία ἓνα μικρὸ σπιτάκι κοντὰ στὴ Γκρανβίλ. Γιατὶ
ὁ Πιέρ ἐπέτυχε νὰ βρῇ ἐκεῖ μιὰ θέσι ἀσυρματιστοῦ στὴν ὑπῆ-
ρεσιὰ μιᾶς μεγάλης Ναυτικῆς Ἑταιρίας. Ὁ σταθμὸς του ἦταν
ἐγκατεστημένος σ' ἓναν βράχο ἀρκετὰ ὑψηλὸ, στοὺς προπόδες
τοῦ ὁποίου δρισκόταν τὸ σπιτί τους. Τὸ σπιτί αὐτὸ τὸ εἶχε
χίσει κάποιος Ἀγγλος, φίλος τῆς ἀνέσεως καὶ τῆς ὑγιεινῆς.
Καὶ τὸ πραγματικὸ θέληγχο τοῦ σπιτιοῦ τοὺς ἦταν ἡ τάρατσα
πού ἐχρησίμευε ὡς στέγη καὶ ἀπὸ τὴν ὁποῖαν εἶχαν μιὰ θεο
ὑπέροχον πρὸς τὴ θαλάσσαν.

— Σ' ἀρέσει αὐτὸ τὸ σπιτάκι; τὴν ἐρώτησε ὁ Πιέρ μὲ τὸ
εἰρωνικὸ ἐκείνου χαμόγελο πού ἔχουν οἱ ναυτικοὶ σὰν μιλοῦν γιὰ
τὴν στερία. Ἐξέρει, ἡ Ἑταιρία εἶνε πολὺ ὑπερήφανη γιὰ τὶς
ἀνέσεις πού παρέχει στοὺς ὑπαλλήλους της...

— Εἶνε θαύμα, ἐφώνασε ἡ Λιζέτ μὲ εὐχάριστη ἐνθουσιασμό.

Εἶμαι βεβαία πὼς θὰ εἴμαστε κ' οἱ
δύο εὐχαριστημένοι! Ἐγὼ θ' ἀσχολού-
μαι μὲ τὸ νοικοκυριὸ τοῦ σπιτιοῦ καὶ
τὸν κῆπο, κ' ἐσὺ...

— Κι' ἐγώ, ἀπήντησε ὁ Πιέρ διακὸ
πνώντας, θὰ πρέπει νὰ κυττάζω ἀδιά-
κοπα τὰ κύματα νὰ χορεύουν, ἐνῶ θὰ
εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ μένω καρφω-
μένος στὴ θέσι μου, κολλημένος σ' αὐ-
τὸ τὸ τρελλόσπιτο.

Αὐτὴ ἡ παρατήρησις ἔκαμε ἐντύπω-
σιν στὴ Λιζέτ. Ὁ Πιέρ τὸ ἐπρόσβλε-
πει, γιὰ τὴν ἀγκάλιασε ἀπὸ τὴν μέση τρυ-
φερά καὶ κυττάζοντάς τὴν στὰ μά-

τια, εἶπε:

— Θὰ μοῦ ἀρέσει, ἀγάπη μου, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι. Μὰ γιατί
θέλεις νὰ θαυμάζω τὸ τοπίο, τὴ στιγμή πού ἔχω ἐνῆνα κον-
τά μου γιὰ νὰ θαυμάζω;

Ἡ Λιζέτ δὲν ἐπέμεινε κ' ἀλλάζοντας ὀμιλίαν τὸν ἐρώτησε:

— Ποῖος κάθεται σ' αὐτὸ τὸ χαριτωμένο σπιτάκι στὴν ἄλλη
ἀκρὴ τοῦ δρόμου; Εἶνε ὑπέροχο, μ' αὐτὴ τὴν ἀγράμπελη πού
πλασιάζει τὰ παράθυρά του! Αὐτοὶ πού μένουν θὰ ἐκοπίσαν
γιὰ νὰ καταφέρουν νὰ τὴν κάρουν νὰ πιάσῃ σ' αὐτὸ τὸ ξηρὸ
κλίμα.

— Αὐτοὶ εἶνε ἀπλῶς ὁ Φρέντ Λωραντέν, ἓνας συνάδελφός
μου, τὸν ὁποῖον ἐγκατέστησε ἐκεῖ κάτω ἡ Ἑταιρία μαζί μὲ τὴν
μητέρα του, ἓνα μεγάλο ποιμενικὸ σκυλὶ καὶ μισὴ δωδεκάδα
γάτος.

— Μπράβο ζωοφιλία! Καὶ ὅμως... Εἶνε συμπαθητικὴ αὐτὴ
ἡ ἀγάπη πρὸς τὰ ζῶα, δὲν εἶν' ἔτσι, Πιέρ;

— Ὡ! Εἶνε καλὴ, ὅταν δὲν ἔχῃ κανεὶς κατὶ καλύτερο καὶ πῖν
ἐνδιαφέρον νὰ κάμῃ!, ἀπήντησε ἐκείνος μὲ ἀδιαφορία.

Ἡ Λιζέτ ὡστόσο τὸ εἶπε αὐτὸ, γιὰ εἶχε τὴν κρυφὴ ἐπιθυ-
μία ν' ἀποκτήσῃ ἓνα σκύλο. Κατάλαβε ὅμως πὼς ἦταν προτι-
μότερο νὰ παραιτηθῇ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐπιθυμίαν.

Σὲ λίγες μέρες τῆς ἐδόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ γνωρίσῃ τὴν κυ-
ρία Λωραντέν. Ἀναπαύοταν, καθισμένη σ' ἓναν βράχο, μετὰ
ἀπὸ ἓναν μακρινὸν περίπατον, ὅταν ξαφνικὰ ἐνοίωσε κατὶ ὕψος
καὶ χλιαρὸ στὸ χεῖρ της: ἦταν ἓνας μεγάλος ποιμενικὸς σκύλος
πού τὴν ἐχαίρετο μὲ τὸν δικ

τίδες, είχαν μια ζωηρότητα νεανική. Γύρω από τη μέση της, φορούσε μια κατάλευκη πλισσαρισμένη ποδιά. Στα χέρια της κρατούσε, χωρίς κανέναν κόπο, ένα καλάθι γεμάτο τρόφιμα. Ανεπιτήδευτα, εκάθισε κοντά στη Λιζέτ.

—Πρέπει να ξεκουραστώ και λίγο. Άρχισε να μου φαίνεται η ηλικία μου. Δεν είμαι πια νέα σαν κι' εσάς, μικρούλα μου κυρία...

—Ω, εγώ συχνά κουράζομαι, απάντησε γελαστή η Λιζέτ.

—Ίσως να φταίη το κλίμα. Έλατε καμιά μέρα στο σπίτι μας. Θα σας δώσω, κάτι που θα σας κάνει ίσως καλό. Δεν γνωρίζετε το γυίο μου, τον Φρέντ Λωραντέν; Είναι συνάδελφος του ανθρώπου σας. Μένωμε στο σπίτι που είναι στην άκρη του δρόμου.

Εσήκωσε το βαρύ καλάθι, χαιρέτησε τη Λιζέτ κι' άρχισε να κατεβαίνει το μονοπάτι.

Η συνάντησις αυτή επροξένησε ευχαρίστησι στη Λιζέτ, ενώ συγχρόνως την έκρυψε μια περίεργη μελαγχολία. Δεν ήταν ποτέ τρεις μήνες παντρεμένη με τον Πιέρ και ήδη ένιωθε την ίδια αναστάσι, που τόσο συχνά της έσφιγγε την ψυχή στο παρελθόν. Γιατί; Ζούσε με τον Πιέρ, άλλ' εκείνος, όσο περνούσε ο καιρός, την επρόσχε και λιγώτερο. Όλο το ενδιαφέρον που έδειξε στην αρχή εξαφανίσθηκε δια μιάς. "Εκείνο που είχε σπρώξει τον Πιέρ στην άγκαλιά της Λιζέτ δεν ήταν τίποτ' άλλο παρά ένας εφήμερος παθος, πολύ εφήμερος! Μόλις τον έκόρσε, δεν έμεινε στην πρωτόγονη ψυχή του τίποτε πια!

Η σκέψις να του διηγηθώ την απροσδόκητη ευχαρίστησί της, την έχαρτοποιούσε εκ των προτέρων.

—Σκέψου, Πιέρ, άρχισε απ' το σκαλοπάτι της πόρτας. Έγνωρίσα αυτή τη συμπαθητική κυρία Μαρί Λωραντέν. Μ' εκάλισε να πάω σπίτι της...

—Αυτό δεν είναι λόγος για να με κάμης να περιμένω το φαί μου. Ξέρεις πολύ καλά ότι απόψε είμαι της ύπηρεσίας και πώς πρέπει να φάω ναρξ.

Η χαρά της Λιζέτ εξαφανίσθηκε. Χωρίς να πη λέξι, έπηγε στην κουζίνα να ετοιμάση το φαγητό.

Άρχίζουν ή άνία και τὰ επακόλουθά της

Όπως πάντοτε από κάμποσον καιρό, το δείπνο ύπηρεσε μελαγχολικό. Μετά την τελευταία μπουκιά ο Πιέρ άναψε την pipa του κι' άρχισε τη φλυαρία, αντίθετα απ' το σύνηθες, και να διαμαρτύρεται εναντίον της δουλειάς του που δεν του άρεσε.

—Πρέπει νάμια κανείς ζών σαν κι' αυτόν τον Φρέντ, για να δρίσκη ευχαρίστησι σ' αυτή την άποκτηνική δουλειά. Κάθεσαι θρονισσμένος εκεί μ' αυτή τη γελοία περικεφαλαία, για ν' άκούς τους δορυδους του κόσμου, τη στιγμή που θα σου ήταν πολύ πιο ευχάριστο να πές να περπατήσεις.

—Μά είν' ένα όμορφο επάγγελμα, Πιέρ: να εξασφαλίζης την ασφάλεια των άλλων. Θυμήσου όταν ήσουν έσυ στη θάλασσα, τι παρηγοριά ήταν να ξέρης πως σε κάποιο μέρος επαγγρυνούσε κάποια ψυχή...

—Μιά ψυχή που άγρυπνά;... Παραλογίζεσαι, άγαπητή μου. ...Στάσου, καλύτερα είναι να πάω κανέναν ύπνάκο ως τα μεσάνυχτα, παρά να σ' άκούω να λές αυτές τις βλακείες!

Και χωρίς να δώσει πια καμμία προσοχή στη Λιζέτ, έπηγε να πλαγιάση. Αντί να πάη να πλαγιάση κι' εκείνη κεντά του, έπρωτίμισε να μείνη έξυπνη ως τα μεσάνυχτα, για να του φτιάξη τον καφέ που έσυνήθιζε να πίνη προτού ξαναφύγη.

Η Λιζέτ εκάθισε κεντά στο άνοιχτό παράθυρο και κυττούσε τον έναστρο ουρανό. Για πρώτη φορά από το γάμο της, νοσταλγούσε την έλευθερία και την ανεξαρτία της, που τόσο άπερισκεπτα έθυσιασε. Οι άναμνεις τών περασμένων χρόνων στο Φεκάν ξαναγύρισαν στο μυαλό της. "Έβλεπε το ζωηρό κι' εύθυμο πλήθος των μικρών μαθητών της. "Ένα παιδί! Ίσως αυτό να μπορούσε να στερεώση την εύτυχία της, που την ένιωθε να γκρεμίζεται... Συνεκράτησε τα δάκρυά της και —η ανθρώπινη φύσις είναι καμωμένη έτσι— η έλπίδα έχυσε κάποιο βάλαμο στην πληγωμένη της ψυχή.

Την επομένη Κυριακή, ο Πιέρ της επρότεινε να κάμουν μια έκδρομη ως το Σαιν-Μολό. Η ιδέα αυτή την ένθουσίασε. Έφόρεσε το όμορφο άσπρο ταγιέρ της κι' ένα μικροσκοπικό καπέλλάκι από ψάθα σικλαμέν, που της επήγαινε πολύ όμορφα. Αισθανόταν τον εαυτό της όμορφο κι' αντίκρυζε χαρούμενα τη ζωή.

Στις δέκα το πρωί έπήσαν το λεωφορείο. Ο Πιέρ, κατά τύχην, είχε βγη απ' τη συνηθισμένη του σιαπή. Δεν σταματούσε να φλυαρή! Αναπολούσε τα ταξίδια του κι' η προσδοκία του να ξαναβίδη ένα μεγάλο λιμάνι φαινόταν πως τον έμελούσε.

—Ω, να ο Φρέντ, έφώναζε ξεσφάνα βλέποντας έναν ψηλό ξανθό και ζωηρό νέο, με βλέμμα όνειροπόλο, ν' ανεβαίνει στο αυτοκίνητο. "Ε, νεαρέ!... "Έλα να σε θαυμάσωμε λίγο! Λιζέτ, να σου γνωρίσω τον περφηανο συνάδελφό μου Φρέντ Λωραντέν...

Εκείνη έδωσε το χέρι της στο νέο, ο όποιος στεκόταν κοντά στο σκαλοπάτι και χαιρετούσε μ' ευγένεια. Απ' την πρώτη στιγμή, ένιωσε το βλέμμα των γκριζών ματιών του να την περιβάλλη με θαυμασμό. Τα μάτια του ήσαν ίδια με της μητέρας του κι' έδειχναν την ίδια ειλικρίνεια.

—Τι όμορφη μέρα, κυρία! είπε με φωνή πολύ γλυκειά. Και τι ευχαρίστησις, επρόσθεσε, να μπορέσω να σας θαυμάσω κι' από κοντά!

Επειτα έκοκκίνισε για την τόλμη του, τόσο, που η Λιζέτ συγκινήθηκε.

—Θά ιδής πιο όμορφες στο Σαιν-Μολό, στο κοιμπαρέ της «Φανφάν-λα-Ρεγιονάντ», απάντησε ο Πιέρ σε τόνο ειρωνικό.

"Ηρθ' η σειρά της Λιζέτ να κοκκινίση. Η χονδροκοπία κι' η άπροσεξία του ανθρώπου της την έκαναν να ντραπή.

—Στις θέσεις σας!, έφώναξε ο οδηγός.

Ο Φρέντ τούς άφησε και πήγε να καθήση στη θέσι του. Ποτέ δεν θα δεχνόυσε η Λιζέτ αυτή την ήμερα. Όλα έδειχναν πως θα επήγαιναν θυμάσια. Είχε έναν σπουδαίο ήλιο, οι άνθρωποι ήσαν ντυμένοι άνοιξιάτικα και εφαινονταν όλοι εύτυχισμένοι, η θάλασσα είχε ένα θαυτηράσινο χρώμα και φυσούσε ένα περίφημο άνοιξιάτικο αεράκι. Ακόμη κι' ο Πιέρ είχε πολύ κέφι. Η Λιζέτ τον κρατούσε απ' το μπράτσο. Έγύρισαν την πόλη, την όποιαν εγνώριζε βέβαια από άλλοτε, αλλά η όποια ποτέ δεν την είχε γοητεύσει τόσο. Όλα της εφαινονταν όμορφα και καινούργια...

Στο μυαλό της έγύριζαν όλο εύθυμα πράγματα και πού και πού, φευγαλέα, χωρίς να τó επιδιώκη, το βλέμμα αυτών των γκριζών ματιών που συνηντησαν τα δικά της μάτια στο αυτοκίνητο, ξαναρχόταν στο μυαλό της και την έγέμιζε μίαν απροσδόκητη χαρά.

Όσο επλησίαζαν στον λιμένα, η ζωηρότης του Πιέρ γινόταν μεγαλύτερη. Άνοιγόκλεινε τα ρουθούνια του κι' άνέννε με πάθος τον αέρα της θάλασσας που ήταν άνακατωμένος με την πολύτροπη μυρωδιά που έχουν οι προκυμαίες.

—Αυτή είν' η άληθινή ζωή!, είπε ξαφνικά ο Πιέρ σαν να μιλούσε στον εαυτό του.

Κι' έπειτα:

—Και να σκέπτομαι πως μπορούσα να είμαι ακόμη σ' ένα απ' αυτά τα πλωτά σήϊτια και να ταξιδεύω για τις Άντιλλες, να βλέπω όμορφα κορίτσια μαυρισμένα απ' τον ήλιο... Ένφ, αντί όλων αυτών...

Σταμάτησε άπότομα σαν να θυμήθηκε τότε μόλις την παρουσία της Λιζέτ.

—Άς παρηγορηθώμε με τις γαστρονομικές χαρές, επρόσθεσε συγκρατώντας κάποιον άναστεναγμό.

Ωδήγησε την Λιζέτ στής «Μαμας Μαργκώ» κι' εκεί άρχισαν οι άπογοητεύσεις της. Για να συνοδεύση το πλούσιο φαγητό που παρήγγειλαν, ο Πιέρ έζήτησε ολόκληρη σειρά από οινόπνευματώδη ποτά. Άρχισε από ένα περνό «καλά γεμάτο» κατά την έκφρασί του. Η Λιζέτ περιωρίσθηκε να πih ένα ποτηράκι κρασί του τόπου. Μά δεν έβρίσκονταν παρά στο δεύτερο πιάτο και το πρόσωπο του Πιέρ είχε γίνει κατακκόκινο, από το πολύ πιατό. Ώστόσο εξακολουθούσε να είν' εύθυμος και ευδιάθετος. Σάν σηκώθηκαν απ' το τραπέζι, η φωνή του είχε λίγο βραχνιάσει.

—Πάμε να έπισκεφθώμε αυτή την περίφημη «Στέλλα». Μου φαίνεται πως την είδα στο λιμάνι. Δεν θα μ' άρνηθούν ν' ανέβω στο σκάφος. Είμαι βέβαιος πως θα βρώ εκεί συναδέλφους γνωστούς.

Η Λιζέτ από πολλόν καιρό επιθυμούσε να ιδη από κοντά ένα μεγάλο πλοίο, και στο άκουσμα αυτό καταχάρηκε.

Σάν βγήκαν στο δρόμο, ο ήλιος είχε κρυφτή. Λευκά σύννεφα έκάλυπταν τον ουρανό.

—Μου φαίνεται πως θα βρέξη είπε ο Πιέρ κυττάζοντας το στερέωμα. Κάθισε έσυ καλύτερα στο καφενεδάκι άπέναντι. Έγώ έν τω μεταξύ θα πάω να πληροφορηθώ στη «Στέλλα» αν επιτρέπεται οι έπισκέψεις.

Η Λιζέτ έπηγε να περιμένη στο μέρος που της υπέδειξε. Άφηνήμενα, ξεφύλλιζε ένα εικονογραφημένο περιοδικό, ρίχνοντας πού και πού καμμία ματιά στο ρολόι του τοίχου. Έπεράσε μιά ώρα, μιάμιση, κι' ο Πιέρ δεν φαινόταν. Άρχισε να έννευρίζεται. Μήπως του συνέβη τίποτε; Έπρεπε να σπεύση να τον ζητήσει! Μά δεν ήξερε ούτε από ποιά μεριά έπρεπε να πάη.

Ένφ έκανε αυτές τις σκέψεις, άντήχησε ένας φοβερός κεραυνός. Τινάχθηκε απ' το κάθισμά της, επλήρωσε γρήγορα κι' ετοιμάσθηκε να φύγη.

—Σε λίγα λεπτά θαχαιμε ραγδαία βροχή, μαντάμ, της είπε ένα γκαρσόνι. Είναι καλύτερα να περιμένετε λίγο.

Ξανακάθισε και άρχισε πάλι να κυττάη έξω. Χονδρές σταγόνες βροχής χτυπούσαν τώρα τα τζάμια. Σε λίγα λεπτά άρχισε μια δυνατή βροχή και το μικρό καφεείο έγέμισε από κόσμο, που ζητούσε καταφύγιο. Η άτμόσφαιρα έγινε άποπνικτική. Η Λιζέτ υπέφερε από δυνατό πονοκέφαλο. Είχε νευριάσει περιμένοντας τόσο τον Πιέρ, ο όποιος φαίνεται ότι είχε ξεχάσει την ύπαρξί της.

Τη στιγμή εκείνη η πόρτα άνοιξε κι' έμπήκε ο Φρέντ Λωραντέν, μ' ένα αδιάδροχο γκρί. Την επλησίασε με πολλήν ευγένεια.

—Σας είδα από το τζάμι, κυρία. Είχε καλή ιδέα ο Πιέρ νάρθητε εδώ. Θα γινώσαστε μούσκεμα. Άλλωστε η θύελλα αυτή δεν ήταν άπροσδόκητη. Μας προειδοποίησαν στο σταθμό, γι' αυτό έπήρα και το αδιάδροχο. Ο Πιέρ θα σας είνε ασφαλώς να πάρετε και το δικό σας, μά η κοκετταρία δεν σας άφησε—το καταλαδίνω αυτό.

Κι' έχομωγέλασε.

—Ο άνθρωπος μου δεν έδωσε προσοχή, απάντησε η νέα με κάποια πικρία. Δεν μούπε τίποτε γι' αυτό. Άλλωστε κι' ο ίδιος περιφέρεται κάπου στο λιμάνι.

—Σας άφησε εδώ ολόμοναχη; Θέλετε να πάω να τον βρώ;

Μά η άπουσία του Πιέρ, δεν την στενοχωρούσε πια.

—Δεν είν' ανάγκη, απάντησε. Το λιμάνι είναι μεγάλο, κάπου θα βρήκε ασφαλώς καταφύγιο. Θα κάμετε καλύτερα να πάρετε κανένα ζεστό, γιατί, παρ' όλο το αδιάδροχό σας...

Τα λόγια της έρχονταν έντελώς φυσικά στα χείλη της. Της φαινόταν πως γνωριζόταν χρόνια μαζί του.

Ο Φρέντ εκάθισε κοντά της κι' άρχισαν να μιλούν σαν παλαιοί φίλοι. Η βροχή σταμάτησε κι' απ' τα κελιά άκουγ

παράθυρο εμπαινε ένας ζωογόνος και δροσερός αέρας.

—Άξίζει τώρα να περπατήσωμε και να θαυμάσωμε το ούρα-νιο τόσο που φαίνεται τόσο όμορφα στον ήρίζοντα.

Δεν έπρόφθασε ο Φρέντ να τελείωση τη φράσι του κι' η πόρτα άνοιξε για να μπη ο Πιέρ.

Με βήμα βαρύ και τρικαλίζοντας, διέσχισε την αίθουσα ψάχνοντας με το βλέμμα να βρη την γυναίκα του. Παρ' όλιγο να σκουντουφήση επάνω σ' ένα τραπέζι. Η Λιζέτ έτρεξε κοντά του.

—Όποτε δεν τó κούνησες από δω; Γιατί δεν ήρθες να με βρης; μουρμούρισε.

Επειτα βλέποντας τον Φρέντ:

—Α, η κυρία δεν ήταν μόνη; Κοθένας διασκεδάζει για λογαριασμό του! Το ξέρεις, φίλε μου, το μπάρ «Οι Τέσσερις Άνεμοι»; Έκει υπάρχουν όμορφα κορίτσια!

Τό ύφος του Φρέντ έδειχνε καθαρά πως στενοχωριόταν. Οι άλλοι πελάτες άρχισαν να τούς παρακολουθούν. Έπρεπε να τελειώσουν το γρηγορότερο.

—Μου φωνάζετε ένα ταξί, σας παρακαλώ, είπε η Λιζέτ στο Φρέντ.

Εκείνος έτρεξε να πραγματοποιήση την επιθυμία της και την έδωθήσε ακόμη να βάλουν μέσα σ' αυτό τον άνδρα της.

Η Λιζέτ έχώθηκε στη γωνία κι' έκλαιγε με λυγμούς. Μά δεν ήταν παρά στην αρχή των δοκιμασιών της.

Ζωή άφόρητη

Επέρασαν πολλές έβδομάδες χωρίς να έέλθη καμμία μεταλλαγή στη ζωή τους. Ο Πιέρ επήγαινε, όλο και πιο συχνά, άργα. Πολύ σπανίως έτύχαινε να μη μυρίζη οινόπνευμα. Τα βράδια περνούσαν θλιβερά για τη Λιζέτ κι' η άνάμνησις της μισής ώρας που έζησε συντροφιά με τó Φρέντ, αν και άνηκε στο παρελθόν, ωστόσο δεν είχε χάσει τη γοητεία της. Μά ποτέ ο Πιέρ δεν έδειξε την επιθυμία να καλήση τούς Λωραντέν στο σπίτι τους κι' η Λιζέτ δεν τολμούσε να τó κάμη έξ' ιδίας πρωτοβουλίας. Ο Φρέντ κι' αυτή έζούσαν λοιπόν τόσο κοντά ο ένας στον άλλον και όμως τόσο μακριά στην πραγματικότητα!

Ξανασυναντήθηκαν υπό συνθήκες θλιβερές.

Τό βράδυ εκείνο, ο άνθρωπος της έφυγε άνωρίτερα απ' το σύνηθες.

—Θα κάμης καλά να ετοιμάσης το δείπνο ναρξ, της είχε πη. Ο Φρέντ με παρεκάλεσε να πάω να τον άντικαταστήσω στις έπτά. Φαίνεται πως κάπου θαχη να πάη να διασκεδάση.

Η Λιζέτ έκοκκίνισε. Γιατί μέσα της είχε την κρυφή πεποίθησι πως ο Φρέντ την έσκεφτόταν. Μά για να κρύψη τη συγκίνησής της, απάντησε:

—Είνε νέο και όμορφο παιδί. Είναι πολύ φυσικό να διασκεδάξη.

Εξ άλλου, η άπάντησις αυτή ήταν τελείως περιττή. Ο Πιέρ ήταν άποροφρημένος στο φαί του και δεν έδωσε καμμία προσοχή. Κατάπτε με μιά ρουφηξιά τον καφέ του κι' εξαφανίσθηκε, ένφ η Λιζέτ επήγαινε τα πιάτα στην κουζίνα.

Ευχαριστημένη γιατί έμεινε μόνη, έπηρε ένα διβλό κι' έπηγε να ξαπαύση. Δεν είχε άντιληφθή πόση ώρα έκοιμόταν, όταν άκούστηκε το διαπεραστικό χτύπημα τού κουδουνιού. Τρομαγμένη, έπήδησε απ' το κρεβάτι κι' έτρεξε ν' άνοίξη την πόρτα. Στο κατάφωλο στεκόταν η γρήη κυρία Λωραντέν.

—Ο Πιέρ... του συνέβη τίποτε;

—Γι' αυτό άκριβώς ήρθα να βρω, απάντησε η κ. Λωραντέν.

Ο Φρέντ τον περιμένει απ' τις δέκα στο σταθμό.

Η Λιζέτ δεν ήξερε τι ν' άπάντησε.

—Θα προσπαθήσω να τον βρώ, απάντησε. Πήτε, σας παρακαλώ, στο γυίο σας να περιμένη λιγάκι ακόμη.

Έντύθηκε γρήγορα κι' έτρεξε στους δρόμους προς άναζήτησιν του συζύγου της. «Ο μάρμαρα Ουμβέρτος θα ξέρη ασφαλώς να μου πη πού είνε», έοκέφθηκε.

Στο καφεείο δεν υπήρχε ψυχή. Ήσαν έτοιμοι να κλείσουν.

—Ο κύριος Λασώ;... την έρώτησε ο καταστηματάρχης. Είναι πολλές ώρες που επέρασε από δω...

—Σας είπε πού πάει;

—Α, μικρή μου κυρία, δεν είναι πράγματα που λέγονται...

Χωρίς να περιμένη περισσότερα, ξαναβήκε στο δρόμο και με βήμα άπελπισμένο, διευθύνθηκε στο τηλεγραφικό παράρημα. Το μυαλό της τó επάραζαν σκοτεινές σκέψεις. Πού μπορούσε να είνε; Πού θα κατέληγαν όλ' αυτά; Ένας άλλος στη θέσι του Φρέντ θα παραπονιόταν πρό πολλού κι' ο Πιέρ θαχε χάσει τη θέσι του...

Παρ' όλιγο να πέση επάνω σ' έναν άνδρα που έρχόταν κατάπανά της. Ήταν... ο Φρέντ.

—Έσεις, κυρία, ολόμοναχη στο δρόμο, τέτοια ώρα! Την εκύτταξε με άγωνία.

—Δεν τόν βρήκα, του είπε ως μόνη άπάντησι.

—Ο Πιέρ;... Μά είνε ήδη στο σταθμό. Έγώ φταίω και σας ζητώ συγγνώμη, κυρία. Ο Πιέρ με είχε προειδοποιήσει πως θ' άργούσε και τó είχα τελείως ξεχάσει.

Η στάσις αυτή, η τόσο ευγενική, η τόσο διακριτική, της έκαμε έντύπωσι. Κατάλαβαινε πολύ καλά πως έλεγε ψέματα για να μην προδώση το συνάδελφό του.

Άρχισαν να περπατούν πλάι-πλάι. Η Λιζέτ ένιωθε ένα γλυκό συναίσθημα ασφαλώς κοντά του. Μέσα στη σκοτεινή νύχτα, εβάδιζαν προς τó θλιβερό της σπίτι. Σάν τόν έδωσε το χέρι για να τόν χαιρετήση, ο Φρέντ τó έκράτησε μια στιγμή στο δικό του κι' ένα πρωτόγνωρο άνατριχάσμα διέτρεξε όλο της τó κορμί.

Ο Πιέρ έγύρισε τα δημηρώματα. Η Λιζέτ έκανε πως κοιμόταν, πράγμα που δεν τόν έμποδισε να πάη να την φιλήση. Όπως

πάντα, άπέπνεε μια δυνατή μυρωδιά οινόπνεύματος. Για ν' άποφύγη την έπαφή του, που της γινόταν άποκρουστική, έσηκώθηκε απ' το κρεβάτι κι' έφόρεσε τη ρόμπα της.

—Θα σου ψήσω έναν καφέ. Θα είσαι κουρασμένος... Μά της έφραζε τó δρόμο.

—Μη φεύγης, γυναίκουλα μου, είσαι σαγηνευτική μ' αυτή τη ρόμπα.

Και θέλησε να την κρατήση απ' το μπράτσο. Μά εκείνη τόν άπόησε.

—Πές μου καλύτερα, έφώναξε, γιατί άργησες να πās στη δουλειά σου;

—Όποτε ο Φρέντ έφλυάρησε:

—Άλλα καταλαβαίνοντας πως θα προδινόταν:

—Μά πότε άργησα να πάω; έφώναξε θυμωμένος. Κι' έπειτα, άφησε με ήσυχο, θέλω να κοιμηθώ.

Και ξάπλωσε στο κρεβάτι.

Μιά θυελλώδης νύχτα

Τώρα ήταν βεβαία ότι ο Πιέρ την άπατούσε. Δεν έζητούσε να μάθι με ποιάν. Τό μόνο που έδλεπε ήταν ότι έκαμε μια μεγάλη γκάφα να τόν παντρευτή. Μά ήταν μόνη στον κόσμο, χωρίς οικογένεια, χωρίς φίλους. Πού να πήγαινε; Έξακολουθούσε λοιπόν να ζη σ' ένα είδος άδιαφορίας, απ' όπου μόνον ένα εξαιρετικό γεγονός θα μπορούσε να την δγάλη.

Τό γεγονός αυτό δεν άργησε να παρουσιασθή. Ήταν μια μέρα που η θύελλα έμαινετο. Άν και ήταν προφυλαγμένη μέσα στο σπίτι της, καθισμένη κοντά στο άναμένο τζάκι, σκεφτόταν τους δυστυχισμένους που βρίσκονταν στη θάλασσα. Η άνθρωπίνη ιδιοφυία παρουσιάζοταν στα μάτια της ίσχυρη, αυτή η ιδιοφυία που είχε βρη τó μέσον να φέρνη σε επικοινωνία τούς ανθρώπους έξ' άποστάσεως. Και στη φαντασία της ο Φρέντ κι' ο άνδρας της άντιπροσώπευαν την έλπίδα χιλιάδων ανθρώπων που έβρίσκονταν σε κίνδυνο.

Ο Πιέρ έπρεπε ναχε γυρίσει από δω και μια ώρα. Μήπως άργούρησε για αιτίας της καταιγίδας; Όστόσο, η Λιζέτ δεν άνηκούσε έτσι είχε συνηθίσει στις συχνές του άργπορίες.

Σάν άκουσε τó κουδούνι στην πόρτα, λυπηθηκε, μπορεί να πη κανείς, γιατί της έθάραιζε τη μοναξιά της. Πόσος όμως υπήρξε ο φόβος της όταν άκουσε την φωνή του Φρέντ να την καλή. Τί συνέβη πάλι;

—Έλατε γρήγορα, κυρία, έφώναξε ο Φρέντ. Βοηθήστε με!

Έτρεξε κι' είδε τó Φρέντ να κρατή στα χέρια του τó ακίνητο και φοβερά λασπωμένο σώμα τού άνδρός της. Τη στιγμή εκείνη θάθελε να δρίσκεται χιλιόμετρα μακριά. Κάθε έξήγησις ήταν περιττή. Ο Πιέρ, εκ σωτήρ της άνθρωπότητας, ήταν μεθυσμένος μέχρι τελείας άναίσθησις.

Τό θέαμα αυτό της επροξένησε τόση άηδία, που δεν μπόρεσε να προφέρη ούτε μια λέξι. Σιωπηλό κι' οι δυο, ο Φρέντ κι' η Λιζέτ μετέφεραν τó θλιβερό κουρέλι στο κρεβάτι του. Ποτέ της δεν είχε ξαναβίδη πρόσωπο τόσο φρικώδες, σαν τού άνδρός της. Ξαφνικά ο Πιέρ άρχισε ν' άναστανείζε άδιάκοπα.

Πέφτοντας, της είπε τότε ο Φρέντ, θα έμωλωπίσθηκε άρκετά σοδάρ.

Την έδωθήσε να συνεφέρουν τον Πιέρ, ο όποιος μόλις τόν έρράντισαν με κρύο νερό και τόν έτριψαν με ξύδι, έπανήλθε στις αισθήσεις του. Άρχισε να μιλάη, άλλ' άρκετά άσυνάρτητα.

—Α! σας έπιασα! Ένφ εγώ είμαι άρρωστος κι' εζηντημένος, έχκαταλειμμένος κι' ολόμοναχος εκεί κάτω στην ύπηρεσία μου, έσεις δεν χάνετε τόν καιρό σας, προβάτάρια μου!...

Και μ' ένα πήδημα, σηκώθηκε απ' το κρεβάτι του. Έδοκίμασε να δώση μια γροθιά στη Λιζέτ. Μά εκείνη είχε έναν υπερασπιστή. Ο Φρέντ νεώτερος απ' αυτόν και πιο σθελός, δεν δυσκολεύτηκε διόλου να την άποσπάζη από τα χέρια του και να τόν πετάξη στο κρεβάτι του. Τώρα οι δυο άνδρες κυττούσαν με μίσος ο ένας τόν άλλον. Ο Πιέρ επρόσθελε κατά τρόπον χονδρεϊδωτό τον ευγενικό προσάτη της Λιζέτ.

—Θα ξανασυναντηθώμε, του απάντησε ο Φρέντ. Τώρα πρέπει να τρέξω στο σταθμό. Μια τέτοια νύχτα, κάθε λεπτό είνε πολύτιμο, θα ήταν έγκληματικό να καθυστερήσω.

Πράγματι, έξω άκούγονταν τα ουράλιασμα του αέρος, ο όποιος δονούσε τó σπίτι κι' έκανε να τρίζη άπαίσια τó πάτωμα. Τρομαγμένη η Λιζέτ σκεφτόταν τα ναυάγια στη θάλασσα, τη θύελλα και τη ναυαγισμένη της ζωή. "Α! αν μπορούσε να ξεφύγη απ' όλ' αυτά... ν' άπομακρυνθή για πάντα απ' αυτόν τόν άλκοολικό που δεν άγαπούσε. Τώρα τα καταλάβαινε όλα, μά ήταν πια πολύ άργα. Όστόσο, χωρίς κανέναν δισταγμό, έδέχθηκε την προσφορά του Φρέντ.

—Αν φοβάσθε, κυρία, της είπε, μη μείνετε σ' αυτό τó σπίτι. Πηγαίνετε να περάσετε τó υπόλοιπον αυτής της τρομερής νύχτας κοντά στη μητέρα μου. Θα καταλάβη γιατί επήγατε.

Επειτα έφυγε διαστικός. Ο Πιέρ άποκοιμήθηκε, τόσο βαρεία, σαν ναχε πέσει σε λήθαργο, σχεδόν άμέσως μετά την πάλη του με τó Φρέντ. Χωρίς να τού ρίξη ούτε μια ματιά, η Λιζέτ έφυγε τρέχοντας σαν τρελή. Βιάζόταν να βρη λίγη παρηγοριά κοντά στην καλή κυρία Λωραντέν.

Κι' εκείνη δεν κοιμόταν. Άλλωστε, πως μπορούσε να κοιμηθή; Μια τόσο τραγική νύχτα, μόνον ένας μεθυσμένος μπορούσε να ευθισθ στον ύπνο. Η Μαρί Λωραντέν, φορώντας τα ναυαγία της, καθόταν σε μια πολυθρόνα κι' έδιέδαζε ήσυχα. Άφινότως την έσημεριδα της, σαν έβρασε η Λιζέτ, την έδέχθηκε με τόν πιο φυσικό τρόπο τού κόσμου. Την άνάγκασε να ξαπαύση στο άβάνι και της έμνηστε με ναικτικότητα, όπως θα μιλούσε σ' ένα άπελπισμένο παιδί. Η Λιζέτ πού ποτέ της δεν είχε γνωρίσει μη-

τέρα, ακόμη κι' εκείνη τη στιγμή ήθελε να φαντάζεται πως αν ζούσε η μητέρα της θα ήταν έτσι και θα την ένοιωθε έτσι.

Η ημέρα που ακολούθησε αυτή την αλυσμένη νύχτα, υπήρξε επίσης τρομερή. Ένας εκ των διευθυντών της Ναυτικής 'Εταιρίας, στην οποία ανήκαν ο Φρέντ και ο Πιέρ, παρουσιάστηκε στο σπίτι των Λωραντέν. Γεμάτος περιφρόνηση και ψυχρότητα, εξήγησε στην κυρία Λωραντέν ότι ο γιος της θα έχανε τη θέση του κι' ίσως ακόμη θα τον παρέδιδαν στην δικαιοσύνη δι' εγκατάλειψιν της θέσεώς του εν ώρα κινδύνου.

Γιατί ο «Βασιλεύς της Θαλάσσης», ένα πλοίο με πλήρωμα δέκα ανδρών έναύχνησε, αφού εξέπεμψε απειληστικές κλησεις με τον ασύρματο. Όκτω από τους άνδρες κατάρβωσαν να διασωθούν επιδιδοσθέντες σε άλλο πλοίο, δύο επνίγησαν. Αυτό το φοβερό δυστύχημα θα μπορούσε να έχη αποφευχθή αν ο σταθμός λειτουργούσε κανονικά.

Η Λιζέτ, θαύμαζε συγκινημένη, έσπευσε να γυρίσει στη συζυγική έστια και χωρίς να πάρη αναπνοή, άρχισε να έπικρινε τον άνδρα της για όσα συνέβησαν αυτή την άπαισία νύχτα. Τον έβριζε: να πάη να αυτόκαταγγελλή άμέσως στον διευθυντή της 'Εταιρίας ως μόνος υπεύθυνος και μοναδικός ένοχος.

Ένας σαρκασμός υπήρξε η άπάντησίς του:

— Πιστεύεις, αλήθεια, πως θα παίξω αυτό το παιγνίδι; Είμαι πολύ καλά όπως είμαι και δεν έχω καμμία όρεξη να μπλέξω με ιστορίες, όπως έμπλεξε άσφαλώς ο ώραιος σου Φρέντ.

Η Λιζέτ δεν μπόρεσε να του άποσπάση τίποτε άλλο. Τρομερά στενοχωρημένη, θασανίζονταν για να βρή τον τρόπο να σώση τον Φρέντ. Και ίδιος δεν μπορούσε να υποφέρει τη σκέψη να ξερή την καλή κυρία Λωραντέν τόσο λυπημένη κι' άνικανη να δοηθείς το παιδί της.

Οκτώ ολόκληρες ημέρες έπέρασαν έτσι. Ο Πιέρ κι' η Λιζέτ δεν άντηλάσαν καμμία κουβέντα. Είχε φθάσει να τον μισή για την άχαρη κατάσταση διαγωγής του, για την έγκληματική του σιωπή. Ολόκληρες ώρες τις περνούσε κοντά στη μητέρα του Φρέντ.

Επειτα η τύχη θέλησε να την άναγκάση ένα έπείγον τηλεγράφημα να πάη στη Χάβρη. Άποχαιρέτησε την κυρία Λωραντέν και της υποσχέθηκε να μην χάση τον καιρό της εκεί κάτω. Εκείνη έκταλαβε τους σκοπούς της Λιζέτ και την άνώμασε «καλό και θαρραλέο παιδί». Έσφιξε το χέρι του Φρέντ, ο όποιος στριφογύριζε μέσ' στο σπίτι γεμάτος θλίψη.

Υπακούοντας στη συνείδησι της

Μόλις έφθασε στη Χάβρη, η Λιζέτ έπληροφορήθηκε που ήταν τα γραφεία της 'Εταιρίας, έπηρε ένα ταξί και κατευθύνθηκε άμέσως εκεί. Εξήγησε να ιδή το διευθυντή κ. Ντονζόν. Μόλις του άνηγγέλλη το όνομά της, έκρινος την έδεχθή άμέσως.

Της έμίλησε με πολλήν ευγένεια και την συνεχάρη που είχε την τύχη να είνε γυναίκα του Πιέρ. Ίσως κι' όχι αυτού του λιπατάκτου: του Φρέντ Λωραντέν. Αυτό ήταν πολύ για την ευγενική και τιμία ψυχή της Λιζέτ. Κι' ενώ μέσα στο έξημμένο μυαλό της είχε καταστρώσει ολόκληρο σχέδιο, για να κατατήση γνωστή την αλήθεια της νύχτας της 13ης Νοεμβρίου, στον διευθυντή, η έπιθεσίς του εναντίον του Φρέντ την έκαμε να τα ξεχάση όλα. Κι' έντελως αούδωρμητα κατήγγειλε τον άνδρα της.

Ο κ. Ντονζόν, καλός ψυχολόγος, συνηθισμένος να διευθύνη πολυάριθμο προσωπικό, την άκουσε επί μακρόν, την είδε πότε να κινιρίζη και πότε να κοκινίζη, κι' έβεβαιώθηκε ότι δεν έλεγε ψέματα. Επειτα έσηκώθηκε, της έσφιξε τα δύο της χέρια και της είπε:

— Κυρία, θαύμαζω την χειρονομία σας. Καταλαβαίνω πως μία τιμία συνείδησις δεν μπορεί να υποφέρει μία τέτοια άνθικότητα και πως δεν θα μπορούσατε να ζητή μ' ένα τέτοιο βάρος στη συνείδησί σας, έστω κι' αν ο ένοχος είνε άνδρας σας. Σας υπόσχομαι ότι θα επανορθώη ή άδικία. Φύγετε ήσυχη.

Την επομένη ο Φρέντ έκληθη τηλεγραφικά στα γραφεία της 'Εταιρίας. Του άνηγγειλαν ότι τον επόμενο μήνα θα γινόταν διευθυντής του σταθμού ασυρμάτου τηλεγράφου, τον όποιον θα εγκατέστηνε η 'Εταιρία στο Σαϊγκόν. Αυτό έσήμαινε σοβαρή προαγωγή. Άλλα τον είδοποίησαν έπίσης ότι ο Πιέρ θα έχανε τη θέση του. Θα τον άπάλλασσαν μόνο από του να δώση λόγο στην δικαιοσύνη.

— Γιατί, του είπε έμπιστευτικώς ο κ. Ντονζόν, έχει μία πολύ θαρραλέα γυναίκα. Και την ημέρα που θα θέλγησιν να έρ- γασθή στα γραφεία μας, όλες οι πόρτες μας θα της είναι άνοιχτές.

Ο Φρέντ έγύρισε φέρνοντας τή ευχάριστα και θλιβερά νέα. Όστόσο, ο Πιέρ, μέσα στη σκυθρωπή νάρκωσι όπου τον έδου- λζε τώρα το πιστό, έδεχθηκε με άδιαφορία την έπίσκεψι του για- τρού της 'Εταιρίας, ο όποιος διαπίστωσε ότι πρό του δυστυχί- ματος ο Πιέρ θα υπέφερε από νευρικές διαταραχές, οι όποιες τον κοβιστούσαν άνικανο για το έπάγγελμα του ασυρματιστού. Τον συνεβούλευσε ν' άρχισή από την 'Εισ μέρα θεραπεία άποτοξι- νώσεως. Ο Πιέρ άρνήθηκε κι' έγ' ατ' έ με το σπίτι. του, με την πρόφασι πως θα πήγαινε να ξαναί- αν παλιό του συνάδελφο, σ' ένα πλοίο όπου είχε άλλοτε έργασθί. Δεν ξαναγύρισε ποτέ ου- τε κοντά στη Λιζέτ, ούτε στο σπίτι του. Τί άπέγινε ο δυστυ- χισμένος; Άγνωστον. Μήπως η «ελεογιάστρα θάλασσα» τον έ- δέχθηκε στους κόλπους της, ήπως αλήτευσε από το ένα θαπόρι στο άλλο κι' από λιμάνι σε λιμάνι;

Δυό χρόνια είχαν περάσει από την ημέρα που έπηγε η Λιζέτ στη Χάβρη.

Είχε ξαναφτιάξει όπως μπορούσε τη ζωή της. Είχε ξαναρχί- σει τή μαθημάτις της κι' η θέσις της ως διδασκαλίσης κι' άκό- μη η θέα των παιδιών της διεσκέαζαν κάπως το μυαλό. Μά δεν μπορούσε να μη σκέπτεται, καμμία φορά με πόνο, το σπιτικό που θα μπορούσε νάχη αν ο Πιέρ ήταν σάν όλους τους συζύγους, τα παιδιά που θα εφαιδρυναν αυτό το σπιτικό!

Και πολύ φυσικά τότε της έρχόταν στο μυαλό η γλυκειά φυ- σιογνωμία της κυρίας Λωραντέν, στο ρόλο της γιαγιάς που θα της έπήγαινε τόσο καλά. Κι' άκούη η εικόνα του γιου της. Γιατί σκεφτόταν τον Φρέντ έστω κι' αν δεν ήθελε να το όμολογήση ούτε στον εαυτό της. Τον Φρέντ με τα όμορφα γκρίζα μάτια του τον Φρέντ με τη γλυκειά φωνή του, τις συμπαθητικές χειρονομίες.

Επειτα, μία μέρα, επί τέλους, άνήγγειλε το γυρισμό του. Η 'Εταιρία τον έκτιμωσε όλοένα και περισσότερο και σκεφτόταν να δημιουργήση γι' αυτόν έναν ιδιαίτερος ένδιαφέροντα σταθμό στη Γαλλία. Ο Φρέντ την ρωτούσε αν είχε ακόμη την έπιθυμία να τους ξαναϊδή εκείνον και τη μητέρα του.

— Ναι, είπε η Λιζέτ, στο μεγάλο παιρμενικό σκυλί της κυρίας Λωραντέν το όποιον της είχε άφισει την ημέρα της άναχωρήσε- ώς της, στον «Μαύρο Διάβολο», θα χαρώ άφάνταστα να ξαναϊδω τον παλιό σου κύριο. Θα είνε πολύ όμορφο κι' ίσως δεν θα τον εγκαταλείψωμ πιά, ούτε εσύ, ούτε εγώ... Ίσως... Άς έ- πίσωμ!

Τ Ε Λ Ο Σ

Μετάφρασις: ΜΕΛΗΣ ΔΕΠΟΛΛΑ

ΒΑΒΟΥΛΙΑ

Κουβέντες της Σμυρνιάς

ΚΑΡΠΟΥΖΙΑ

Η Ζαμφώ είχε μεγάλες φασαρίες.

— Άδειασε ένα μικρό ύ- πάγειο στην αυλή της, για να βάλη καρπούζια, που τους έστειλε κάποιος συγγενής τους.

— Μας χροστούσε τό σοι παράδες, καλέ, έλεγε στη γειτόνισά της την 'Αξιοθέα, κι' είπε κι' ο άν- τρας μου, μιά κι' έχει μπαστάνι, άς μας στείλη καρπούζια να τ'α πουλή- σωμε να πάρωμε τον πα- ρά μας.

— Και είνε πολλά; — Τρεις άραιπάδες, 'Αξιοθέα μου. Τα παιδιά μου ήκολοκοτήκανε να τ'α κουβα- λούνε στο ύπόγειο. Άφησε πιά που πρέ- πει να τ'α πουλήσω, να μη μείνουνε και χαλάσουνε.

— Ήδοι πράματα! — Για δέ, καυμένη 'Αξιοθέα, λέγε το και σύ σ' ούλες τσού γειτόνισες να παίρνουνε καρπούζια από μένα. Μούπε δά ο άντρας μου πως το μπαστάνι του Μανώλη βγάζει τα καλύτερα καρπούζια και τ'α πιο γλυκά.

— Πάω τρεχάτη να σου στείλω τη γειτονιά. Έχεις ζυγαριά;

— Άμέ! Έχω. Τί να κάνωμ! Για να πάρωμε τον παρά μας θα κάνωμ και το μανάβη.

Η 'Αξιοθέα έφυγε και σε λίγο μιά - μιά έρχόντανε να πάρουν ένα καρπούζι όλες οι γειτόνισες.

— Τα δίνω φτηνά, έφώναζε η Ζαμφώ. Όσο - όσο για να ματζέψω τον παρ'α μας.

— Καλή μέρα, Ζαμφώ μου, τί κάνεις κοκώνα μου;

— Καλώς την κόνα Εύλαμπία. Καλέ πως τ'απαθε να μ'ας έρχης;

— Ήρχα ν' αγοράσω ένα καρπούζι για την κόρη μου την 'Ελενίτσα. Λω- λαινέται για τ'α καρπούζια.

— Ήταν μία γυναικα περασμένη με βαμ- μένα μάγουλα, φρύδια και χείλη.

— Διάλεξε μου ένα καλό.

— Να πάρης αυτό, κόνα Εύλαμπία μου. Τάχω χάρια, γιατί ο άντρας μου τ'ο ξεχώρισε για το σπίτι. Να μου χαιρε- τος το 'Ελενάκι και να σ'ας βλέπωμ, κα- λέ!

Η Εύλαμπία πλήρωσε, πήρε το καρ- πούζι κι' έφυγε.

Μόλις το μεσημέρι βρήκε καιρό να βγί από το ύπόγειο η Ζαμφώ για να δη τί είσπραξε από όλη τη φασαρία της ήμέ- ρας.

— Άχ! αναστέναξε. Τα δώσαμε με το τσουβάλι και τ'α παίρνουμε με το τρυπη- τό. Έτσι είνε οι χρεωφελέτες!

Δεν είχε ακόμη άποφάγει με τ'α παι- διά της, όταν μπαινίε μέσα η Εύλαμπία κατακόκκινη, θυμωμένη και φωνάζει:

— Καλέ Ζαμφώά!

— Τ'είνε, κόνα Εύλαμπία μου;

— Μαρή, δεν ήφοβήθηκες το Θεό να μ'ας δάκης καρπούζι δομένο με την ά- μέσα; Καλ' έκείνο ήπωσε άπάνω στο τρα- πεζομάντηλο και τ'άβασε κριμίζι! Καλέ απ' το Θεό να τ'άβρης. Μούταπε πως τ'α δάφουνε και σε θερίζε πόνος άμα τ'α φ'ας.

— Τί λές, καλέ κόνα Εύλαμπία μου; Έγώ να δάψω τ'α καρπούζια; Δεν είσαι με τ'α σωστά σου. Χαιρείται μου!

Η Εύλαμπία άρπάχτηκε γερά.

— Έγώ δεν είμαι με τ'α σωστά μευ, μωρή λωλή; Θα σε πάω στο καρακί να δ'ης εσύ, να μ'ας φαρμακώσης με τ'α θα- ψιμάτα σου. Άκούς να μ'ας δώση, καλέ, να φάμε καρπούζι μογιατισμένο ή σουρ- λουλού!

Η Ζαμφώ την έσπρωξε έξω από την πόρτα.

— Όξω, λωλόγρη, όξω! Μωρ' αν ή- τανε να φαρμακώης από την μογια, θά- σουνε εσύ κι' η κόρη σου φαρμακωμένες από τσού μογιές που πασαλειδούσατε, καμπιόνες, σουλουμαδιάρες του ντουινιά, ύστ!

Και μόλις έφυγε η Εύλαμπία η Ζαμφώ είπε στις γειτόνισες που μαζευτήκανε:

— Άκούς έννοι στα καρπούζια! Μη χειρότερα! Έκείνα είνε κάντι μονάχο! Μου τ'αγε ταμένο ή ζουλιάρα να μου τ'α κατηγορήση!

ΣΥΛΒΙΟΣ

Τα βάσανα του Καραμπέν

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥ

Σουρπουτίτσα ένα σκυ- λάκι ζήτηζε, άορασμένος να κάνωμ.

— Τί σκυλάκι τέλεις, Σουρπουτίτσα;

— Λουλού τέλεις; Λου- λού τ'α πάρα σένα.

Παλπατζιντζίκος ήπια έ- να όμορφο τηλυκό λουλού άορασμένος ήκανε, με- λλό, άσπρο, πολύ κιμπάρι κο είνε.

— Άμάν, Καραμπέν, τί όμορφο είνε. Π'ας το λένε όνομά του;

— Όνομά του; Βαί - δαί, ήξερασμένος ντέν άρώτησα.

— Έμεις όνομα τ'α γτώσωμ. Άόρις είνε;

— Όχι. Κορίτσας.

— Κακούλη τ'α λέμε.

— Κακούλη, σακούλη, όπως εσύ τέλεις, Σουρπουτίτσα, τ'α φωνάζωμ.

Κυριακή πρωί, Σουρπουτίτσα ήλωσε Κακούλη, φίλικος μέσος κόκκινος λαιμό που ήτσε, άλυσίδα ήβαλε κολλάρο του και ματζί του στο ντόμος σεργιάνι ή- πήρε.

Έκει Κουκάκης κοντά Ζαρουί φιλενάδα τση άντάμωσε, σταματημένος ήκανε λα κινρι τ'α ένεται.

Ζαρουί άμα, πολύ άπα λόγια. Μισή ώρα μιλημένος ήκανε, ύστερα καιρετμέ- νος ήκανε.

— Άντιό, Σουρπουτίτσα!

— Άντιό, Ζαρουί. Έλα, Κακούλη, ή- φώναζε.

Άλυσίδα τράβηξε, άμα Κακούλη βα- ρειά ένεται.

— Τί έκεις; Λέει.

— Άμάν! Άμάν, τί ντροπή! Κακούλη ά- μόρε με ένα μαντρόσκυλος ήκανε, Σουρ- πουτίτσα ντό σκυλιά άλυσίδα του τρα- χιμένος κανεί!

Σουρπουτίτσα λιγοθυμιά ένεται! Κό- σμος τρεχάτος ένεται, Σουρπουτίτσα, βρέ χουνε Κακούλη, ίσπίτι γυρίσανε ρημάν- τια!

Άλλο φορά Σουρπουτίτσα με Κακούλη τέτοιο έποχής ντέν βγαίνει.

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Τό λακριντι τοῦ Θρασὺβουλα

ΑΥΤΟΧΤΟΝΙΕΣ

Αὐτοχτονοῦν ὅλοι σερὶ
τὴν ἐποχὴ μας τούτῃ
στὴ Βάθη, στὰ Πετρά-
(Λωνα,

στὴ Γούδα, στὸ Δουρ-
(γούτι.

Αὐτοχτονοῦν στὸ Βού-
(βουλα,

ἀπάνω στὸ Παγ-
(κράτι

καὶ μερικοὶ μαντράχ'α
(λοι

δὲν κάνουνε πιά κρᾶ-
(τει

Κινίνα παίρνουν μερικοὶ
—οὐ πῖο πολλοὶ τους μάλλον,—
καθ' ὅτι τὴν σκορδοπίστη
τὴν πιάσαν μ' ἑναν ἄλλον.
Αὐτοχτονοῦν κι' ἄλλοι πολλοὶ
γιὰ κάποιο θηλυκὸ
καὶ παίρνουν, τί νομίζετε;
μιά δόσι ἄρσενικό.

Άλλοι μοντέρνοι γόητες
ποὺ κάποιοι ἀγαπάνε,
ὅλα τὰ τζάμια τοῦ σπιτιοῦ
κάποιο πρῶτ' αὐτὰ σπάνε.
Τὰ κοπανᾷ καλὰ καλὰ
τὰ ψιλοκοπανᾷ
καὶ γιὰ τὴν ἄλλη τὴ ζωὴ
μὲ δαῦτα ξεκινᾷ.

Αἰσθηματίες μερικοὶ,
ρωμαντικοὶ ἐν μέρει,
σάν τὸν Μιμικό πέφτουνε,
—χωρὶς ὅμως τὴν Μαίρη—
ἀπ' τὴν Ἀκρόπολι ψηλά
καὶ γίνονται κορμάτια
γιὰ δυὸ ματάκια γαλανά,
τούτέστιν... γιὰ τὰ μάτια.

Άλλοι, πολλοὶ, ποὺ θεωροῦν
τὸν θάνατον ἄσπιον,
δυὸ δόσεις... πάστας παίρνουνε
στὸ... ξεχαροπάστεϊον.
Κι' αὐτὸ τὸ κάνουν ἐπειδὴς
ἀπ' τὸν καῦμό σουρῶσανε
γιατὶ μὲ τὴν ἐκείνην τους
ποτὲ δὲν ξεχαρῶσανε.
Ποτὲ δὲ συζητήσανε
μαζὶ τὴς φιλικὰ
καὶ δὲν ἀκούσανε ποτὲ
δυὸ λόγια τὴς γλυκά!

Κι' ἔτσι ὅπως πᾶν τὰ πράματα
γιὰ χάρι τῶν θηλέων
θα σβύσῃ ἡ τάξις τῶν ἀντρῶν
καὶ τὸν μαντραχάλεω.
Κι' ὁ μάγκας ὁ Θρασύβουλας,
ὁ ρέστος πρό τινός,
θα γίνη, γιὰ τὰ θήλεα,
σὲ λίγο... πετεϊνός!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ
Καὶ διὰ τὴν πατρίτση
Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

Η ΠΡΟΟΔΟΣ

— Τί πρόδοος! Έχουμε σήμερα ά-
μάξια χωρίς έλογα, τηλεγραφο χωρίς
σύρματα, αεροπλάνα χωρίς πιλότο...

— Καὶ πορτοφύλια χωρίς λεπτά!

— Ό εγωισμός μας είνε το πιο λεπτό
και το πιο ισχυρό από τὰ ελαττώματά
μας. Το παρμικρό μπορεί να τὸν λυ-
γώσει, τίποτε όμως δεν τὸν σκοτώνει.

Ρουσάφ

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

ΜΙΑ ΙΛΑΡΟΤΡΑΓΙΚΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Οι θα έχετε άκουστά, θα τ'ο έχετε διαβάσει, ή θα τ'ο έχετε από προ- σωπική σας πείρα, πως όταν ή άτμό σφαίρα είνε πολύ ήρεμη, άκίνητη και γαληνιαία, μία καταιγίδα πρόκειται να ξεσπάση.

Άλλ' αυτό δεν συμβαίνει μονάχο στη φύσι. Το φαινόμενον ίδιο και ά- παραλλαχτο, συμβαίνει: και στο σπίτι μου, κάτω από την οικογενειακή μου στέγη. Και, όπως ο γέρο θαλασσολύ- κος προτάζει στους ναύτες να μα- ζεύουν τ'α πανιά, όταν από την υπερ-βολική γαλήνη προβλέπη μεγάλη τρι-κυμία, έτσι και εγώ λαμβάνω τ'α μέ-τρα μου όταν, επιστρέφοντας στο σπι-τί, αντί από τις συνηθισμένες έρωτι-κές διαχύσεις, πληροφοριές για τ'α παιδιά, για την υπηρέτρια, για τους γειτόνους και άλλα τέτοια, βρίσκω από την γυναίκα μου μίαν ύποδοχη όχι άπλως ψυχρή, αλλά καταπληκτικώς αίνιγματική.

Ούτε μία γραμμή του προσώπου της δεν είνε αλλοιωμένη, ούτε ή πα-ρασμική ένδειξις από την όποιαν να καταλάβω από πού πρόκειται να μου γίνη ή έπιθεσις, τίποτε που να μου δείξη το θέμα επάνω στο όποιο θα γίνη ή αναποφευκτική μάχη.

Η πρώτη μου φροντίδα είνε να έ-ξετάσω ταχύτατα τ'α αίτια που πιθα-νόν να έπρόκαλσαν την άναγκησι της Εύλαλίας μου, για να καταστρώ-σω ένα πρόχειρο σχέδιον άμυνας. Και άμέσως κατόπιν άρχίζω την έπιθεσι, με το θελκτικώτερο χαμόγελο στα χείλη.

— Λοιπόν, Εύλαλίτσα μου, ούτε ένο-φίλακι, σήμερα;

Αφού ξεσκεπάσω κατ' αυτόν τον τρόπον τις πυροβολαρχίες της γυ-ναικας μου, αναβέθω στη ρητορική μου δεινότητα να τ'α γυάλη πέρα και να μου κερδίση την μάχη, πράγμα που γίνεται σχεδόν πάντα.

Προχθες όμως τ'α πράγματα μου ήρ-θαν άναπόδοτα.

Όταν έδόθηκε το σύνθημα της έ-νάρξεως των έχθροπραξιών, ή γυναί-κα μου, με μία διαίτητα που μου ή-ταν έως τότε άγνωστη σ' αυτήν, βγά-ζει από την τσέπη της ένα γράμμα και σχεδόν μου τ'ο τρίβει στη μούρη.

— Νά, τί βρήκα στην τσέπη του

σακκακιού σου, χθες το βράδυ! Το βλέπεις, έ, το βλέπεις; «Θεέ μου! έσκέφθηκα. Έξέχασα στην τσέπη μου το γράμμα της Δωρο-θέας!»

— Άγαπητή μου Εύλαλία, της λέω δεν άξίζει τον κόπο να συγχίξεσαι για τέτοιο πράγμα...

— Π'ας, με διακόπτει αυτή κατακ-τρινη από το θυμό. Έχεις την άναί-δεια να μου π'ης ότι δεν άξίζει το κόπο;

— Μά ναι, άγαπητή μου, έπιμένο: Δεν ένδιαφέρουν καθόλου γι' αυτή τί-γυναίκα. Είνε μία τυχαία γνωριμία.

Δεν μπόρεσα να άποτελειώσω τη φράσι μου. Η γυναίκα μου έριξε μιά-όξυτατη κραυγή και σωριάστηκε στ'α πάτωμα μ' έναν ξερό γδούπο. Μετό-προτού προσθώσω να την πλησιάσω πετιέται επάνω και παίρνει δρόμο φω-νάζοντας:

— Θα φύγω! Θα πάω να φύγω, να πάω στη μητέρα μου!

Έρριξα μία ματιά στο πάτωμα και είδα το γράμμα που ήταν ή αίτις όλου του κακού. Το γράμμα της Δω-ροθέας θα νομίσετε. Και τ'ας όχι! Ήταν ένα γράμμα που μου είχε δώσε ή γυναίκα μου δυό μέρες πρίν να τ'α ταχυδρομήσω, και εγώ τ'ο είχα ξεχάσε στην τσέπη μου.

Α. ΟΝΤΑΤΟ

ΙΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΑΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

—Και νά τώχης υπ' όψει σου, σέ παρακαλώ, πληροφορίες δέν θά δίνης σέ κανέναν, απολύτως. Ούτε καί στην αστυνομία, αν τυχόν έρθη νά ρωτήσει τίποτε. Όποιος θέλει μπορεί ν' άποταθή σ' έμένα. Έκατάλαβες;

Ο νέος υπηρέτης ένευσε κα ταφατικά, δίχως νά προσφέρει λέξι. Ο διευθυντής του γραφείου συνοικειώνος Ζίρο Χόκ τον έχτύπησε φιλικά στον ώμο με κάποιαν οικειότητα, κι έμπηκε στό γραφείο του.

Οί σακατήδες μου έινε συμπαθητικοί, έμουρμούριζε ο Χόκ πηγαίνοντας νά κυττάξη τό νεοφερμένο ταχυδρομείο. Δέν παραπονούνται γιά τίποτε, έινε μυστικοί καί δέν φυλαρούν.

Απ' όλα τά γράμματα έπηρε έναν μικρό, άρωματισμένο φακέλλο, τόν άνοιξε βιάστικα, έβγαλε τό γράμμα κι έδι άβασε τά έξής: «Θά σάς επισκεφθώ τό μεσημέρι στό γραφείο σας κι' έλπίζω νά λάβω τελικήν άπάντησι».

Ο νέος υπηρέτης καθόταν στό χώλ. Είχε δάλεϊ τό βαρύ, σκατάτικο πόδι του έπάνω σ' ένα σκαμνί καί, μισογυρισμένος στό ένα πλευρό γιά νά μὴν τόν έμποδίζει ή καμπούρα, έχάζεσε σάν άφηρημένος. Έκείνη τή στιγμή άνοιξε ή πόρτα του γραφείου του διευθυντού.

Τό μεσημέρι θά γυρίσω, έίπε ο Χόκ. Αν έρθη μία κυρία νά με ζητήσει, νά τής πής νά περιμένει.

Λέγοντας αυτά, έφυγε καί άφησε τόν μισοκοιμισμένον υπηρέτη μόνον στό γραφείο του.

Πραγματικά, τό μεσημέρι ήρθε μία κυρία.

—Ο κύριος Χόκ δέν θ' άργήσει νάρθει, έίπε νά τόν περιμένετε, τής έίπε ο υπηρέτης κατεβάζοντας τό σακατάκο πόδι του από τό σκαμνί.

Η κυρία εκάθισε κι' έπείριμενε ύπομονετικά. Ήταν μία γυναίκα όχι πιά νέα, αρκετά όμως συμπαθητική καί κάπως νεανικά γυμνή γιά τήν ηλικία της. Τά χαρακτηριστικά της είχαν τήν όλην εκφρασι ένός παιδιού, με πολλήν άφέλεια.

Τέλος, ήρθε καί ο κ. Χόκ. Είχε άργήσει λίγο καί έζήτησε συγγνώμη. Έπειτα, ώδηγησε τήν κυρία στό γραφείο του.

—Μπορώ νά ιδώ άκόμη μία φορά τή φωτογραφία; έρώτησε αυτή.

—Πολύ ευχαρίστως, κυρία μου.

Ο Χόκ τής έδωσε μία φωτογραφία, κι' αυτή άρχισε νά τήν παρατηρή προσεκτικά. Ήταν ή φωτογραφία ένός νέου με τήν ύπογραφή «Χαρόλντ Ρόλφεντ».

—Θάρρη λοιπόν σήμερα έδώ; έρώτησε ή κυρία.

—Όχι, κυρία μου: θά πάμε έμείς στην έπαυλή του γιαντί έινε λιγάκι άδιάθετος καί

δέν μπορεί νά βγεί. Έκεί πέρα θά μωρέσωμε θουμιάς νά συζητήσωμε. Έτσι μάλιστα θά γνωρίσετε τόν κύριο Ρόλφεντ στό δικό του περίβάλλον.

Στό πρόσωπό της έφάνηκε κάποια έκπληξις γιά τήν άλλαγήν αυτή του προγράμματος: γιατί είχαν συμφωνήσει νά συναντηθούν εκεί, στό γραφείο του κ. Χόκ.

—Με τό αυτοκίνητο δέν θ' άργήσωμε πολύ, έξηκολούθησε αυτός. Καί όταν παντρευτήτε, ο δρόμος θά σάς φανή πολύ πιό σύντομος.

—Καλά, λοιπόν, πάμε. Διόρθωσε τό καπέλλο της κι' έφόρεσε τά γάντια. Καθώς έκαναν νά βγούν, ο Χόκ έίπε:

—Έπήρατε μαζί σας τά χαρτιά;... Τά συμβόλαια, τά διελιγάρια καταθέσεων καί τό αντίγραφο τού κτηματολογίου τού σπιτιού;

Φοβήθηκε, νομίζοντας, ότι τής είχε μιλήσει πολύ άπότημα. Αλλά αυτή δέν τό έπρόσεξε. καί άπάντησε ήσυχα καί άτάραχα:

—Μάλιστα, δλα. Καί τό πληρεξούσιο γιά σάς.

—Καλά, τότε πάμε.

Στήν αίθουσα άνομής, ήταν ο σακατής υπηρέτης, πού λαγοκοιμόταν.

—Μπορείς νά φύγης, δέν σέ χρειάζομαι πιά, του έίπε ο Χόκ. Τό άπόγευμα έλα κατ'ά τις τέσσερις.

Λέγοντας αυτά, ο Ζίρο Χόκ έφυγε με τήν κυρία Σεβίλλα Σάμμερ. Ο υπηρέτης εκλείδωσε τό γραφείο καί άνέβηκε με δυσκολία τις σκάλες του ήμιυπογείου, σέροντας τό σακατάκο πόδι του.

Όταν βγήκε στό δρόμο, στό άπέναντι πεζοδρόμιο στεκόταν ένας άντρας με τά μα-

τις στηλωμένα πρὸς τήν κατεύθυνσι όπου είχε χαθή μακριά ένα αυτοκίνητο. Καί ο υπηρέτης, όελ, νά μὴν τό πρόσσε αινε έτράβηξε πρὸς τήν αντίε, κατευθύνει, άδ.τ. φορώντας γιά όλα όσα έγινονταν γύρω του.

—Φαντάζομαι, κυρία Σάμμερ, πὸς βρήκατε τήν εὐτυχία σας, έλεγε ώστόσο ο Χόκ μέσα στό αυτοκίνητο πού τούς άδηγούσε στην έπαυλή.

Η κυρία Σάμμερ κυττούσε απ' τό παράθυρο κι' έρρέμβανζε δίχως νά προσφέρει λέξι. Τά σπιτία έγίνονταν άραιότερα, καί τέλος, έφθασαν στην έρημιά.

—Έδώ έινε, έίπε σέ μία στιγμή ο Χόκ.

Έκαμε νεύμα τού σωφέρ νά σταματήσει, κατέβηκαν καί μετά τόν έδιωξε. Η κυρία Σάμμερ τά είχε χάσει λιγάκι, γιαντί στό δρόμο δέν έδλεπε κανένα στίγν.

—Νά, έινε εκεί μέσα, έίπε ο Χόκ δείχνοντας πέρα στό λειβάδι, όπου φαινόταν ή στέγη ένός μικρού έξοχικού σπιτιού ανάμεσα στά δέντρα. Αλλά τό αυτοκίνητο δέν μπορεί νά πάη ως εκεί, έξηκολούθησε, καί πρέπει νά πάμε με τά πόδια.

Έπροχώρησαν σιωπηλοί σ' ένα μικρό μονοπάτι, καί διέσχισαν έναν κήπο. Τέλος, έφθασαν. Ο Χόκ έβγαλε ένα κλειδί καί άνοιξε τήν πόρτα.

—Ο κύριος Ρόλφεντ μένει μόνος του έδώ μέσα, έίπε. Καί έπειδή έινε άδιάθετος μούστειλε σήμερα τό κλειδί.

Διέσχισαν ένα χώλ κι' έμπήκαν σ' ένα σαλονάκι.

—Καθήστε, κυρία μου. Πάω νά ιδώ αν ο Ρόλφεντ έινε έτοιμος νά μάς δεχτή.

Ο Χόκ έβγήκε, καί ή κυρία Σάμμερ εκύταξε γύρω της με περιέργεια. Σάν νά φοβότανε λιγάκι, αλλά τό δωμάτιο ήταν πολύ νοικοκυρεμένο καί καταλάβαινε κανείς ότι

άνηκε σέ πολύ εύπορο άνθρωπο.

Έπειδή ήταν πρακτική γυναίκα ήθελε πρώτα νά κανονισή τό υλικόν ζήτημα. Άνοιξε τήν τσάντα της, έπηρε τά έγγοσφα, τό πληρεξούσιο, τά δάλε έπάνω στό τραπέζι, κι' έπείριμενε...

Έξαφνα, έβγαλε μία μικρή κραυγή.

Σάν σκιά έτέρασε από τό πρόσωπό της ένα σκονινί, πού τεντωνόταν έπάνω στό στήθος της. Καθώς ήταν καθισμένη στην καρέκλα, κατάλαβε ότι τήν έτύλιγαν με τό σκονινί, καί άμέσως έστρεψε τό κεφάλι...

Πίσω της ήταν ο Ζίρο Χόκ πού τήν έδεσε σφικτά στην καρέκλα.

—Μή φωνάζετε, τής έίπε, μὴν καλέσετε εις δόξηειαν, γιαντί κανείς δέν θά σάς άκούση. Είδατε τήν έρημιά πού βασιλεύει γύρω.

Έκλεισε καλά τά παράθυρα άναψε τό φῶς καί πήρε τά χαρτιά πού ήσαν έπάνω στό τραπέζι.

—Μπράβο σας! έίπε. Τά έτακτοποιήσατε θαυμάσια! Αύριο τό πρωί θά πάρω τά λεφτά από τήν Τράπεζα καί θά πουλήσω τό σπίτι...

—Πού έινε ο κύριος Ρόλφεντ; έπιθύρισε ή κυρία Σάμμερ γουρλώνοντας τά μάτια.

—Δέν υπάρχει, άγαπητή μου. Τώρα πού δέν μπορείτε πιά νά ξεφύγετε, θά σάς μιλήσω έλεύθερα: Επέσατε σέ μία παγίδα. Καί δέν είσαστε ή πρώτη. Νομίζετε ότι μπορεί κανείς νά ζηση από ένα τίμιο γραφείο συνοικειών;

—Εγώ τουλάχιστον όχι. Έκεί στή γωνία έινε ένας σωλήνας. Θά τόν άνοίξω καί θά σάς άφήσω μόνην. Μετά δυό ώρες θά έπιστρέψω καί δλα θά έινε νά τάξει... Έινε ο σωλήνας τού γκαζιού...

Η κυρία Σάμμερ έπρόφερε μία λέξι. Ήταν τόσο ταχαμένη, πού έκόντευε νά λιποθυμήσει.

Ο Χόκ έπληκασε στή γωνία, όπου βρισκόταν ο σωλήνας τού γκαζιού, αλλά τή στιγμή πού έτοιμαζόταν ν' άνοίξη τή στρόφιγγα, μία διπλανή πόρτα άνοιξε άπότημα κι' ένα σιδερένιο χέρι άρπασε τό δικό του.

—Καλησπέρα, κύριε Χόκ! Ήταν ο υπηρέτης του, ο σακατής. Καί πίσω του μερικά αστυνομικοί, πού έπιασαν τόν Χόκ καί τόν έδεσαν. Μετά ο υπηρέτης έλυσε τό σακατάκο πόδι του, έβγαλε τήν ψεύτικη καμπούρα καί έίπε τής κ. Σάμμερ:

—Έπρεπε νά είσαστε προσεκτικότερη, κυρία μου, είσαστε τό παρ' όλίγον έκτον θύμα αυτού τού άνθρώπου. Εύτυχώς, ήρθαμε έγκαιρώς. Μετά δυό ώρες θά είχατε βρή τήν εὐτυχία σας, αλλά πολύ διαφορετικήν απ' εκείνην πού είχατε φαντασθή.

—Επρεπε νά είσαστε προσεκτικότερη, κυρία μου, είσαστε τό παρ' όλίγον έκτον θύμα αυτού τού άνθρώπου. Εύτυχώς, ήρθαμε έγκαιρώς. Μετά δυό ώρες θά είχατε βρή τήν εὐτυχία σας, αλλά πολύ διαφορετικήν απ' εκείνην πού είχατε φαντασθή.

—Επρεπε νά είσαστε προσεκτικότερη, κυρία μου, είσαστε τό παρ' όλίγον έκτον θύμα αυτού τού άνθρώπου. Εύτυχώς, ήρθαμε έγκαιρώς. Μετά δυό ώρες θά είχατε βρή τήν εὐτυχία σας, αλλά πολύ διαφορετικήν απ' εκείνην πού είχατε φαντασθή.

—Επρεπε νά είσαστε προσεκτικότερη, κυρία μου, είσαστε τό παρ' όλίγον έκτον θύμα αυτού τού άνθρώπου. Εύτυχώς, ήρθαμε έγκαιρώς. Μετά δυό ώρες θά είχατε βρή τήν εὐτυχία σας, αλλά πολύ διαφορετικήν απ' εκείνην πού είχατε φαντασθή.

ΕΡΜΑΝ ΤΗΛ

★ Μιλάμε περί εὐτυχίας στον έρωτα μόνον όταν κάνουμε κακή έκλογή. Πόσο έγωίσται είμαστε, άσφαλώς! Κατηγορούμε τή φύσι γιά κάθε άστοχο άίσθημα καί άποδίδομε στην κρίσι μας τών τιμῶν κάθε έπιτυχία.

14ον

—Τί συμβαίνει, επί τέλους; Όλοι είχαν περικυκλώσει τήν Βέρα καί τήν εκύτταζαν στά μάτια με ζωηρή περιέργεια.

Ο Βένερ μούαχα, πού είχε καταλάβει, από μία πολυσήμαντη ματία πού του έρριξε ή Βέρα, σέ τί είδους άποκαλύψεις θά προέβαινε, έπήγε κι' έστάθηκε σέ μία γωνία, μακριά από τόν όμιλο.

Γιά πρώτη φορά στή ζωή του ένοιωθε τήν καρδιά του νά χτυπά.

Ο Τζίμ Γκόρντων, μαντεύοντας καί αυτός τί έπρόκειτο νά γίνη, έπλησίασε τόν φίλο του καί τόν έχτύπησε έλαφρά στους ώμους, σάν νάθελε νά του δώσει θάρρος.

—Έμάθατε πρὸ όλίγου, έίπε ή Βέρα, ότι ή Μπέθ άρραβωνιάστηκε. Τώρα, θά πληροφορηθήτε κάτι άλλο, πού άσφαλώς δέν τό ύποπτευθήκατε ποτέ: Είμαι παντρεμένη!

Μία άναφώνησι καταπλήξεως έδγήκε από τά στήθη όλων.

—Εσύ, Βέρα, παντρεμένη; έτραύλισε ο Σάρλ. Καί δέν μου είπες τίποτα ως τώρα;

—Ναί, Σάρλ...

—Καί ποιός είναι αυτός πού...

—Ω! Είμαι θεδαία πὸς όταν τόν γνωρίσης, θά μείνης ένθουσιασμένος μαζί του...

—Αμφιβάλλω πολύ...

—Είμαι ο κ. Τζέραλντ Βένερ!

Όλοι έγύρισαν τό κεφάλι τους πρὸς τόν Βένερ.

Έκείνος έπροχώρησε κι' έστάθηκε έμπρὸς στον Σάρλ λέ Φενύ.

—Πράγματι, κύριε, έίπε, ή Βέρα είναι γυναίκα μου... Έχουμε παντρευτή κρυφά στο Μεξικό... Δέν πρέπει, όμως, νά βάλετε τίποτα κακό με τό νοῦ σας... Αν έχετε διάθεσι νά με άκούσετε, είμαι έτοιμος νά σάς δώσω τήν στιγμή αυτήν μερικές έξηγήσεις, πού θά σάς πείσουν ότι...

—Αφίση με καλύτερα νά μιλήσω έγώ! Τόν διέκοψε ή Βέρα. Έγώ θά τά πῶ καλύτερα...

Καί άρχισε νά άφηγηται τήν ρωμαντική ιστορία τής άγάπης της με τόν Βένερ, τής συνθήκες με τίς όποιες παντρεύθηκαν, τόν ξαφνικό χωρισμό τους, τήν άπροσδόκητη συνάντησί τους, στό ξενοδοχείο «Ιμπήριαλ», ύστερ' από τόσα χρόνια πού είχαν νά ιδωθούν, όλην τέλος τήν άπίστευτη περιπέτειά τους...

—Μά συνέβησαν πράγματι όλα αυτά; έπιθύρισε ο Σάρλ.

—Ναί, Σάρλ, συνέβησαν έτσι πού σου τά λέω... Όλα αυτά σου φαίνονται, βέβαια, άπίστευτα. Μά είνε ή καθαρά αλήθεια. Συγχώρεσέ μου αν σου τήν εκρυψα τόσον καιρό. Ενόμιζα, όμως, ότι στά τόσα άλλα προβλήματα πού σέ άπασχολούσαν, δέν έπρεπε νά προσθέσω καί τίς δικές μου έγνοιες. Έπείριμενα νά ήρεμησιν τά πράγματα, νά τελειώση ή ρωμαντική αυτή ιστορία πού προέκάλεσε ο Φένγούικ, καί τότε νά σου τά πῶ όλα...

Ο τόνος τής φωνής της ήταν σοβαρός καί συγκινητικός συγχρόνως, ώστε ο Σάρλ

λέ Φενύ δέν εύρηκε μέσα του τήν δύναμη νά θυμώσει κατ'ά τής αδελφής του.

Έχαμα έλασε έλαφρά, τής άπλωσε τό χέρι καί τής έίπε:

—Στό σημείο πού έφθασαν τά πράγματα, τό μόνο πού έχω νά κάνω έινε... νά σέ συγχωρώ γιά τόν γάμο σου! Είμαι δέβαιος ότι έκανες καλή έκλογή καί ότι ο κ. Τζέραλντ Βένερ θά έινε γιά σένα ένας καλός καί άφωτισμένος σύζυγος...

Ο Βένερ έπλησίασε.

Αυτός, πού είχε αντιμετώπισει τόσους κινδύνους καί τόσες περιπέτειες στό διάστημα τής πολυτάραχης ζωής του, έτρεμε τώρα σάν φύλλο. Έσφιξε πρώτα τό χέρι πού του έδωσε ο κουινιάδος του με φαγερή προθυμία καί ύστερα, τραβώντας έλαφρά τήν Βέρα έπάνω του, τήν έπίλησε στό μέτωπο.

Ήσαν από χρόνια παντρεμένοι. Καί όμως είχαν καί οι δύο τήν έντύπωσι ότι άνηλλάσαν τό πρώτο φιλή των άρραβάνων τους.

—Σου όφειλω, Σάρλ, μερικές έξηγήσεις..., έίπε ο Βένερ.

—Αργότερα, αργότερα. Δέν έινε καίρος γιά έξηγήσεις. Καλύτερα θά κάνετε ν' άσχοληθήτε μούαχα με τήν εύτυχία σας...

Καί τότε, τά συγχαρητήρια καί οι εύχες άρχισαν νά διασπαρύνονται στην γι' λίγη όμήγυρι πού άποτελούσε πιά μία μεγάλη οικογένεια. Τά μόνα ξένα πρόσωπα ήσαν ο Έστεμπάν Άρραγουλιέρας καί ο Τζίμ Γκόρντων. Έννοούμε δηλαδή ότι δέν είχαν κανένα δεσμό συγγενείας με τους άλλους. Τά φιλικά τους, όμως, αίσθηματά καί οι τόσες υπηρεσίες πού είχαν προσφέρει ως τότε, τους έδιναν τό δικαίωμα νά θεωρούνται καί αυτοί συγγενείς —καί κάτι περισσότερο, μάλιστα.

Καί όλοι έξεδίλυναν ο καθένας με τόν δικό του τρόπο τήν χαρά του γιά τά δυό εύχάριστα —καί τόσον άνέλπιστα! — γεγονότα πού είχαν συνδύη μέσα σέ λίγα λεπτά τής ώρας.

Είχαν λησμονήσει πιά τόν Μάρκ Φένγούικ, τήν αμαρτωμένη ιστορία τού χρυσωρυχείου καί τήν φοβερή έκδίκησι των Τεσσάρων Δακτύλων. Όλα αυτά τους έφαίνονταν σάν μία μακρινή άνάμνησις, σάν ένας τυραννικός έφιάλτης πού τόν είχε διαλύσει τό φῶς τής ήμέρας.

Ξαφνικά, όμως, ή εμφάνισις τού Έγκαν καί τού Γκράντλ τους άπέσπασε από τήν γλυκεία άυτάπητι.

Τά δυό λαγωνικά άρμήσαν στην αίθουσα χωρίς πολλές διατυπώσεις, χωρίς καν νά δαγύλουν τό καπέλλο απ' τό κεφάλι τους, —όπως άρμόζει σέ δυό κολύβια αστυνομικούς— κι' έρώτησαν τόν Βένερ:

—Μήπως είδες τόν Φένγούικ; Έχάσαμε τά ίχνη του...

—Είνα αληγματικό χαμόγελο διέστειλε τά χείλη τού Έστεμπάν.

—Πρὸ όλίγου τόν άφήσαμε στό πάρκο, άποκόρηκα, πρὶν προφάτση ο Βένερ ν' άνοίξη τό στόμα του. Φαντάζομαι ότι τήν στιγμήν αυτήν θά βρίσκειαι μακριά από δῶ. Αν ήξερε ότι τόν έξήτουσιν δυό τέχνητες, άσφαλώς δέν θά έφευγε, γιά νά σάς ύποδεχθί.

Ο Έγκαν άφησε μία δλαστήμα.

—Δέν έινε ώρα γι' άστεία! έδρυχήθηκε.

—Εψάξατε καλά τόν κήπο; έρώτησε ο Γκόρντων.

—Έρευνήσαμε παντού πρὶν έλθουμε έδώ.

—Μά, δέν ύποθέτω νά έπρόφθασε νά πάη πολύ μακριά, παρατήρησε ή Βέρα.

—Εν πάση περιπτώσει, έγρύλλισε ο Γκράντλ, έγινε καπνός κι' έχάθηκε! Διελύθη άνάμεσα στά χέρια μας.

—Τί τά θέλετε, δέν έινε πάντοτε εύκολό νά συλληφθί ένας επικίνδυνος κακοποιός σάν τόν Φένγούικ! έίπε φιλοσοφικά, αλλά καί με ειρωνική διάθεσι, ο Έστεμπάν Άρραγουλιέρας.

—Κι' έγώ, πού ήθελα τόσο πολύ νά γνωρίσω τόν περίφημο αυτόν νοικάρη μου! άνεφώνησε ο Λόρδος Μέρλτον.

—Έννοια σας, έπιθύρισε ο Βένερ συνοφρυμένος, καί δέν θά έινε ποτέ άργά γιά νά κάνετε τήν γνωριμία του...

Η Μπέθ μαζεύτηκε στην άγκαλιά τού Τσάρλι.

—Φοβούμαι, έίπε, μήπως ο άνθρωπος αυτός σου κάνει καί πάλι κακό. Δέν ξεχνώ τά περασμένα...

Ο Έθωρς τήν έσφιξε στά στήθη του στοργικά, προστατευτικά.

—Μή φοβάσαι, μικρή μου Μπέθ, άποκριθήκε, τώρα πού είμαι κι' έγώ κοντά σου καί μπορώ νά σέ προστατέσω...

—Μά, πού πολύ άνησυχώ γιά σένα!

—Αυτά, Μπέθ, δέν έινε ζητήματα πού μπορούν νά σέ άπασχολούν! τήν διέκοψε, εκνευρισμένος, ο Σάρλ λέ Φενύ. Είμαστε έμείς έδώ, γιά νά ματαιώσωμε κάθε νεα άπόπειρα τού Φένγούικ νά μάς θλάψι...

—Τό σπουδαιότερο, έίπε ο Γκόρντων, έινε νά ξαναδούμε αυτόν τόν ταχυδιώκτη.

—Μην άνησυχίτε διόλου γι' αυτό! τόν έπαρηγόρησε ο Έστεμπάν, με τήν συνήθισμένη του άπάθεια.

—Βλέπω, άγαπητέ μου, έίπε ο Έγκαν, με συγκρατημένο θυμό, ότι είσατε πολύ αίσιοδόξος...

—Γιά τήν ακρίβεια, είμαι δέβαιος ότι ο Φένγούικ δέν πρόκειται νά γλυτώση τήν έκδίκησι...

—Τήν δικαιοσύνη, θέλετε νά πητέ...

Ο Έστεμπάν άνεσήκωσε τους ώμους του:

—Καί ή έκδίκησις, έίπε άποφθεγματικά, έινε κάποτε δικαιοσύνη. Κάποτε, μάλιστα, καλύτερη καί από τήν δικαιοσύνη των ανθρωπων, γιαντί δέν τήν έπιβάλλουν μούαχα τά συμφέροντα, αλλ' ώρισμένοι άνώτεροι λόγιοι.

—Έκείνο πού μ' ενδιαφέρει, έπιθύρισε ο Έγκαν, έινε νά ξαναδρώ τόν Φένγούικ!

—Έννοια σας καί δέν θ' άργήση νά ίκανοποιηθί ή έπιθυμία σας.

—Πως αυτό;

—Δέν έχετε παρ'ά νά μάς παρακολουθήτε. Καί νά είσατε δέβαιος ότι εκείνος θά προσπαθήση νά μάς βρή. Αν έχουμε έμεις νά κανονίσωμε μαζί του ώρισμένους παληούς λογαριασμούς, έινε καί δικό του συμφέρον νά μὴ μάς άφήση ήσυχους...

—Άγνωστό τί προηγούμενα έχετε μαζί του καί δέν μπορώ νά καταλάβω τί μου λέτε!

—Μία μέσα, θά καταλάβετε. Έν τῶ μεταξύ, δέν πιστεύω νά έινε άδιακρισία μου αν σας έρώτησω ποιά συγκεκριμένη κατηγορία έχετε έναντιόν τού Φένγουικ.

—Κατασκευάζει ψεύτικες λίρες...

—Με τήν διαφορά, παρατήρησε ο Βένερ, ο όποιος παρακολουθούσε με ζωηρόν ενδιαφέρον τήν συζήτησι, ότι οι λίρες αυτές έινε από καθαρό χρυσάφι.

—Έδώ ακριδώς, άπάντησε ο αστυνομικός, έγκειται ή μεγαλοφυία τού Φένγούικ. Ξέρει πολύ καλά ότι έινε δύσκολο νά διαθέσι τήν ευρωπαϊκή αγορά τήν χρυσή σκόνη, πού έφερε μαζί του από τό Μεξικό, έπειδή ύπόκειται σέ άυστηρό έλεγχο εκ μέρους τού Κράτους. Τήν μεταπρέπει λοιπόν, σέ λίρες, κι' έτσι κυκλοφορεί τό χρυσάφι έλεύθερα, χωρίς νά προ-

καλέση καμιά υπόνοια. Ο Φένγουϊκ δεν είνε κοινός τυχοδιώκτης.

—Αλλοίμονον, αυτό μπορούμε να το ξέρουμε έμεις καλύτερα από κάθε άλλον! έπιθύρισε ο Σάρλ λ' Φενύ.

Οι δύο αστυνομικοί αντήλλαξαν ενσθλέμμα συνεννόησης.

—Μου φαίνεται, είπε ο Έγκαν, ότι είνε καιρός να πηγαίνουμε. 'Ας γυρίσωμε στο Λονδίνον.

—Κι εμείς, θα σ' ακολουθήσωμε, είπε ο Σάρλ. Δεν έχωμε πια καμιά δουλειά εδώ.

—Με συγχωρείτε! τον διέκοψε ο λ'όρδος Μέρλτον. 'Εγώ θα μείνω εδώ. Δεν έχω καμιά διάθεση ν' αφήσω το σπίτι μου αδέσποτο, τώρα που κατώρθωσα ν' απαλλάξω από τον ανεπιθύμητο νοικάρη μου!

—'Εγώ, όμως, τί θα κάνω; αναρωτήθηκε με αγωνία η Βέρα.

Ο Σάρλ έμεινε λίγο σκεπτικός και ύστερα εφάνη σαν να έλαβε μια ξαφνική απόφαση:

—'Ακουσέ με, Βέρα, είπε. Ξέρω ότι δεν έχω πια το δικαίωμα να σου δώσω εντολές, αφού είσαι παντρεμένη. Ο άνδρας σου μονάχα έχει το δικαίωμα, να ρυθμίσει τις πράξεις και τις ενέργειές σου.

—Σε παρακαλώ, Σάρλ, επένεβε η Βέρα, να μη με λαμβάνεις ακόμα υπ' όψιν σου. 'Εχεις το δικαίωμα να μεταχειρίζεσαι την Βέρα σαν αδελφή σου...

Ο λ'όρδος υπέκλιθη.

—Είσαι πολύ καλός, Τζέραλντ, είπε με συγκίνηση. Σε πληροφορώ, εν πάση περιπτώσει, ότι θα εξασκήσω για μια ακόμα, —και τελευταία, — φορά το δικαίωματά μου ως μεγαλύτερος αδελφός για το καλό μας.

—Είμαι έτοιμη να υπακούσω, Σάρλ! είπε η Βέρα.

—Νά ποιά είνε το σχέδιό μου. 'Η Βέρα δεν πρέπει να διακοψη κάθε επαφή με τον Φένγουϊκ.

—Αυτό είνε το αίτημα που δεν μπορέσα ακόμα να λύσω! ανέφωνε ο Τζέραλντ.

—Ποιά αίτημα; έρώτησε η Βέρα.

—Μου επιτρέπεις, Σάρλ, να του τ'α πώ όλα;

—'Εχεις την υποχρέωση αυτήν, νομίζω, απέναντί του συζύγιού σου.

Ο Βένερ εκάρωσε τα βλέμματά του στα χείλη της Βέρας.

—'Επερίμενε με αγωνία να ακούση τις εξηγήσεις που ελαχταρούσε τ'όσον καιρό, —να μάθω, επί τέλους, ποιές αφορμές έκαναν την Βέρα να ζή τόσα χρόνια με έναν άνθρωπο που έμισούσε θανασίμως.

Και όταν επληροφορήθηκε ότι η Βέρα είχε υποβληθή στο μαρτύριο αυτό για να κατακτήση την έμπιστοσύνη του Φένγουϊκ και για να βρή εύκολωτερα το μέσον να τον εκδικηθή για τον οικτρό θάνατο του πατέρα της, έννοιωσε στην καρδιά του άπειροτα θαυμασμό για τον ήρωισμό και την υπομονή της γυναίκας του.

Ο Έστεμπαν έκουνουσε επιδοκιμαστικά το κεφάλι του σε κάθε λόγο της Βέρας, γιατί αυτός μονάχα ήξερε την οικογενειακή αυτήν ιστορία σε όλες τις λεπτομέρειες.

—Όσον αφορά τους άλλους, εκύπταζαν την νεαρά γυναίκα με ανυπόκριτο θαυμασμό, αντιλαμβάνονμενοι το μέγεθος της θυσίας της.

Τα μάτια του Βένερ εδάκρυσαν από συγκίνηση.

Με μια αυθόρμητη χειρονομία, έτράβηξε την Βέρα στην αγκαλιά του και την έφίλησε στο μέτωπο.

—'Αγαπημένη μου! της έπιθύρισε σ' αυτή. Ποτέ δεν αμφιβόληα για σένα, για την σοβαρότητά σου.

—Σ' εύχαριστώ, Τζέραλντ. 'Αν ήξερες πόσες φορές μ' ενεθάρρυνε στην δύσκολη αποστολή μου η σκέψις ότι πιστεύεις πάντοτε σ' εμένα.

—'Όσοσο, Βέρα...

—Σάπια! Καταλαβαίνω τί θέλεις να πής. 'Εργάσανε στιγμές που σ' εβασάνιζε μια φρικτή αμφιβολία, όταν μ' έβλεπες να επιτρέπω σ' έναν κακοποιό σαν τον Φένγουϊκ να με ονομάζει κόρη του.

★ ΛΟΣ—ΑΝΤΖΕΛΕΣ : Στην τελευταία έκθεση μόδας που έγινε στην πόλη μας οι διοργανωταί της παρουσίασαν ένα αξιοσημείωτο νεωτερισμό. "Όλα τα μανίκεν που εμφανίσθηκαν κρατούσαν στα χέρια τους ή ώδηγούσαν ένα ζώο, που φυσικά, ήταν "κασσορίττα" με το επιδεικνυόμενο φάρμα.

Οι πολυάριθμες επισκέπτριες της Έκθεσεως έμειναν κατενθουσιασμένες από τον νεωτερισμό αυτόν, πολλοί δέ 'Αμερικανοί οικίοι μόδας απέφασαν, ύστερα απ' αυτό, να συμμορφωθούν προς τα γούστα της πελατείας των.

—'Ετσι, στο εξής έκτός των φορεμάτων και άλλων ειδών γυναικείων νεωτερισμών, θα έχουν στα σαλόνια και πλούσιες συλλογές... ζώων, ήμερων ή εξημερωμένων, για να ίκανοποιούν τα γούστα των πελατιστών τους!

ΘΗΣΑΥΡΟΣ: Δηλαδή, κάθε μεγάλος Οίκος μόδας θαχά από τώρα κι ύστερα τ'ό... Θρησπορείο του!

★ ΒΕΡΝΗ: Ο νεαρός δημσίος υπάλληλος Μπρόουν Βόλτερ εξεδίχθη προ ήμερών κατά πρωτότυπον τρόπον την γυναίκα του. Με την δόηθεία της μητέρας του, άνοιξε το στόμα της συζύγου του και μ' ένα ξυράφι της έκοψε την γλώσσα. Ο νεαρός δρσότης ίσχυρίσθη στην ανάγκη, ότι προέβη στην πράξη του αυτή διότι η γλώσσα της γυναίκας, η οποία νοσηλευεταί ήδη σε νοσοκομείο, του έδημιούργησε ολοκληρή οικογενειακή τραγωδία.

★ ΒΡΥΞΕΛΛΕΣ: Προ έβδομάδος, ένας φημισμένος γιατρός της πόλεως μας εδέχθη την επίσκεψιν ενός νεαρού κυρίου, που παρουσίαζε καταφανή συμπτώματα γενναίου συναχισμού και ό όποιος εδεβαίωσε, ώστόσο τον γιατρό, ότι το θαυμάτο αυτό συνάχι του δεν διαρκεί κάθε φορά παρά μονάχα μια μέρα και του παρουσιάζεται, κατά κανόνα, κάθε φορά που θα συναντηθή με την μηνητή του και... θα την φιλήση!

ΘΗΣΑΥΡΟΣ: 'Ενδιαφέρουσα υπόθεση, λοιπόν.

ΒΡΥΞΕΛΛΕΣ: Ο γιατρός εξήγησε, φυσικά, να δη και την μηνητή του νέου, την οποίαν υπέβαλε σε έπισταμένη εξέταση, χωρίς ν' ανακαλύψη τίποτε το ύποπτο. Στο τέλος του ήλθε η ιδέα να ζητήση να δη την πούδριέρα της νέας και τότε διεπίστωσε, ότι η θλευονόγος μελάνη της μύτης του επισκέπτου του ερεθιζόταν άμέσως μόλις έπικαθόνταν επάνω σ' αυτήν μερικοί κόκκοι της πούδρας εκείνης. Ο γιατρός εδύστησε, φυσικά, στην νέα ν' αλλάξη την πούδρα που μεταχειριζόταν, κι από τότε ο άρραβωνιστικός της δεν παθαίνει πια συνάχι ύστερα από κάθε... φιλήμα!

Η ΤΗΛΕΦΩΝΗΤΡΙΑ

—Ναί, αγαπημένη μου, δεν σου το κρύβω, ότι...

—Αυτά είνε πια περασμένα. 'Ας μ'ήν τα συλλογίζωμαστε. Πλησιάζομε στο τέλος του Γολγοθά μας.

—Και γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο, επένεβε η Σάρλ. πρέπει να είμαστε έτοιμοι ν' αντιμειτωπίσωμε τώρα και την πιο σκληρή δοκιμασία.

—Σ' ακούω, Σάρλ.

—Πρέπει, Βέρα, να προσποιηθής εσύ ότι δεν ξέρεις τίποτε απ' όσα συνέβησαν εδώ και να επιτρέψης στο ξενοδοχείο «'Ιμπερίαλ». Είμαι βέβαιος ότι ο Φένγουϊκ θα σε ζητήση εκεί, για να δεδαιωθή αν του έμεινε πιστή.

—'Η νεαρά γυναίκα ανατρίχισε.

—'Εν τούτοις, δεν έδιστασε διόλου.

—Πολύ καλά, είπε. Θα γίνη κι' αυτό.

—Τό εύτυχμα για μας, προσέθεσε ο Σάρλ, είνε ότι δεν ήσουν μπροστά στην σκηνή του κήπου. 'Όταν, λοιπόν, συναν

τήσης τον Φένγουϊκ, θα του πής ότι αν τελήθηκε κάποια άσυνήθη κίνησι εδώ και ότι έφυγες τρομαγμένη, μη γνωρίζοντας τί να κάνει...

—Πολύ καλά! έπιθύρισε μ' έγκάρτερησι η Βέρα. 'Αλλ' είσαι βέβαιος ότι εκείνος θα με πιστέψη;

—Θα σε πιστέψη, γιατί ο απελπισμένος αισθάνεται πάντοτε την ανάγκη να δημιουργήση μια γλυκειά αυταπάτη, μια ψευδαίσθησι που θα του επιτρέψη να παρη κάποια ήθικη δύναμι...

—'Η Βέρα έβριξε μια πονεμένη ματιά εις τον Βένερ.

—'Εκείνος μισόκλεισε χαρακτηριστικά τα μάτια του σαν να ήθελε να της δώση θάρρος.

—'Εστω! είπε η νεαρά γυναίκα.

Ο Σάρλ και ο Έστεμπαν έβγαλαν ταυ τοχρώνως ένα θαυό στεναγμό ανακούφισεως και χαράς.

—'Α! ανέφωνε ο δεύτερος. Είμαι βέβαιος ότι, την φορά αυτήν, ο φίλος μου ο Φένγουϊκ θα περάση τις πιο άσχημες στιγμές της ζωής του!

—'Εντελώς διαφορετική ήταν η γνώμη του Έβορος:

—Νομίζω, είπε, ότι πρέπει κι' έμεις να είμαστε προετοιμασμένοι για πολλά δυσάρεστα ενδεχόμενα.

—Ο Φένγουϊκ, συνεφώνησε και η Μπέθ μαζί του, δεν είνε από τους ανθρώπους εκείνους που παραδίδουν εύκολα τα όπλα...

—'Ενας άπαίσιος μορφασμός διέστειλε τα ήρεια, συνήθως, χαρακτηριστικά του Σάρλ λ' Φενύ.

—'Η πάλη θα είνε σκληρή! έδρυχηρή. Μά έχω την έλπίδα ότι, στο τέλος, θα νικήσωμε έμεις!

Ο λ'όρδος Μέρλτον ενθουσιάστηκε με την τελευταία αυτή παρατήρηση.

—Δεν ξέρω ακόμα, είπε, τί είδους παληούς λογαριασμούς έχετε να κανονίσετε με αυτόν τον Φένγουϊκ, που δεν τον είδα ακόμα στο πρόσωπο. Μά έχω την πεποίθησι ότι το δικαίο είνε με το μέρος σας.

Ο Θεός, λοιπόν, θα σας βοηθήση.

—Με την προϋπόθεση, εγγυήσισε ο Γκράντ, ότι θα έχωμε τα πιστόλια μας στο ΕΡΧΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια.

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΗ ΖΩΗ

Η εποχή του χαρακτηρισμού των γυναικών ως «αδυνάτων φύλων» ανήκει πια στο παρελθόν. Σήμερα οι γυναίκες εξασκούν τα πιο επίκινδυνα επαγγέλματα. Στην Εύρώπη διειδυουν γυναικες φυλακές. Στην Χιλή είνε πυροσβέσταί. Στη Ρωσία υπάρχουν πλοία με πληρώματα από γυναίκες. Στη Νορβηγία πολλά αλιευτικά πλοία κυβερνώνται από γυναίκες, υπάρχουν δε στην χώρα αυτή 100 πλοία που γυναίκες που έχουν διπλώματα πιλοταρχίας. Στην Αμερική γυναίκες διευθύνουν βιομηχανικά εργοστάσια, έμπορικές επιχειρήσεις και είκοσι δύο Τράπεζες. Δώδεκα γυναίκες εργάζονται σ' ανθρακωρυχεία της 'Αγγλίας. Περισσότερες από έκατο γυναίκες είνε αστυφύλακες στο Λονδίνο και πενήντα σ' άλλες πόλεις της 'Αγγλίας και αναλαμβάνουν τις πιο επίκινδυνες υπηρεσίες. Στην Ρωσία καθώς και στην Αμερική υπάρχουν περισσότερες από πεντακόσιες γυναίκες αεροπόροι. Τέλος στην Γαλλία οι γυναίκες που αντικαθιστούν τους άνδρες και σ' αυτές ακόμη τις χειρωνακτικές εργασίες είνε άναρσέθμητες.

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

★ Πρέπει να ζούμε πάντα ήρεμα. Νά δειχόμεθα ήρεμα τις χαρές μας, ήρεμα και τις λύπες μας. Όλα τ' άλλα είνε πλάνη.

★ Σ'αίν Φρανσουά ντε Σά λ'Αλ.

★ 'Ας κυττάξη ο άνθρωπος την φύσι σ' όλη την ομορφιά της και το μεγαλείο της. 'Ας ελέηη δηλαδή την γύρω του πραγματικότητα.

Πα σ κ α λ

ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

Κουβεντούλες

Μία από τις αναγνώστριές μου μου γράφει ένα πολύ συμπαιθητικό γράμμα και μου εξιστορεί τη ζωή της, το σίσημά της, τον πόνο της. 'Αγαπ' έναν φυματικό, του έχει αφιερώσει αλόκληρη τη ζωή της και αφού τον έπεριποιήθηκε με αυτοθυσία όσο καιρό ήταν άρρωστος και θα ήταν έτοιμη να εγκαταλείψη τα πάντα και να ζήσει μαζί του, άρχισε ν' αντιλαμβάνεται ότι ο αγαπημένος της δεν είνε πια ο ίδιος μαζί της. Μια φοβερή υποψία γεννήθηκε μέσα στην ψυχή της και κάτι γράμματα που ειβε μια μέρα ενέτειναν τις αμφιβολίες της και τους φόβους της. Παρά όλα ταύτα, το σίσημά της διατηρείται το ίδιο, ακλόνητο και μου ζητεί την συμβουλή μου. Τί πρέπει να κάμη; 'Η ζωή της είνε μαρτυρική και αλάνθαστη πως δεν θα μπορέση να ζήσει μακριά του, εξ άλλου όμως πως να επιδιώξη την ζωή μαζί του αφού αυτός δεν δείχνει καμιά παρηγοία τ'αυτή;

Θα είχα να σ'ας συμβουλεύσω, αγαπητή μου, να σκεφθής κάπως πιο λογιστικά δηλαδή με λιγη αγάπη για τον έαυτό σας, διότι απ' όσα μου γράφετε εν έκτασει κρίνω ότι το περ' ού ο λόγος πρόσωπο δεν είνε αντίστοιχ των αισθημάτων που έχετε γι' αυτό. Σεις αγαπάτε με την καρδιά σας και είσθε έτοιμη να θυσιαστέτε την υγεία σας, τα νεύατά σας, τη ζωή σας, αυτός όμως τί σ'ας προσφέρει εις αντάλλαγμα ή μάλλον τί σ'ας προσέφερε, διότι αν κατάλαβα καλά τώρα δεν σ'ας προσφέρει τίποτε. 'Εκείνο λοιπόν που σ'ας είχε προτείνει ήτο να αναλάβετε μια θέσι νοσοκόμου κοντά του και περί όπια καταστάσεως ούδεις λόγος.

Αφού μου λέτε, καλή μου φίλη, πως είσθε παλιά μου αναγνώστρια και ακούετε πάντα τις συμβουλές μου, ακούστε με και τώρα. Σφίξτε την καρδιά σας και επιβάλετε στ' έαυτό σας να ξεχάση. Δεν πρέπει να θυσιασθήτε για έναν άνθρωπο που δεν τ'αξίζει. 'Αν σ'ας αγαπούσε και ήτο ειλικρινής μαζί σας θα ήσουν ή πρώτη που θα σ'ας έλουι βούλευα να κάμετε μια θυσία γι' αυτόν που αγαπάτε. Τώρα όμως δεν μπορώ να σ'ας πω τέτοιο πράγμα. 'Αν μ' ακούσετε δεν θα μετανιώσετε.

ΕΣΙΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

ΔΙΑΚΡΙΤΙΚΗ ΚΟΜΨΟΤΗΣ

Το φθινόπωρο θα είνε άρεκτα πρώτο άρέκτος, αν κρίνωμε από την απότομη μεταβολή του καιρού, έπο, μίνως οι κυρίες γρηγορώτερα του συνήθους πρέπει ν' άρχισουν τις έτοιμασίες τους. 'Εκείνο που εν παρώ τοις δ'α σπείσω να προηγηθούσαν είνε ένα φορματάκι από λαϊνές λεπτό, πολύ κατάλληλο για την εποχή. Το φέρεμα αυτό γίνεται με φούστα πολύ πλατιά στο κάτω μέρος και το κλειστό του κορσάκι με κουμπάκια πολύ κοντά τοποθετημένα συνεχίζεται ως το τέλος της φούστας. Το κορσάκι πολλές φορές γίνεται με ντεκουπ και τα μανίκια μπορεί να είνε κοντά ή μακριά, άναλογως της άρεσκείας μας.

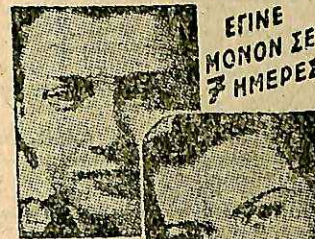
Άλλο φέρεμα έχει φούστα με πολ' λές σούρες εμπρός και ένώνεται με το κορσάκι τη βοήθεια ενός έμπεσμάτι.

Γενικά η μόδα δεν θα παρουσιάση σημαντικές μεταβολές, μονάχα διάφορες λεπτομέρειες έντελως πρωτότυπες και μονότονες. Π. χ. τα φάρμακα θα έχουν ως άπαραίτητο γού

νίσημα τόσες όχι όμως τις τόσες που ξέραμε ως τώρα αυτές που ήταν σχηματισμένες στις φούστες, στις ζακέττες ή στα κορσάκι. Οι τωρινές τσέπες είνε προσθετές δηλαδή είνε μονταρισμένες σε μια ζώνη που κλείνει πίσω και φοριέται με όποιο φέρεμα θέλωμε. Περισσότερο να πούμε ότι οι ζώνες αυτές οι τόσο πρωτότυπες που γίνονται από δέρμα μπορούν όμως να γίνουν και από ύφασμα. Τα σχήματά τους είνε διάφορα και ποικίλα ανάλογως δε του φορέματος στο όποιον θα τοποθετηθούν γίνονται από το ύφασμα που είνε πιο κατάλληλο. Θα ίδωμε τόσες δειξιδίνες, από μεταξωτό φάιν, σατέν, γούνα για τόν χειμώνα, δέρμα γκλασέ, δέρμα σουέτ κτλ.

Η λεπτομέρεια αυτή λοιπόν δεν είνε πολύ πρωτότυπη και συγχρόνως άραία αφού γαρνίρει τόσο μια τραπέττα για δρόμο όσο και ένα άπογευματινό φέρεμα και ένα σπορτίφ;

ΑΥΤΗ Η ΕΚΠΑΝΚΤΙΚΗ ΜΕΤΑΒΟΛΗ

Φωτογραφία της Δ/δος Μπράντλ

Αυτό σ'ας φαίνεται εκπληκτικό, αλλά για να πείσθε ότι είνε αληθινά ΔΟΚΙΜΑΣΤΕ ΜΟΝΗ ΣΑΣ

Μόλις σε μια εβδομάδα μεσα... Χιλιάδες γυναίκων, γοητευμένες από το αποτέλεσμα, απηλλάγησαν από τις ρυτίδες των, και έγιναν κατά πολλά χρόνια νεώτερες.

Αποδώσατε στο δέρμα το ειδικόν του και πολύτιμον στοιχείον του, το Βιοσέλ και η επιδερμίνη γίνεται ταχύτερα φρέσκη κι νεανική.

Το Βιοσέλ είνε η εκπληκτική ανακάλυψις του 'Ιατρού Καθηγητού Στέσκαλ, του Πανεπιστημίου της Βιέννης.

Η κρέμα Τοκαλόν, χρώμα ρόδινο περιέχει τώρα από το στοιχείον αυτό. 'Εφαρμοζόμεν η κάθε βράδυ, πριν κοιμηθής, τρέφει και ξανανιώνει το δέρμα κατ'α την διάρκειαν του ύπνου.

Κατ'α την ήμερα χρησιμοποίητε την κρέμα Τοκαλόν χρώματος λευκού. Διαλύει τα μαύρα στίγματα, σφίγγει τους διεσταλμένους πόρους μέσα σε μερικές ήμερες, κάνει άσπρο, άπαλόν και δελουδένιο το πιο θαμπό, το πιο σκοτεινό και το πιο τραχύ δέρμα.

Ο καλλωπισμός

ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Πολλές αναγνώστριες με ρωτούν αν ωφέλη το συχνό λούσιμο. 'Η απάντησις όμως επί του προκειμένου δεν μπορεί να είνε κατηγορηματική, διότι το λούσιμο δεν πρέπει να είνε ούτε πολύ συχνό ούτε πολύ αραιό, διότι και το ένα είνε κακό και το άλλο. Άλλως τε αυτό θα εξαρτηθή πολύ και από το είδος των μαλλιών. 'Αν τα μαλλιά είνε λιπαρά θέλουν πιο συχνό λούσιμο τουλάχιστο κάθε 15 ήμερες. Είνε ζήτημα καθαριότητος το λούσιμο του κεφαλιού, μά είνε και ζήτημα κοκεταρίας, διότι όταν τα μαλλιά είνε άλυστα τότε άντουλάφονται καλά ούτε κτενίζοντα.

Μερικές κυρίες φοβούνται το λούσιμο διότι λόγω κρυολογηματος κτλ. αλλά με το ηλεκτρικό στέγνωμα δεν υπάρχει τέτοιος κίνδυνος ούτε πρέπει να νομίζουν ότι το ηλεκτρικό στέγνωμα καταστρέφει τις τρίχες, διότι εκείνο που καταστρέφει τις τρίχες είνε η υγρασία.

Καταστροφικό για τα μαλλιά είνε επίσης η μεγάλη ξήδρασις γι' αυτό πρέπει να την αποφεύγωμε με κάθε θυσία. Για να την αποφεύγωμε καλόν είνε να χρησιμοποιώμε λουσίν τωνατικές και μια περίφημη που μπορείτε να την κάμετε μόνη σας είνε η έξης: 'Αλάκι από ρομαρέν 50 γρ., 'Αλάκι από ρομαρέν 50 γρ. Ναφτόλ 0,50.

ΤΟ ΚΡΥΟ ΝΕΡΟ

Το κρύο νερό είνε υγεία. Αυτό πρέπει να το έχωμε πάντοτε υπ' όψιν μας. 'Ας μη νομίζωμε όμως ότι το κρύο μπάνιο μπορούμε να το κάμωμε ότι ώρα κι' αν είνε. Για να μας είνε ευχάριστο πρέπει να γίνη ώρα που είμαστε πολύ ζεσταμένες και μη ξεχνώμε ότι όταν είνε ευχάριστο είνε κατ' ακολούθια και ωφέλιμο. Λοιπόν να κάμωμε το κρύο μπάνιο μας μόλις σηκωθώμε το πρωί από το κρεβάτι και όταν γυρίζωμε απ' έξω ζεστές. Το κρύο μπάνιο όταν κρυώνωμε δεν είνε ούτε ευχάριστο, ούτε ωφέλιμο. Μια άραία μέθοδος είνε να ραντίζωμαστε στο πρόσωπο με κρύο νερό και να ξαναπτόμε στο κρεβάτι δακτυλίστες, είνε ένας άριος τρόπος να φέρωμε αντίδρασις και συγχρόνως να ζυγνήσωμε ευδαιμονικά και ξεκούραστες. Αυτό ίδίως πρέπει να το κάμωμε όταν έχωμε κοιμηθή άσχημα από άπνεια ή από ένουχτι.

Είνε γνωστό ότι το κρύο μπάνιο είνε καλό και δια την διατήρησι του στήθους. 'Όποτε ακόμη και αν κρυώνετε για να κάμετε κρύο μπάνιο τον χειμώνα περάσατε το σφουγγάρι σας με κρύο νερό στο στήθος και τον λαιμόν και μη ξεχνάτε αυτά τα μικρά μυστικά σχετικά με την ωφέλιμότητα του κρύου νερού! Είνε περίφημο για την διατήρησι της επιδερμίδος. Μια κρύα κομπρέσσα στο μέρος που είνε το σπυγί μετριάζει τους πόρους δώον υποφέρουν από το σπυγί. Μια κρύα κομπρέσσα στην κοιλιά κάτω άφελει δυσπάχυνση από δυσκοιλία. 'Όταν περνάτε μια περίοδο κοπώσεως και ένευρισμού θα αισθανθής μεγάλη ανακούφισι αν κοιμησής τα βράδια με μια κρύα κομπρέσσα στην κοιλιά σκεπασμένη με μπούντα - πέγκα και ένα προσφύγι.

Η καλή συμπεριφορά

ΤΑΞΙΔΙΑ

Στα παλιά έγκόλπια καλής συμπεριφοράς θα ήλθτε ν' αναφερώνται στο κεφάλαιον που αφορά τα ταξίδια διάφορα πράγματα που είνε τελείως

ΣΧΡΟΤΑ.

Π. χ. οι ταξιδεύοντες έπαιρναν μαζί τους φαγάσιμα, μπουγιότες, ζεστό νερό και άλλα παρόμοια. Τί χρειάζονται όμως τώρα όλα αυτά όταν όλα τα τρώινα είνε θερμασμένα, όταν στα μεγάλα ταξίδια υπάρχει θαγόνιο-εστιατόριο όπου μπορούμε να βρούμε τέλειο πρόγευμα, γούμα, σαζή κτλ.

Τα παλιά έγκόλπια άνεφεραν επίσης τα καθήκοντα των καπνιστών απέναντι των κυριών. Χρειάζονται όμως προφυλάξεις εις μέρους των καπνιστών όταν όλες οι κυρίες καπνίζουν;

Αυτό εν τούτοις δεν έμποδίζει τους κυρίους που έχουν άντροφόν να είνε πάντοτε ευγενείς και να μη παλείπουν με φέρονται με καθήκοντα σε μια κυρία που έτυχε να καθήσσει στο πλευρό τους. 'Η κακώς έννουσή μεν εφέλεσε που φθάνει πάντα σε σημείον που να μας κάνει να έχωμε τους πλησίον μας δεν είνε ποτέ καλή και πρέπει να την άπαφύη κάθε θυνωρπος που έχει την άξιωσι να λέγεται πολιτισμένος.

ΜΗ ΚΑΤΑΚΡΙΝΕΤΕ

Μερικοί άνθρωποι έχουν τη μανία να κρίνουν τους άλλους και μάλιστα να τους κατακρίνουν χωρίς να σκεπτούν την κακή έντύπωσι που προέχουν σ' αυτούς που τους ακούουν. Πολλές φορές το κάνουν από μια δόσι επιπολαιότητος, μα τί σημασία έχει όταν το αποτέλεσμα είνε άσχημο; Ο άλλος δεν θα εξετάσει αν το έλατρίον που σ'ας έσπορνε να μιλήσετε έναντίον ενός ανθρώπου ήταν κακία, μοχθήρσι, φθόνος ή άπληξ επιπολαιότης. Δεν είνε κρίμα λοιπόν να κάμετε κακή φιγούρα;

—'Επειτα σκεφθής πως όπως κρίνετε έσείς, θα σ'ας κρίνουν και οι άλλοι, γιατί λοιπόν να κάμετε ό,τι δεν θέλετε να κάνουν οι άλλοι σ' έσας;

Μόλις βρεθούν 3-4 φίλες μαζί διαλογούνται άμέσως με μια από τις φίλες τους και άρχίζουν να μιλούν εις βάρος της, ενώ θα μπορούσαν να μιλήσουν για τόσα άλλα πράγματα πιο ενδιαφέροντα! Άλλα δόχηνα που κάνουν: Μόλις φύγει κάποια άρχίζουν να μιλούν γι' αυτήν κι' έτσι δίνουν και στις άλλες την έντύπωσι ότι μόλις γίνουν κι' αυτές θα κάνουν το ίδιο γι' αυτές.

Πάρετε λοιπόν την καλή συνήθεια να μη μιλάτε ούτε υπό τύπον διατερίτητας για φιλικά σας πρσώπια, διότι έτσι λέγεται δια τρίτον την ώρα που αυτός άπουσιάζει δεν είνε ποτέ άραίο ούτε δείχνει καλή άντροφι.

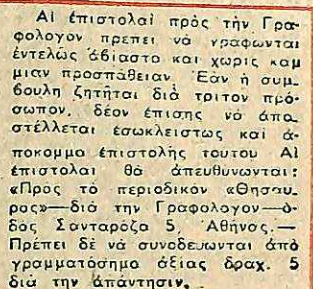
ΜΗΝ ΠΕΤΑΤΕ ΤΙΠΟΤΕ ΚΑΤΑ ΓΗΣ

Είπαμε και άλλοτε πως ένας άνθρωπος με καλή άντροφι δεν πετά τίποτε κατ' όψη, ούτε κοτυλίο, ούτε σπρίτα, ούτε κουτίά από τσιγάρα, ούτε ακόμη και ένα χαρτάκι. Διότι σκεφθής για μια στιγμή αν θα ήταν δυνατόν να έχωμε καρούς δρόμους όταν έλαιο έδωι ήλθαν ν' απαλλαγούν από κάτι, το έκαναν όπου ήθελαν και αν έρίσκονταν.

—'Αν θέλωμε λοιπόν να λεγώμεθα πακτική άνθρωποι και καλосαναεθονίμενοι, θα κρατώμε δι'ι τη δηπότη άντικείμενα έχωμε για πέταμα και θα το πετούμε στα κιδώτια των σκουπιδιών που βρίσκονται σε διάφορα σημεία των δρόμων. Θά έχετε βεβαίως παρατηρήσει το άηδες θέαμα που παρουσιάζει μια άπύσσωα κινημαγοργία όταν άδειάζει. Δεν διαφέρει πολύ από στυλόν, διότι ο περισσώτερος κόσμος έχει την μανία να τρώη στους κινηματογράφους και να πετά κατ'α γής κουτιά από σοκολάτες, φλούδες από κάστανα, τσάφλια από φυστίκια και άλλα παρόμοια.

—'Επειτα έμεις οι ίδιοι παρπατονομέθα για την άκαταστασία και την άκαθαρότητα των... Ρωμίων!

—'Αλλη άσχημία είνε το θέαμα που παρουσιάζει μια έξοχική περι-

Κρυπτοήνδ' ὁ πην 150...
Εἶπε ἀνύσυχος καὶ δυστοσύνος χα-
ρακτήρ. Διὰ τῆς ἀσάφους καὶ διαρ-
κούς μεταβλητομένην. Ἐγὼστρία καὶ
ζηλιώτης. Ζητᾷ τοὺς ἄλλους
περισσότερα ἀπὸ ὅσα εἰς τὴν εἰ-
τερίειάν αὐτὴν παράσχηται. Τὸ συμ-
πῶν σὰς ἀεθμία ἀπέχει πολὺ ἀπὸ
τῆν κατὰσυναν τῆν ὠριότητος. Ἡ
Εὐκασίς τοῦ δὲ παρουσιάζεται προ-
σκήψ. Γιαντῶν, ἐμφανίζει πολλά
στοιχεῖα σταθερότητος. Ὅχι συντο-
μος γαρός. Ὁ σύνυγος σὰς δὲ ἐξακρί-
ση μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπάνω σὰς. Ὁ

ζένην Ν. Σ.— Σὰς ἀντησα ἤδη.

Λουλουδι της Σελίλ
 ρις. — Δέν σας συνιστά να κάμει-
 τε σκέπτεσθε. Το καλύτερον είνε
 να γαλετε αυτή την ιδέα από το
 αλο σας. Αφήστε τη ζωή σας να
 ληψη στην σημερινή ηρεμία σας.
 ε δοκιμάσετε άργότερα 'ένα νέον
 σθημα, πιο δυνατό από το πρώτο,
 ύ θα σας καμη εύτυχισμένην.

Ἰρελλήν πεταλουδὲ
 αν. — Ἡ ψυχικὴ τρυφερότης
 συμβαδίζει μὲ μιὰ διαίολητα

Λένει ον Κρίαν.— Εἰς
 ὅδε πάλυ δὺτ' ὅπως χαρακτῆρ.
 ψυμοῖρας καὶ στενόχωρος. Σὰς χα-
 ρακτῆρῖζει μεγάλη ἀδελύτης εἰς
 ὅδ' τὰς ἐκθλῶσεις σας. Δὲν προ-
 κληθεὶς ζῆσθ' αἰσθήματα. Πῶς ὅδε
 ἄλλωτε πρὸς πολλὸς ἀπεριεκρίτως
 καὶ πρέπει νὰ προτῆχτε. Ὁ γάρ, οὐ
 σας βραδύνει. Μὴν τὸν σκέπτεσθε
 πρὸς τὸ παρὸν. Ἀφῆστε τὸν ζῶν
 σας νὰ κληθῇ ἥμερα καὶ φρονεῖτε
 νὰ ἀπεκθῆσθε τὴν ψυχὴν ἡμεῖς
 καὶ γαλήνη, ποὺ οὐς λείπουν.

Ζ ω ζ ὦ Ν τ α λ μ ᾶ ζ, ἀριθμ.
150. — Ἡ ἔλλειψις σημειώματος
μοῦ δημιουργεῖ ἓνα σοδαρὸν κώλυ-

Ἐ λ θ ῖ ρ α ν . — Εἰσθε χαρακτη-
ρισε τρεφούς καὶ αἰσθηματικούς. Τρέ-
ψατε μὴ δυνεῖρα, πού παύσαυτε
πολὴν φαντασίαν σας. Σὰς δια-
κρίνει μία μεγάλη ὀδυσθεῖς εἰς ὅ-
λα. Πρέπει νὰ ἐπιμελήσῃτε περισσό-
τερον τὴν ὁλὴν ἐμφάνισιν σας καὶ
νὰ καλλιεργήσῃτε τὴν φιλαρεσκίαν
σας. Ὅα ἔχετε πολλὰς προσώφους
εἰς τὴν ζωὴν σας. Σὰς καθιστᾷ προσηκ-
τοῦ εἰς τὸ ζήτημα αὐτό, διότι εἰνε
δυνατὸν νὰ διακινεῖσθε αὐτὴν τὴν
ὁλὴν σας καὶ νὰ παρακωλύετε
ὁ γάμον σας. Τὸ γενικόν χα-
ρκτηριστικόν τῆς ζωῆς σας εἰνε μία
ἀσάφεια καὶ ἀβεβαιότης.

Το αργούχοφουνταν Ρ.
— Ο φίλος σας: Χαράκτηρ επίπο-
νιος, σπαστικός, ανίκανος προς
ανάληψη προσαρμογών. Άγεται
αί φέρεται από την ζωή. Αυτό θα
ποθή εν τέλει εις βάρος του. Στα-
δοδρομία πτωχή από απόψεως εν-
σπεύροντος και συχνά δισκεομμέ-

ἔρωτες ἐπιφελή γαμον, ἀλλὰ πολὺ
 ῥογότερα.
 Ἐρεῖπι οὐκ Π. Μ.— Σὰς
 ἐν πρὸ πολλοῦ ἀπαντήσῃ. Συμ-
 ηρωματικῶς εἰς εἶχα νὰ σὰς ἀπαν-
 σω τὸ ἔξῃς. Κατέχεσθε σήμερα ἀ-
 οὐ μίαν μετὰ ἄνθρωπον, ποὺ τὴν
 αἰετὶν αἰσθάνεται γιὰ τὸ μέλ-

Θ υ μ α τ ο υ κ α θ ή κ ο ν
το ς . Δέν προκείται νά σάς δώ-
σω τήν ἐλπίδα, ἀλλά τήν βεβαιότη-
τα. Το σήμερον πλήρω θά ταραχ-
θεύτατα τήν ζωήν σας καί θά σάς
κάμῃ νά εἰδέσθε ἐξαιρετικῶς δυσ-
κόλους στιγμὰς. Δέν εἶνε ὡς ἀν-
παναθητόν. Ἡ ἐπιμονή καί ἡ καρτε-
ρία σας θά σάς κάμουν τελικῶς νά
υπερβύχητε καί νά ἐπιτύχετε μίαν
πλήρη ἀνάστανση. Προσεύξτε ὁμοῦ.
Δόξα ὑμῶν πάντοτε.

Σ. Α. Α. Μ. — Χαρακτική τρυφερότης και πολύ αισθηματικός. Ρωμαντική αντίληψις της ζωής. Ελάχιστη αίσθησις της πραγματικότητας. Υπερπορεία της φαντασίας. Πλούσια αισθησιότητα. Έχει την τάσιν να εξιδανικεύη τα πράγματα, αμφιβάλλω όμως πολύ αν είναι εφικτό να παράγει ματαιοπονήσιν όλα όσα φανταζεται ή προσέχειται. Όπωρδήποτε είναι πολύ πάθος ναρκωτικό από τον όποιον όλοι οι άνθρωποι.

Α. Β. Γ. = Χ. Ψ. Ω. - Χάρη-
την πολύ κλειστά και περισπώ-
σαν τους από ότι θα έπρεπε (σορ-
οπημένους). Έχετε πολύ περισσότερη
αν. πνευματική σας όριότητα. Ή
αξία την οποία αν ζητείτε να εφορ-
μάσετε σε όλα αυτά να σας ωφέλη
είναι θάλαπτι. Ελλείψει επαρκούς
ρατοβολίας. Αυτό είναι το βασί-
ωττον λατόμα σας. Πιστεύω
είναι, πρέπει να κινηθείτε πιο ελεύθε-
ρα. Κίνδυνο δεν σας απειλούν. Πο-
λύ δύσκολα θα καθορώσετε να βγί-
νε από το σμηνόρον πλάσιον της
της σας. Θα αποκτήσετε τέκνα,
αν μπορεί όμως να προσδιορίσω πό-
σο. Ή τύχη δεν σας ενοεί απόλυ-
τως εις την απόκτηση απόρροον
απόρροον. Πάντως δεν είναι τίποτε

— Ἡ γενική μελέτη τοῦ γραφικοῦ
 ας χαρακτηρὸς μου ἐπιτρέπει νὰ
 ας δώσω πολὺ καλὰς ἐλπίδας διὰ
 ας μέλλον. Κάνετε πολὺ καλὰ νὰ
 ας κρίξεσθε εἰς τὰς ἰδίαις σας δυνά-

ς, διότι η φύσις σας έχει προ-
 σέμει με όλα τα στοιχεία της επι-
 ςίας. Αξιόλογος θέλπει, ικανό-
 προσπαθώντας, σταθερότητας ελ-
 ς επιδιώξεις σας, μαχητική δι-
 ς. Μερικοί αμφιταλαντεύσεις,
 τυγχος ποροδικά, τας οποίας ό-
 ς πρέπει να καταπολεμήσετε τε-
 ςως. Θα ευνοήθηκε και εις το έ-
 γγυσηματικών και εις το οικονομ-
 ν πεδίων. Αίσθηματικώς πρέπει να
 ςως ακόμη επιφυλακτικώς, μολον-
 δέν έλεγχω σταθερούς κινδύνους
 παρατηρήσετε.

[illegible]

— Εἶθε δὲ τροπικὸς καὶ πολὺ δεῖ-
λός χαρακτήρ. Σὰς λείπει ἡ θρημο-
γὰ τῶν ἐκδηλοσάντων καὶ τὸ ἀσθονί-
τισμός. Ἀμφιταλαντεύεσθαι δὲ ὅλα
Δημιουργεῖται συμπάθεια, ἀλλὰ λεί-
πει ἀπ' αὐτῆς τὸ τόπος τῆς ἀφοσίω-
σεως. Νὰ μοῦ στείλεις σημειώμα-
τόν φίλον σας. Ὁ γάμος σας δὲ
γίγνεται νεανὸν ἠλικίαν, ἀλλ' οὐ
πολύ σύντομος. Κατόπιν αἰσθημάτων.
Ἡ ὑγεία σας δὲν εἶναι πολὺ σταθε-
ρὰ. Οἰκογενεῖς δὲ ἀποκηρύττει. Φα-
νερὰ εἶναι ὅτι ἔχετε πολλὰ ἀπέρη-

Με εἰς τὸ σαβαρώτερον μίση·
νοῦσι, ὅτι τὸ σαβαρώτερον μίση·
κτῆνα τοῦ χαρακτῆρος σας εἰς
ἀπολογία καὶ ἡ ἑλλειψὶς προσωπικο-
τήτος. Εἰσὶν ἕνας ἄνθρωπος ποῦ ἐ-
χετε ἀνάγκη νὰ προχωρήσῃετῃ ἐν
χέρῃ γιὰ νὰ προχωρήσῃετῃ ἐν
"Ὅλη σας ἡ
οὐ" αὐτὸ καὶ θὰ τὸ κατορθώ-
σῃτε κατὰ τὴν σημερινήν κατά-
στασι σας δὲν βλέπω. Θὰ ἀλλάξετε
ἀργότερα ἐργασίαν, ἔλαβε δὲν θὰ κα-
ταρθώσῃτε νὰ βῆτε ἀπὸ τὸ πλῆσιον
τῆς συνήθους ζωῆς σας. Ἀφήστε τὴν
αἰσθηματικὴν περιπέτειαν. Δὲν ὅς
εἰσὶν. Ἀφασίωθετε περισπούδ-
στην ἐργασίαν σας καὶ μὴν ἀφήτετε
νὰ περᾶσθῃ καμμίαν εὐκαιρίαν ἀνε-
κῆλουτος.

Με λ α ν ο ὕ ρ ι Α. Μ.—
 φίλος σας εἶνε καλὸς χαρακτήρ καὶ
 δὲν στερεῖται προσόντων διὰ τὴν ἐ-
 πιτυχίαν τοῦ ἐπάγγελματός του. Ἀλ-
 λά, ἀγαπητὴ μου φίλη, τὸ αἶσθη-
 σάς ἔχει γίνῃ καὶ τώρα μιὰ ἀτακτο-
 ποιημένη ὑπόθεσις, εἶνε κατὰ θῆλα

Ρωσισμός.— Χαρακτήρ ὁ πολὺ σταθερός. Στερεῖται ἀποφασιστικότητος. Ἀμφιταλαντεύσεις ἐν τῇ αἰσθηματικῇ διάθεσιν. Θὰ εἶνε ἀποκλειστικὸς καὶ ἀποκλειστικῶς

εἰς τὰς ἀπαιτήσεις του. Χρειάζεται περισσότεραν τόλμην διὰ τὰ προοδευσι. Δὲν δλέπω τίποτε τὸ ἀποφασιστικὸν αὐτὴν τὴν στιγμὴν τὴν ζώην του.

Ζ ο ζ ε φ ῖ ν α ν Χ. Χ. Χ.
Ὑπάρχουν πολλὰ καλὰ σὸν χαρὶ κτήρ σας καὶ ἡ ὑπεροχὴ των εἰς

Νίνα ἢ Ν.Μ., Πάτραις.—'Ερω-
τάσθαι δὲ ἐνόησατε καὶ γι' αὐ-
τὸ πρῆναι να προσέχετε πολὺ τὰς αἰ-
σθημάτων σας. Πρέπει να συνεχίσετε
τὴν σμηρηνὴν ἡμερὸν ζωῆς σας, διὰ
να ἀφῆσατε εἰς τὴν εὐτυχίαν τὸν κα-
ρὸν καὶ κτηνηρὴν τὴν πόρτα σας. Ὁ
γάμος σας θὰ ἑραδύνη ἀκόμη. Σας
εἶνε κατόπιν νέου αἰσθημάτων. Διὰ
τὸ παλαιὸν δὲν ἔλαψαν καμμίαν ἐλ-
πίδα. Πρέπει νὰ πείσῃτε καὶ εἰς τὴν
παισχολίᾳ. Μετὰ τὸν γάμον σας, ἡ
ζωὴ σας θὰ εἶνε πολὺ εὐτυχτεστέρα
ἀπὸ πάσης ἀπόψεως τῆς σμηρηνῆς.
Ἡ φίλη σας εἶνε τρυφερότερη καὶ αἰ-
σθητικώτερη χαρακτήρι. Πολὺ καλὰ
διαθέσις. Ἐἵνε ἀρκετὰ ἐνθουσιασμοὶ
καὶ αὐθόρμητος εἶνε τὰς ἐκδηλώσεις
τῆς.

Α. Μ. 17.— Ἡ ἀπάντησις μου
ἐρχεται θυσιάζου πολλὰ ἀργά, εἰς
τρόπον ὥστε γνωρίζετε ἥδη ἐκείνη
τοῦ ἱεροῦ καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος
καὶ. Ὅ, τι σὺ λείπεις εἴνε ἡ θέλησις
καὶ ἡ ἀποστασιότης. Ἀντί να τὰ
βάσεις με τοὺς ἄλλους, θὰ ἐπείνε νὰ
τὰ βάσεις περισσότερο με τὸν ἑαυ-
τό σας. Ὅπισθόητε με ἄλλους καὶ
μὴ πεποιθῶμεν ὅτι πρέπει να κά-
μετε κάτι στη ζωὴ καὶ μὴ να ρι-
χέτε ἔλα εἰς καταστρεφούσης τῆς
χρῆς.

Κάποιον Ἀγωνιστήν
Α. Δ. Μ. — Ἀντιλαμβάνομαι ὅλην
την ἀγωνία σας. Ἀλλὰ στη ζωή
πρέπει νὰ φαίνομεθα λογικοί. Θὰ
σὰς ἐξίδα εὐχαριστῶς ἐπιθεῖς, ἂν
ἐπράκειτο νὰ σώσουν τὴν κατάστα-
σιν. Δυστυχῶς... Ο γάμος σὲν ἔ-
θ᾿ ἦτο συμφέρον νὰ πραγματοποιη-
θῇ τώρα. Ο φίλος σας εἶνε τελεί-
ως ἀτακτοποίητος στη ζωή καὶ τοῦ
ἐκείνου ἐλλείποντος νὰ ἀναλάβῃ

εἶνε φύσιν, καὶ τὸ εὐδαίμων ἐνὸς γάμου. Ποῦται
καίτοις ὑπομονὴν καὶ νὰ σπῆριξετε
τὰς προσδοκίας σας εἰς τὸ μέλλον.
Τὸ νὰ δίδετε τὰ πράγματα, δὲν
μοῦ φαίνεται καλόν. Ὅσον ἀφορᾷ
τὴν ἀπογοιτῶσιν πὺς εἶχει κα-
ταλάβει, δὲν βλέπω τὸν λόγον. Ἡ
ζωὴ εἶνε ἓνα μεγάλο πρᾶγμα, ἀγα-
πητὴ μὴ φίλη. Ἀλλοιομένη, ἐν-
δοταματοῦσε εἰς τὸ πρῶτον ἐμπέδον.
Σ. Ε. Β. 8.— Ἐβίασθηκατε πο-
λὺ νὰ ἀπολαύσῃτε τὴν ζωὴν καὶ τό-
ρα πληρώνετε τὰς συνειδήσεις. Τὸ

καρὸς ἀκόμη καὶ ἀνακαρούσας πρὸς αὐτὸν. — Εἶπε αὐτὸν ὁ Χρῆστος. — Ὁχι! Μὴν δώσῃς συνέχαιαν εἰς αὐτὸ τὸ αἶσθημα, ποῦ μόνον ὡς περιπέτεια τῆς ζωῆς σας ἡμπορεῖ να ὑπάρξῃ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἔχει κανένα ἄλλο σκοπὸν παρὰ νὰ ἐκμεταλλεῖται τὴν ἀπειρίαν καὶ τὴν ἀβώγην σας. Αὐτὴ εἶνε ἡ εἰλικρίνεια συμβουλή μου.

Ὁ ὁδολογὸς σὰς ἀσθεῖα διὰ τὴν
 τα. Ἐκεῖ μίαν σφοδρὰν ὀργανικήν
 πλάσιν, πού ἀνέκομε τὸν κοινωτικόν
 ροῦν τῆς ζωῆς του. Ἡθεραπευία δὲ
 ἐνεδραβεία καὶ ἐπίτιπος. Κατὰ τὴν
 περὶ αὐτὴν ἰδίως χρειάζεται μιὰ
 γὰρ προσοχίαν. Φροντίζεις μὲ τὴν ψυ-
 χικὴν καλωσύνην σὰς καὶ τὴν σπο-
 ρὴν σὰς νὰ τὸνώνῃς τὸ ἥθικόν του.
 Ὅσο γιὰ σὰς δὲν βλέπω καμμίαν
 μεταβολὴν τῆς ζωῆς σὰς ἐπὶ τοῦ πα-
 ρόντος. Θὰ ἔχετε μερικὰς οἰκονομεί-
 κας στενωχίας. Ὁ δρίξιν σὰς δὲν
 θὰ ξεκαθορίσῃ πρὸ τῆς παρελθούσης
 τριετίας. Βραδυτέρως δὲ εὐνοήθητε
 ἄρκετα. Θὰ ἤθελα καὶ σὰς νὰ
 συστήσω μεγάλαν προσοχὴν εἰς τὴν
 ἀφορὰν τῆς ἀσθεῖας.

Πανελευθέρην Καρδιά Β. Α. Ο φίλος σας υπόκειται πολλά, αλλά πραγματοποιεί όλίγα. Έκάμπε το λάθος να δώσετε εις ατόν περισσότερόν από όσην έπρεπε έμπιστοσύνην. Δεν μπορεί δυστυχώς να σας δώση καμμία σοβαράν διαβεβαίωσιν δια τών γάμων ατόν, που τών θεωρώ επί του παρόντος προληπτικών. Θα ήθελα περισσότερον να σας τονίσω ότι πρέπει να δώσετε περισσότερη έλευθερία στη δια της σας ζωής. Έχετε προτοκολληθή άπό πούλως ατόν το άίσχημα και δεν βλέπετε τίποτε άλλο γύρω σας. Η άποκλειστικότητα ατή υπέρ σας διεθρία ώς σημερα και δεν άέπρεπε να συνεχισθ.

Μικρο πᾶν τρεμένην.
 Πύρρον· Δὲν θά πρέπει νὰ στενο-
 χωρήσῃ καθόλου, ἀλλὰ νὰ παρακο-
 λουήτῃ μὲ ἀσάφιστον ὅτι συμβαί-
 νει γύρω σας. Δὲν εἶθε πάλι τῶρα
 ἓνα μικρὸ κοριτάκι, διὰ νὰ ἐξαρ-
 σθε ἀπὸ τὴν διδασκίαν τοῦ προσώπου
 μὲ τὸ ὅποιόν μοῦ γράφετε. Εἰσάστε
 γυναίκα καὶ μητέρα, παρὰ τὴν νε-
 ρωτάτην ἡλικίαν σας. Βλέπω διὰ
 μοῖρας νὰ συνδεθῇ τὸν σκύον
 τὸν σκύον σας μαζί σας καὶ εἰς
 αὐτὸ πρέπει νὰ τείνουν θάαι καὶ ἐπὶ
 πείθειά σας. Πρὸς χάριν τὸν πᾶ-
 διᾶν σας, πρέπει νὰ ἐπαναφῇτε
 τὴν γαλήνη εἰς τὴν εὐνογενικήν
 σας ἐστίν. Περιποιηθῇ περισσό-
 τερον τὸν αὐτὸν σας καὶ ἀντὶ νὰ
 ἰδοῦν αἰτέσει ὁριζοῖς τοῦ αὐτοῦ καὶ
 ἀναστήσει τὴν βελία, τὴν λαχύναι καὶ

τὴν νεότητά σου. Εἶπε τὸ καλῶτερον
μέσον διὰ τὰ μεταβάλλετε τὴν σφαι-
ρὴν κατὰ τὴν ἐνδοκίαν γιὰ σὲ.
Α' Υἱοὶ τοῦ οὐλοῦ 80 α.
Κ.— Ἡ ζωὴ θὰ σὰς εὐνοήσῃ πολὺ.
Ἐπαφίχθητε ἀπὸ τὰς εὐωρίας πο-
θὰ σὰς παράσχῃ, χωρὶς ὅμως νὰ
παρυσθῆτε εἰς ἀκούσιους ἐρωτικὰς
περιπέτειας. Γάμος κατὰ τὴν ἀσθ-
ματὸς εἰς νεανῶν ἡλικίαν. Ἀρκετ-
εὐτυχῆς. Βροδύτερον δὲ ἀποκρίσθη
οἰκονομικὴ ἀνεκταρσιση. Μὴν ἀφί-
νετε τὴν αὐτοπεποιθιστὴν ποὺ σὰς δι-
κρίνει καὶ σὰς ἐγκαταλείψῃ ποτέ.
Κ α σ τ ο υ ὡ λ α ν. Ἡρό-
κλειον.— Τὸ αἰσθητικόν, ἀγαπᾷ

Μίρκαν Κ.—Σὰς χαρακτη-
ρίζει μία μεγάλη ἀδεσμοσύνη
καὶ ἀναιδέατος ἀσθητικὴ καὶ σέ-
ψος. Ἐπιτολὰ καὶ ἀσύντητος
διάθεσις. Ἀδελφία καὶ ἄτολμος. Ἐλ-
λειψὶς ἐπαρκούς φιλερσείας. Ὅλα
αὐτὰ τὰ ἑλαττώματα πρέπει καί
μπορεῖτε νὰ τὰ διορθώσετε. Ἐπηρεά-
ζετε καὶ συγκινηθεὶς πολλὰ ἑλκότα.
Μεγάλῃ ἀκαταστασίᾳ εἰς τὰ πρῶτα
μῆματα τῆς ζωῆς σας. Ὁ γάμος σας
ὅτι βροδύει δάλῳ. Ὅ ἐναι κατό-
πιν αἰσθημάτων. Οἰκονομικὴ κατάστα-
σις διὰ πάντοτε σταθερά.

Μ α υ ο η ν Κ α ρ δ ι α Κ. Τ.
 Ξ.— Χαρακτήρ ἑτοίμοις καὶ ἐλεῶς.
 Ψυχικὴ εὐαισθησία. Ζηλοῦτε αὐτὴν καὶ
 μυστικαίτε ἐκούλας, ἐπειδὴ ὁμοῦς
 δὲν ἔχετε τὴν δύναμιν νὰ ἐκδηλώ-
 ῃτε φειδωλὴ καὶ ἀποφύγετε ψυχί-
 κας. Ἡ ζῶνθὰ σὰς ἐνέπλησι ἀρκετὰ
 βραδύτημον ἐπὶ τοῦ αἰκονομικοῦ καὶ
 αἰσθητικοῦ πεδίου. Ἡ ὕγεια σὰς
 δὲν διατρέχει κανένα ἄμεμον κίνδυ-
 νον. Παρὰ ταῦτα δὲν ἐμφανίζεται ἄ-
 πόλυτος σταθὰρ καὶ πρέπει νὰ προ-
 σέχεται. Ὁ χαρακτήρ τῆς ἀδελφῆς
 σὰς ἐμφανίζει καὶ πλείστοις ἀντιθέτης.
 Αὐτοστροφὴ καὶ κακώτατος. Ἐλλεί-
 νης εἰς σταθερότης. Δὲν εἶνε εὐκρι-
 νής εἰς τὰς ἐκδηλώσεις της. Θὰ δι-
 σκολυνοῖται πολὺ εἰς τὰ πρῶτα ὅμητα
 τῆς ζωῆς της.

Ἡ ἐραυία γωνία—Ἡ πραγματοποίησης τοῦ ὄνειρου σας εἶναι ἀδύνατος ἐπὶ τοῦ παρόντος. Θὰ χρῆσαι καὶ τὸ λικνίσαι ἐπὶ πολὺ τὰ μέσα εἰς τὴν φαντασίαν σας. Τὸ θάρρος εἰς τὸ ὅτιον μοι γράφετε εἶναι περισσότερον μέσα εἰς τὴν σκέψιν σας παρὰ εἰς τὴν πραγματικότητα. Πάντως, εὐχομαι καὶ κάτω ἔγωγος λάβω. Κάνετε σφάλμα καὶ θυσία. Ζεῖτε τὰ πάντα, χάριν ἑνὸς ὄνειρου. Ὅσον ἀποδοῦν αὐτὸ, τὴν ἀρχὴν τῆς πραγματοποιήσεως τοῦ τῆν· ὁλπν ἐδῶ καὶ ὅχι εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Ἀντὶ καὶ θαυκαλίσσετε μὲ τὸ θυερόν σας, εἶναι προτιμότερον νὰ ἀρξήσετε ἀπὸ κάτω. Ἡ μεγάλη ἐπιτυχία καὶ ἔδω θραδύτερον. Τὴν διευθύνω πού μοι γράφετε θὰ σας τὴν δώσω εὐθὺς ὡς τὴν ἐξακριβώσω.

ΚΥΡΙΟΥ ΜΕΝΗΝ ΑΠΟ ΤΗΝ
 ΜΟΙΡΑ Ν. Σ. — Εἰς τὰ πρῶτα
 ὅμματα τῆς ζωῆς τοῦ, ἀντὶ τὰ ἀπο-
 γωστήαται, καὶ εἰς ἐν προτιμότερον
 νὰ ἀντιβῇ τὸ εἶναι τὸν μέσον καὶ
 νὰ μὴν ἀποθαρρύνεται ποτέ. Μὲ κά-
 θες βυσσιν λατῶν, νὰ ἐξασκοῦνται
 τὰς σπουδὰς αὐτῶν καὶ νὰ ἀφοσιωθῇ
 εἰς τὴν ἐκμύθησιν τῶν γλωσσῶν.
 Αὐτὰ δὲ σὰς ἐκφορῇσιν, Δὲν
 βλέπω ὅμως ὅτι νὰ ἴπτο δυνατόν νὰ
 ἀκούσθωσιν ἀντιπαρασπουδῶν.
 ὁμηρικῶς δὲ εὐνοήσῃται, ἀλλ' ἂν
 εἰς τὰ πρῶτα αὐτῶν ὅμματα, Δι' αὐ-
 τὸ πρέπει νὰ σπουδάζετε πολὺ. Ὁ
 γάμος σας δὲ βραδύνει τὸ εἶναι.
 γομφίως δὲ ἀναλλάσσει ἐργασίαν.
 Νὰ προέξετε τὴν ψυγίαν σας. Δὲν
 εἶναι σταθερὰ. Οἰκονομικῶς δὲ ἔχε-
 τε μερικά διαταράχας ἀπὸ τὴν βρα-
 δύτερον, ἢ κατὰστασις σας δὲ βελ-
 τιωθῇ αὐτοῦται.

Μ. Π. 26108. 1940.— Πολύ ι-
σχυρογόνον και ηλιόλυπο. Στενο-
χωρήσει εύκολα και με το παραμι-
κρό. Χωρίς ψυχική κατώσταση. Τί-
ποτε το συγκριμένον. Θα έχετε ει-
νός συνάντησιν με τον φίλον σας.
Νίει στοιχεία άνοστήσας και δια-
λείπει έκδόσας το άσθηματός σας.
Αί πραγματοποιήσεις όλων των ση-
μεριών πόνων σας τοποθετούνται
πολύ δραστήρια. Έως τότε πρέπει
να κάμετε άπομονή και να μην ά-
φήσετε την νευρικότητά σας να σας
παρασύρη.

Θησαυρός

